

உ.
சிவமயம்

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
இயற்றிய

சோண சைல மாலை

விளக்கவுரை
“முதுபெரும் புலவர்” “பிரசங்க ரத்தினாகரம்”
“முத்தமிழ்ப் பெருஞ்சொற் கொண்டல்”
“காவியப் பேரறிஞர்”
புரிசை சு. முருகேச முதலியார்

வெளியீடு:
அருணாசலேசுவரர் கோயில்
திருவண்ணாமலை.

A.No. 18588

30—11—71

விரோதிகிருது — கார்த்திகை — கசு

உ
சிவமயம்

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
இயற்றிய

சோ ணை சை ல மாலை

விளக்கவுரை

“முதுபெரும் புலவர்” “பிரசங்க ரத்தினாகரம்”

“முத்தமிழ்ப் பெருஞ்சொற் கொண்டல்”

“காவியப் பேரறிஞர்”

புரிசை சு. முருகேச முதலியார்

வெளியீடு:

அருணாசலேசுவரர் கோயில்
திருவண்ணாமலை.

30—11—71

விரோதிகிருது — கார்த்திகை — கசு

உரிமை பதிவு

அறங்காவலர்கள்:

- 1 திரு. பொ. பழநி முதலியார் (தலைவர்)
- 2 „ பூ. சா. மாணிக்கவேலு
- 3 „ கா. ல. வேங்கடாசல உடையார்
- 4 „ தி. வா. சுப்பிரமணியன் செட்டியார்
- 5 „ பி. எஸ். சந்தானம்

நிருவாக அலுவலர்

திரு. கு. சிதம்பரம், பி. ஏ.

விலை ரூ. 2-00

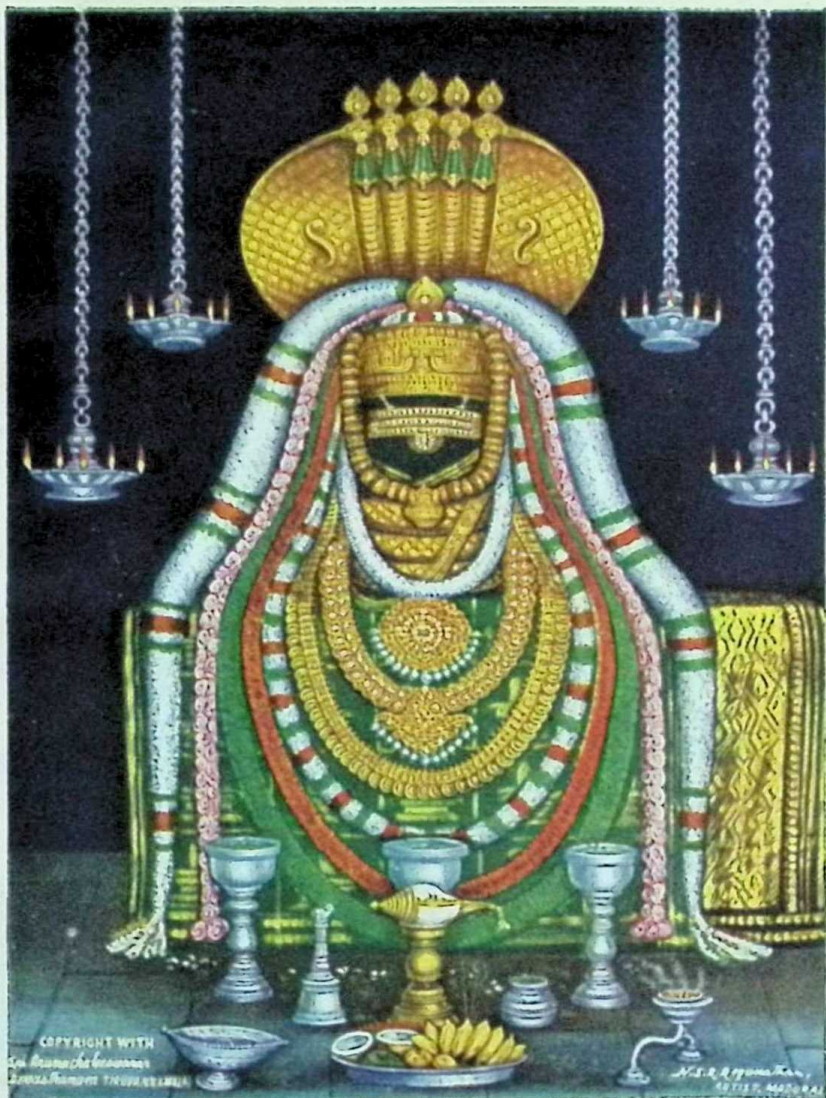
உ.
சிவமயம்

அருணசலப் புராணம்

ஒருமாணக் கரத்தினில்வைத்து, ஒருமாணச்
சிரத்தினில்வைத்து, உலகம் ஏழும்
தரும்மாண இடத்தினில்வைத்து அருள்வாண,
பவளநெடும் சயிலம் போல
வரும்ஆண முகத்தாண அளித்தாண,
பொரும்ஆண மகிழ ஏறும்
பெருமாண, அருணகிரிப் பெம்மாண
அடிபணிந்து, பிறவி தீர்ப்பாம்.

—சைவ எல்லப்ப நாவலர்.

At 2.00 p.m. 11th June 1944

ஸ்ரீ அண்ணாமலையார்

உ.
சிவமயம்

அருணாசலப் புராணம்

கார்ஓமுகும் குழலானே, கருணைவழிந்து

ஓமுகும்இரு கடைக்கண் னானே,

மூரல்இள நிலவுஓமுகப் புமுகுஓமுக

அழகுஓமுகும் முகத்தி னானே,

வார்ஓமுகும் தனத்தானே, வடிவுஓமுகித்

தெரியாத மருங்கு லானே,

சீர்ஓமுகும் பதத்தானே, அருணைஉண்ணா

முலையானேச் சிந்தை சேர்ப்பாம்.

—சைவ எல்லப்ப நாவலர்.

செய்யுள்

செய்யுள் பகுதி

முத்துமணிதூதர், நன்னிலை மன்னுதராக

, நன்னிலை மன்னுதராக குறிப்பெய்த

செய்யுள் பகுதி நன்னிலை மன்னுதராக

, நன்னிலை மன்னுதராக.

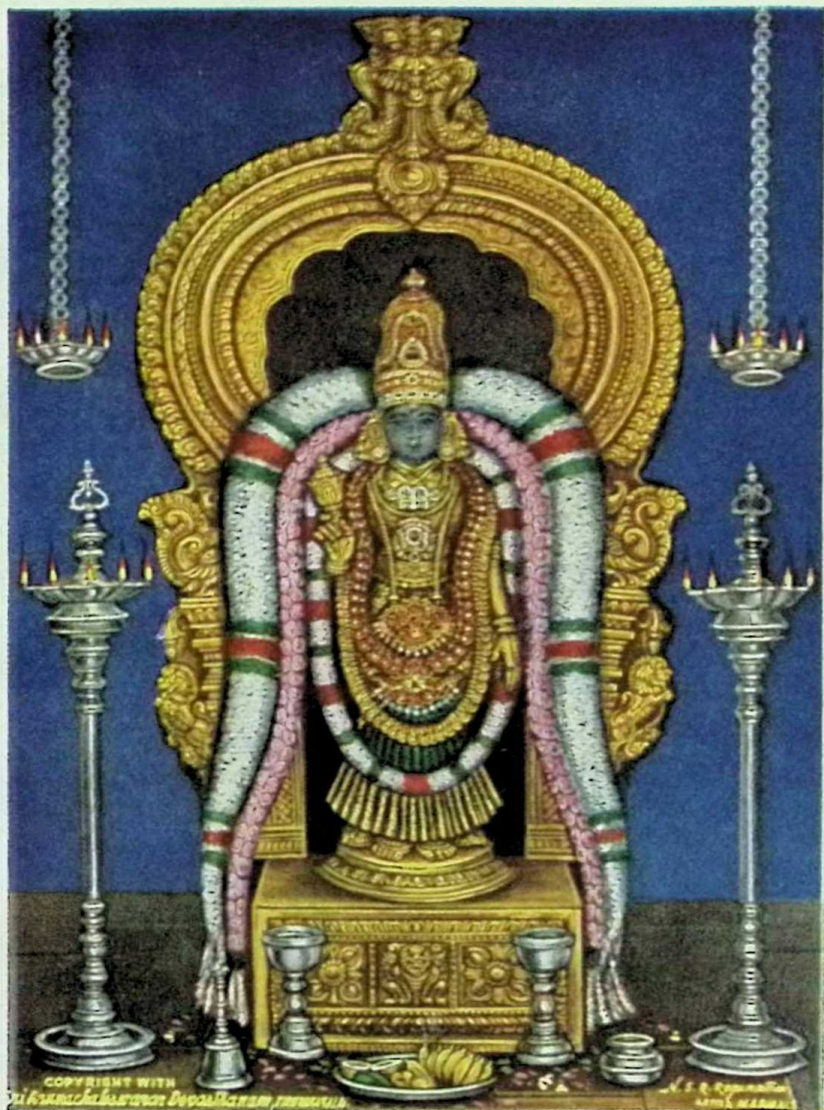
முத்துமணிதூதர், நன்னிலை மன்னுதராக

, நன்னிலை மன்னுதராக குறிப்பெய்த

செய்யுள் பகுதி, நன்னிலை மன்னுதராக

, நன்னிலை மன்னுதராக குறிப்பெய்த

செய்யுள் பகுதி நன்னிலை மன்னுதராக —

ஸ்ரீ உண்ணாமலை அம்மை

உ
சிவமயம்

சோண சைல மாலை

உள்ளுறை

பக்க எண்

1	பதிப்புரை	— ராய. சொ.	க
2	முன்னுரை	— புரிசை சு. முருகேசமுதலியார்	சு
3	அணிந்துரை	— திரு. கே. எஸ். நரசிம்மன்	கங
4	நூல்		1 முதல் 146
5	பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி		147

தேடிச் சென்று திருந்தடி ஏத்துமின்!
 நாடி வந்தவர் நம்மையும் ஆட்கொள்வர்.
 ஆடிப் பாடிஅண் ணாமலை கைதொழு,
 ஓடிப் போம்நமது உள்ள வினைகளே.
 என்பது அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருவாசகம் பாடிய பெரியார், திருவாசகத்தில் திருவண்ணாமலையை மூன்று இடங்களில் குறிக்கின்றார். 'திருவெம்பாவை' என்ற சிறந்த பாடல் பகுதியை மணிவாசகப் பெருமான் திருவண்ணாமலையிலேயே அருளினார் என்று கூறுப.

விண்ணானும் தேவர்க்கும் மேலாய வேதியனை,
 மண்ணானும் மன்னவர்க்கும் மாண்பாகி நின்றானை,
 தண்ணார் தமிழ்அளிக்கும் தண்பாண்டி நாட்டானை,
 பெண்ணானும் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையில்
 கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
 அண்ணா மலையானைப் பாடுதும்காண் அம்மானாய்!
 என்ற திருவாசகப்பாடல் உள்ளத்தை உருக்குவது.

“அண்ணா மலைமேல் அணிமலையை” என அண்ணா மலை அண்ணலை வாய்குளிரப்பாடி மகிழ்வர் சேக்கிழார் அடிகள்.

பாரதத்தைத் தமிழில் செய்த வைணவப் பெரும் புலவர் வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார், பார்த்தன் தல யாத்திரையைப் பற்றிப் பேசும்போது

“கற்றூர்தொழும் அருணாசலம்
 அன்போடு கைதொழுதான்”
 எனப்பாடி இன்புறுவர்.

‘அண்ணாமலை வெண்பா’ என்ற தித்திக்கும் நூல் செய்த குருநமச்சிவாயர் என்னும் பெரியார்,

“ஞானத் தபோதனரை வாஎன்று
அழைக்குமலை அண்ணா மலை”

என்று இறும்பூதோடு இயம்புவார்.

“தேடுவார் தேடும் செல்வமே! சிவமே!
திருஅரு ணுபுரித் தேவே!”

என வாயாரப் பாடுவார் வடலூர் வள்ளலார்.

சைவ எல்லப்ப நாவலர் என்ற உயர் புலவர், அண்ணாமலைக்கு அருணாசலப் புராணம் என்ற ஓர் புராணம் பாடினார். அருமையான பாடல்கள். அவ் அருணாசலப் புராணத்தை, சென்ற கார்த்திகைப் பெரு விழாவில் அண்ணாமலையார் கோவில் அறங்காவலர்கள் வெளியிட்டு மகிழ்ந்தனர். அதனை வெளியிடும் பேற்றை அண்ணாமலை அண்ணல் எனக்கு அளித்தார்.

“சோண சைல மாலை” இவ்வாண்டுக் கார்த்திகைப் பெருவிழாவில் மலர்கின்றது. சோணம் என்பது செம்மை நிறத்தைக் குறிக்கும். சைலம் – மலை. எனவே சோண சைல மாலை என்பதற்குச் ‘செம்மலைத் தொடை’ என்பது பொருள். செம்மலைதான் அண்ணாமலை. அருணாசலம் என்ற வடமொழித் தொடருக்கும் இதுதான் பொருள். அருணம் – சிவப்பு; அசலம் – மலை.

இந்நூல் நூறு எழுசீர் விருத்தங்களால் ஆயது. பாடல்கள் சுவைமிக்கன; கற்பனை வளம் நிறைந்தன. இந்நூலாசிரியருக்குக் கற்பனைக் களஞ்சியம் என்பது சிறப்புப் பெயர். ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியிலும் “சோண சைலனே கைலை நாயகனே” என்று முடிவு

பெறுகின்றது. இம் மகுடம் உள்ளத்தை ஈர்க்கும் தன்மை வாய்ந்தது.

இந் நூலை இயற்றிய சான்றோர், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். இவர் வாழ்ந்த காலம் இற்றைக்கு முன்னூறு ஆண்டுகட்குமுன். இப் பெரியார் செய்த நூல்கள் பலப்பல.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டு என்ற தொகுப்பில் இருபத்திரண்டு பகுதிகள் அடங்கி இருக்கின்றன. இதில் முன்னேறிற்பது "சோண சைல மாலை." பிரபந்தத் திரட்டில் அடங்காத இவர் செய்த பெருநூல் "பிரபுலிங்கலீலை" என்பது. சுவாமிகள் பாடல்கள் கற்றோர்க்குச் சுவை அளிக்கும் அருமை வாய்ந்தவை. பல வகையான பாக்களும் இப்புலவர் பெருமான் பாடியுள்ளார்.

திருச்செந்தில் நிரோட்டக யமக அந்தாதி என்ற ஒரு நூல் இவர் செய்தது. இந்நூல் முப்பது பாக்கள் கொண்டது; செந்திலாண்டவனைக் குறித்தது. நிரோட்டகம் என்றால் உதடோடு உதடு பொருந்தாமல் பாடத்தக்கது என்பது பொருள். தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உள்ள பகர மகர வரிசை இந்நூலில் இடம்பெறவில்லை.

"மீ, கீழ் இதழ்உறப் ப, ம, பிறக்கும்" என்பது இலக்கணச் சூத்திரம். இதழ் பொருந்தாத வகையில் இவ்விரண்டுவகை எழுத்துக்களையும் நீக்கிப் பாடல் அமைப்பது எவ்வளவு கடினம்? மேலும் இது யமக அந்தாதியும்கூட. யமகம் என்பது பாடல் தொடக்கத்தில் ஏறக்குறைய ஒரு பாதி நான்கடியும் ஒரே மாதிரி வருவது. தவிர இந்நூல் எழுத்து எண்ணிப் பாடத்தக்க கட்டளைக் கலித்துறைகளால் ஆயது.

௫

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செய்த நூல்களில் மிக்க சிறப்பு வாய்ந்தது நால்வர் நான்மணி மாலை. சமய குரவர் நால்வருக்கும் நான்கு மணிகள் விரவி நாற்பது பூக்களால் அழகிய மாலை தொடுத்தார். இந் நூலின் சிறப்பைப் புலப்படுத்தத் தனி நூல் ஒன்று எழுதுதல் வேண்டும். இந்நூலாசிரியர் நால்வர் நான்மணி மாலையில் திருவாசக ஆசிரியரிடம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டார்.

திருவா சகம்இங்கு ஒருகால் ஓதில்
கருங்கல் மனமும் கரைந்துஉக, கண்கள்
தொடுமணல் கேணியில் சுரந்துநீர் பாய,
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப, விதிர்விதிப்பு எய்தி,
அன்பர் ஆகுநர் அன்றி,
மன்பதை உலகில் மற்றையர் இலரே.

என, திருவாசகத்திற்கு உருகிய சிவப்பிரகாசர், நூலின் இறுதிப் பாடலிலே மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை அழைத்து, “பாவெனப்படுவது உன்பாட்டு” என்று பகர்வார். அது எதுபோல; உலகிலுள்ள மலர்கள் எல்லாம் பூக்கள்தாம் என்றாலும் திருமகள் தங்கி இருக்கின்ற தாமரையே ‘பூ’ என்று கூறுவதுபோல, “பூவெனப் படுவது பொறிவாழ் பூவே” என்று போற்றுவார்.

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் வெங்கை என்ற ஒரு ஊருக்கு, கோவை, கலம்பகம், உலா என மூன்று நூல்கள் பாடியுள்ளார். அவ்வூர் இப்போது வெங்கனூர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அங்கு சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் கட்டுவித்து, வழிபட்ட பழைய சிவன் கோவில் இருக்கிறது. சுவாமிகளின் பாடல் காரணமாக இரண்டு முறை நான் அவ்வூர் சென்று வணங்கி வந்திருக்கின்றேன்.

சு

“திருவெங்கைக் கோவை” துறைப்பாக்கள் மல்கிய அரிய நூல். அதில் ஒரு பாடலை இங்கே தருகின்றேன். கோவையில் முதற்பாட்டு அது. அணி இலக் கண நூலார் கூறிய உயர்வு நவீற்சி அணிக்கு எடுத்துக்காட்டான பாட்டு அது.

பூவும் பழுத்த செழும்தீம்
கனியும், பொழியமுதம்
மேவும் குடங்கள் இரண்டு
னேயிரு மீனும்கொண்டு
சேவுந்து அழகர் திருவெங்கை
வாணர் சிலம்பில்மலர்
தூவும் பொழிலில் எதிர்ப்பட்ட
தால்ஒரு தூமணியே.

இனி, சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் நகைச்சுவைமிக்க தனிப்பாடல் சில பாடியுள்ளார். அவற்றில் ஒரு நல்ல பாடலை இங்கே தந்து அமைகின்றேன்.

அரனவன் இடத்திலே ஐங்கரன் வந்துதான்,
“ஐயஎன் செவியை மிகவும்
அறுமுகன் கிள்ளினான்” என்றே சிணுங்கிடவும்
அத்தன்வே லவனை நோக்கி,
விரைவுடன்வினவவே, “அண்ணன்என் சென்னியில்
விளங்குகண் எண்ணி னன்” என
வெம்பிடும் பிள்ளையைப் பார்த்து “நீ அப்படி
விகடம் ஏன்செய் தாய்” என,

எ

“மருவும்என் கைநீள முழம்அளந் தான்”என்ன,
 மயிலவன் நகைத்து நிற்க,
 மலையரையன்உதவவரும் உமையவளைநோக்கி “நின்
 மைந்த ரைப்பா ராய்”என,
 கருதரிய கடலாடை உலகுபல அண்டம்
 கருப்பெருது ஈன்ற கன்னி,
 கணபதியைஅருகழைத்து, அகமகிழ்வுகொண்டனள்,
 களிப்பு டன்உமைக் காக்கவே.

இன்ன சிறப்பு வாய்ந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
 இயற்றிய “சோண சைல மாலை”க்கு முன்னே உரை
 கண்டார் சிலர். இப்போது இவ்வரிய நூலுக்கு, தக்க
 மேற்கோள்களுடன் புதிய உரை கண்டிருக்கின்றார்
 புரிசை. சு. முருகேச முதலியார்.

புரிசை முருகேச முதலியார், “நாளும் தொழுவார்
 எழுபிறப்பை மாற்றும் மலை” யாகிய அண்ணாமலையில்
 வதிபவர். அவர் பெயரைச் சொல்லவேண்டாம்,
 புரிசையார் என்றாலே போதும். அச்சான்றோர் எனக்கு
 நெருங்கிய நண்பர்; காவியங்களை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்த
 பெரும் புலமையுடையவர்; பொது நோக்கும் சிறப்பாகச்
 சைவப்பற்றும்மிக்கவர். புரிசையார்க்கு முன்னரே பல
 பட்டங்கள் இருக்கின்றன. இன்று அண்ணாமலையார்
 கோயிலார், “காவியப் பேரறிஞர்” என்ற பட்டம்தந்து
 அதற்குரிய விருதை வழங்கிச் சிறப்பிக்கின்றார்கள்.
 அவரை மனமாரப் பாராட்டுகின்றேன்.

“சோண சைல மாலை”யின் சிறப்பை நான் விரித்துச்
 சொல்லவில்லை. அறநிலைய ஆட்சித்துறை ஆணையர்,
 என் அருமை நண்பர் நரசிம்மன் அவர்கள் அணிந்

அ

துரையில் பல பாடல்களை எடுத்துக்காட்டிச் சிறப்பித் திருக்கின்றார். விரிவஞ்சி நான் அதில் நுழையவில்லை.

சென்ற ஆண்டு அருணாசலப் புராணத்தை அழகுற வெளியிட்ட அண்ணாமலையார்கோவில் அறங்காவலர்கள், இவ்வாண்டு இச் "சோண சைல மாலையை" வெளியிட்டுப் புகழ்பெறுகின்றனர். அவர்கட்குப் பல்லாண்டு கூறுகின்றேன். மேலும் மேலும் அண்ணாமலையார் புகழ் நூல்களை வெளியிட்டு அவர்கள் பேறு அடைவார்கள் என்று நம்புகின்றேன்.

அண்ணாமலையாரிடம் அளவற்ற ஈடுபாடு உடைய மதிப்பிற்குரிய கோவிலார் மடாதிபதி, தவத்திரு. இராமனாத ஞானதேசிகர் அவர்கள் இந்நூல் வெளியீட்டிற்குப் பெருங்காரணர் ஆவர்; அவர்களை வணங்குகின்றேன்.

இந்நூல் அச்சிடுவதில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த எங்கள் அழகப்பர் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர்கள், என்னிடம் பேரன்பு கொண்டவர்கள் "கவிஞர்கோ" பூ. அமிர்தலிங்கன், அ. விசுவநாதன் இருவருக்கும் வாழ்த்துக் கூறுகின்றேன்.

அண்ணாமலை அண்ணல்
எங்கும் இன்பம் பெருக்குவாராக.

அழகப்பாபுரம் }
காரைக்குடி-3 }
30-11--71 }

ராய. சொ.

உ
சிவமயம்

முன்னுரை

“காலியப் பேரறிஞர்”

புரிசை. சு. முருகேச முதலியார்

“சைவத்தின் மேல் சமயம் வேறு இல்லை. அதில், சார் சிவமாம் தெய்வத்தின் மேல் தெய்வம் இல்” என்ற உறுதிமொழி யெழுந்த இடம் திருவண்ணாமலை. முத்தேவரில் எத்தேவர் முத்தேவர் என்ற ஐயப்பாட்டிற்கு முடிவுகண்ட இடம் திருவண்ணாமலை. உலகெலாம் திகழும் உள்ளத் துறவிகளை ஒருங்கிழுத்துச் சேர்க்கும் பேராற்றல் படைத்த தலம் திருவண்ணாமலை. இப்பெருந்தலத்தில் இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்யும் வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தவர்கள், பெற்றிப்பவர்கள், மேலும் பெறப்போகின்றவர்கள் அத்தனை பேர்களும் முன்னமே நற்றவம் செய்து பிறந்தவர்கள் என்பதுதெளிபொருள்.

இத்தகு சிறப்புடைத் திருவண்ணாமலைத் திருக்கோயிலின் திருப்பணி வேலையைத் தொடங்கியுள்ளார்கள் அறங்காவலர்கள். அறநிலையத்துறை அதிபர்களும் அமைச்சர்களும் முழுதும் துணைதந்து முன்னிற்கின்றார்கள். இப்பெரும்பணி நாற்பது இலட்சத்திற்குமேல் தேவைப்படும் பெரும்பணியாகும். அன்புள்ள பெருமக்கள் வரையாது வாரிவழங்கி உண்ணாமுலையம்மை யுடனாகிய அண்ணாமலை யண்ணலின் அருள் பெறத்தகுந்த நல்லவாய்ப்புள்ள நேரம் இது. இந்தநல்ல நேரத்தில் தொண்டர்களின் அகவிளக்கினைத் தூண்ட ஒரு ஒப்பற்ற தூண்டுகோலினைக் கைப்பற்றுகின்றார்கள் இக்கால அறங்காவலர்களும் அதிபர்களும். அது,

இத்தலத்திற்கு உரித்தான சோண சைலமாலை யென்னும் பக்திப் பனுவலைப் பாரதியப் பரப்புவதேயாகும்.

இந்நூலை அருளிச்செய்த பெருமான் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். கச்சியப்பரும் கம்பரும் மில்லியும் போன்ற பெருநாவலர்கள், அருளுருவான முருகவேள், அறத்துருவான இராமன், பொறை நிறையிறையான தருமன், இவர்கள் சரிதங்களை முன்னரே அவதரித்துக் கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். பின்னர்த் தோன்றினர் செம்மல் சிவப்பிரகாசர். இப்பெருமூர்த்திக்கு அவ்வுலகறிந்த பெருநூல்களில் ஒன்றேனும் கிடைக்கப் பெற்றிருந்தால் எப்படியெப்படி யெல்லாம் செய்திருப்பரோ என எண்ணத்தக்க கவிக்கடல் நமது அடிகளார். இவர்தம் அருட்கவியின் நுணுக்கங்களை அணிந்துரையளித்த பெருந்தகையார் தமிழக அரசின் அறத்துறையதிபர் கே. எஸ். நரசிம்மன் அவர்கள் இனிது விளங்கவும் சுருங்கவும் சுவைபடச் சொல்லியுள்ளார்கள்.

சைவர்கள் சமயத் தமிழ்க் கோயிலில் நுழைவதற்குத் தலைவாசல் கோபுரமாகத் திகழ்வது சோண சைலமாலை. இதற்கு ஒரு உரைசெய்ய வேண்டுமெனப் பணித்தார்கள் கோவிலார் ஞானப்பீடத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பெருமான் இராமநாதமூர்த்திகள். அவ்வருள் வழிவந்த ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு சிறியனேன் இதனைச் செய்து முடித்தனன். இது, பக்திகொண்டு படிக்க முயற்சி செய்கின்றவர்களுக்குச் சிறிதேதுணை செய்ய உதவுமெனக் கருதுகின்றேன். எனது இனைய உரையினை வளர்த்தெடுத்து வாகனமேற்றி, தமிழக வலம்வரவிடுதற்கு, வாய்த்த வெள்ளையுடுத்த உள்ளத் துறவி தமிழ்க்கடல் ராய. சொ. அவர்கள். கம்பர் விசுவாமித்திரராக நின்று சனகனுக்கு இராமபிரானை அறிமுகம் செய்கின்றார்.

கக

“திறையோடும் அரசுஇறைஞ்சும்
 செறிகழற்கால் தயரதன்ஆம்
 பொறையோடும் தொடர்மனத்தான்
 புதல்வர்எனும் பெயரேகாண்;
 உறையோடும், நெடுவேலாய்!
 உபநயன விதிமுடித்து
 மறையோது வித்துஇவனை
 வளர்த்தானும் வசிட்டன்காண்”

இப்படி அன்று கம்பர் உண்மை விளக்கம் செய்தார். இன்று எனது உரையின் வரலாற்றினை அம்மாமுனிவர் நிலையில் நின்று விளக்கவல்ல ஒருமாமுனிவர் உளர். அப்பெருமூர்த்தியே இ த ன் உ ண் மை யு ண ற் த கோவிலூர் மடாலயக் கோயில் கொண்ட மாமுனிவர். சிறியனேன் தயரதன், எனதுஉரை இராமன். வளர்த்தெடுத்து வாழ்வுதரும் வசிட்டமுனிவர், தமிழ்க் கடல் அவர்கள். வளர்ப்பிடம் வள்ளல் அழகப்பர் கல்லூரிவாழ் தமிழ் விரிவுரையாளர் பூ. அமிர்தலிங்கன், அ. விசுவநாதன் ஆகிய அன்பர் பார்வை, என்ற விளக்கமெல்லாம் அம்முனிவர் பெருந்தகை அருளற்குரியவர்.

“பாட்டு வித்தால் யாரொருவர் பாடாதாரே” என்பது அரசவாக்கு. பொருளிலாயென்னையும் பொருளாகக்கருதி என்னைத் தமிழ்ப் பொழில் நிழலில் புகுவித்த எமதையன் முத்தமிழ் ரத்தினாகரம் பானுகவிகுருபரனார் பொன்னடிப் போதுகளையுன்னி, கோவிலூர் ஞான தேசிக மூர்த்திகள், எனக்குப் பெருஞ்சொற் கொண்டல் பட்டமளித்துப் பாரறியச்செய்த பலவான்குடி மணிவாசக மன்றத்தவர், சிவநேசர் திருக்கூட்டக் குழுவினராகிய தனவைசியப் பெருமக்கள், தமிழுருவாகிய திரு. வி. க.,

கஉ

அவர்கள், எனக்கு இன்னிசையூட்டிய பெரியார்
 சடகோபர், இவ்வுரைநூலெழ வழிதந்த இன்றைய
 அண்ணாமலையார் கோவில் அறங்காவலர் யாவரையும்
 எண்ணுகின்றேன், போற்றுகின்றேன், வாழ்த்து
 கின்றேன். அறங்காவலர்கள் இப்பெருந்தலத்தினுக்குரிய
 ஏனைய தனிநூல்களிலும் நினைவுகொள்ள வேண்டுமென
 வேண்டுகிறேன். இதனை அன்பர்கள் ஏற்றுப்படித்து
 எனக்கு வேண்டிய திருத்தங்களைத் தருவார்களென
 நம்புகிறேன். எல்லாவற்றிற்கும் அண்ணாமலையாரருள்
 வழிதருவதாகுக.

இங்ஙனம்,
 புரிசை. சு. முருகேசன்

கே. எஸ். நரசிம்மன், பி. ஏ. பி. எஸ்., ஐ. ஏ. எஸ்.

ஆணையாளர்

இந்து சமய அறநிலைய நிர்வாகத்துறை.

அணிந்துரை

சோண சைலம் என்பது, தேயுத்தலம் ஆகிய திருவண்ணாமலைக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று. சோணம்-சிவப்பு. சைலம் - மலை. “சோண சைல மலை” என்பது, திருவண்ணாமலை என்னும் சிறந்த சிவத்தலத்தைப் பற்றிய துதி நூல்களாகிய பிரபந்தங்கள் பலவற்றுள் ஒன்று. இது நூறு பாடல்களைக் கொண்டது. துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் என்னும் வீரசைவப் பெருஞ் சான்றோர், இந்நூலைப் பாடியருளினர். இந்நூல் எளிய இனிய தெளிவான நடையில், சொற்பொருட்சுவை நலங்கள் நிறைந்து, கற்பனை நலம் மிகுந்து விளங்குவதாகும்.

இந் நூலின் சிறப்பைப் பெரிதும் போற்றி, முன்னளில் தமிழ் பயிலத்தொடங்கும் மாணாக்கர்களுக்கு ஆசிரியர்கள், தாம் முதன்முதலாகக் கற்பிக்கும் நூல்களுள் ஒன்றாக இதனைக் கொண்டிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச் சிவத்திரு ஆறுமுகநாவலர், திருப்பாதிரிப் புலியூர்த் தவத்திரு ஞானியார் அடிகள், முதலிய சான்றோர் பலர், இதனையே தம் மாணாக்கர்களுக்கு முதன் முதல் கற்பிக்கத் தொடங்குவர் எனப் பெரியோர்கள் கூறுவர்.

இந் நூலின் கண் திருவண்ணாமலையைப் பற்றிய பலதிறச் சிறப்புக்கள் பின்வருமாறு அழகுற விளக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

(1) “பிறக்க முத்தி தருவது திருவாரூர்; காண முத்தி தருவது சிதம்பரம்; இறக்க முத்தி தருவது காசி;

ஆனால் நினைத்த அளவிலேயே முத்தி தருவது திருவண்ணாமலை." (1)

(2) "மனத்திற்கும் எட்டாத நுண்ணியன் என்று மறை ஆகமங்கள் எல்லாம் கூறும் குறையறும்படி, உலகுயிர்கள் எல்லாம் தம் கண்களால் கண்டு மகிழும் வண்ணம், மிகவும் பெரிய மலையுருவில்-அதிதூலவடிவில் இறைவன் இங்கு எழுந்தருளி விளங்குகின்றான்." (7)

(3) "காலம் தவறாமல் உரிய நேரம் உணர்ந்து கோயிலுக்குச்சென்று, முறைப்படி மக்கள் நம்மைத் தரிசித்து உய்தல் அரிது. ஆதலின் அவரவர்கள் தாம்தாம் இருந்த இடத்தில் இருந்தே நம்மைக்கண்டு வணங்கி உய்தி எய்துக: என்றே, இறைவன் இங்கு மிகப்பெரிய மலை வடிவுடன் திகழ்கின்றான்." (11)

(4) ஒவ்வோர் ஊரிலும் ஒரு கோயில் இருக்கும். அக்கோயிற் கருவறையில் சிவலிங்கம் விளங்கும். அது போன்று, இவ்வண்டமே ஓர்ஊர் எனக்கொளின், அண்டத்தின் சுவர்மதிலாகவும். அண்டவெளிப்பரப்பு கோயிற் பரப்பாகவும். திருவண்ணாமலைத் தலம் கோயிற் கருவறையாகவும், மலை அக்கோயிலின் கருவறையிலுள்ள சிவலிங்கம் ஆகவும் திகழ்கின்றது. (16)

(5) சிறந்த மலைகளில் சுனைகள் இருக்கும். அவற்றில் குவளை முதலிய மலர்கள் பூக்கும். அவற்றை மலையரமகளிர், வான் அரமகளிர், முதலிய தேவகணத்தார் பறித்து அணிந்து மகிழ்வது உண்டு. ஆனால் திருவண்ணாமலையிலுள்ள சுனைகளிற் பூக்கும் மலர்களை, வானவர்கள் எவரும் சூடுதற்கு நினையார். ஏனெனில், அம்மலை பிறமலைகளைப் போல்வது அன்று. இறைவனே மலைவடிவம் கொண்டு விளங்குகின்றான். ஆதலின், அம்மலைச் சுனைகளிற் பூக்கும் மலர்களை, இறைவனின் திருமேனியிற் சாத்தப் பெற்ற திருமாலியப் பொருள்

களுக்கு உரிமையுடைய சண்டேசுவரர் ஒரு வ ரே, மகிழ்ந்து ஏற்று அணிந்து கொள்ளும் தகுதி உடையவர் ஆவர். (20)

(6) திருவண்ணாமலைக் குன்றின் சிகரத்திற் கார்த்திகை மாதத்தில் ஏற்றப்படும் விளக்கானது. புற இருளை மட்டுமேயன்றி, அதனைக்கண்டு வழிபடும் அன்பர்களின் அகஇருள் ஆகிய அறியாமையையும் போக்கி, மெய்யுணர்வு ஒளியை நல்கி நலம் புரிந்து விளங்குகின்றது.

(7) திருவண்ணாமலைக் குன்றின் சிகரத்திற் கார்த்திகை மாதத்தில் ஏற்றப்படும் விளக்கானது, சிறு சிறு விளக்குப்போல் இல்லாமல், உலகம் முழுவதிற்கும் இடப் பெற்ற ஒரு பெரும் ஒளிவிளக்கு எனும்படிச்சிறந்து திகழ்கின்றது.

(8) திருவண்ணாமலையில், கார்த்திகை மாதத்தில், முழுநிலா நாளில், மலையுச்சியின் மீது பேரொளி விளக்கு ஏற்றப்படும் இனிய காட்சியானது, எவருள்ளத்தையும் கவர்ந்து கொள்ளை கொள்ளும் மாட்சிமை உடையதாகும். மலை உச்சியில் தன்மை மிக்க முழு வெண்ணிலாத் தோன்றித் திகழ்தலும், அதனருகே செழுஞ்சுடர்ப் பேரொளி விளக்குச் சுடர்விட்டு எரிதலும் கவின்மிகுந்து, காண்பவர் உள்ளத்தைக் களி துளும்பச் செய்யும். திருவிளக்கின் ஒளிச் செழுஞ்சுடர் செந்தாமரை மலரைப் போலவும், அதனை அடுத்து விளங்கும் முழுவெண்ணிலாவின் தோற்றம் அத் தாமரை மலரின் அருகே சென்று அணையும் அழகிய வெள்ளை அன்னம் போலவும், அமைந்து காணப்படுகிறது.

(9) திருவண்ணாமலைக் கார்த்திகை விளக்கீடு, ஒரு கலங்கரை விளக்குப்போல, உயர்ந்து எரிந்து ஒளி தந்து விளங்குகின்றது. அது பிறவி ஆகிய கடலைக் கடந்து, வீடுபேறு ஆகிய கரையினை அடைய

விரும்புவர், வழி தெரியாமையால், ஏற்படும் திகைப்பு நீங்கித் தவ்வொழுக்கம் ஆகிய கப்பலைச் செலுத்தி உய்யும்படி செய்து உதவுகின்றது.

இத்தகைய பற்பல அற்புதக் கற்பனை நலங்களும், சொற்பொருட் சுவைத்திறங்களும் அமைந்து விளங்கும் சோண சைல மலை என்னும் இந்த அரும்பெரும் நூலுக்கு, முதுபெரும் புலவர் - முத்தமிழ் வள்ளல் - காவியக் கலைமணி - பிரசங்கரத்தினாகரம் - முத்தமிழ்ப் பெருஞ் சொற்கொண்டல் புரிசை திரு. சு. முருகேச முதலியார் அவர்கள், அரிய இனிய விளக்க உரை எழுதி உதவி இருப்பது பெரிதும் பாராட்டுதற் குரியதாக விளங்குகின்றது.

தமிழ் உலகிலும், சமய உலகிலும் தலைசிறந்த போற்றுகாகவும், சொற்பொழிவாளராகவும் நிகரற்று விளங்கி வருபவர், இந் நூலாசிரியர். கந்தபுராணம் கம்பாசமயணம் பெரியபுராணம் வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் முதலிய சமய நூல்களில், இவருக்குள்ள பயிற்சியும் ஆராய்ச்சியும் இனையற்றனவாகும். இலங்கை, மலேயா முதலிய அயல்நாடுகளிலும், இவர்தம் புகழ் பரவிப் போற்றப்பெற்று வருகின்றது. “பார்த்தனை வளர்த்த பாட்டன்” என்னும் இவரது கவிதை நூல், எழிலும் நயமும் செறிந்தது.

இத்தகைய சிறந்த பெரும் வித்தகராகிய முத்தமிழ் வள்ளல் புரிசை திரு. சு. முருகேசமுதலியார் அவர்களைக் கொண்டு, இந்நூலுக்கு விளக்கவுரை எழுதுவித்து வெளியிடும் திருவண்ணாமலை அருளுசலேசுவரர் கோயில் அறங்காவலர் பெருமக்களின் தொண்டும், முயற்சியும் பெரிதும் போற்றத்தக்கன. நூலாசிரியருக்கு என் வணக்கங்களையும், வெளியிடுவோர்க்கு என் பாராட்டுதல் களையும், மனமாரத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பக்தர்கள் அனைவரும் இனிய நல்ல இந்நூலை வாங்கிக் கற்றுப் பயன் எய்தும்படி, எல்லாம் வல்ல உண்ணாமலையம்மை உடனுறை அண்ணாமலை அண்ணலின் திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

K. S. நரசிம்மன்

௭

கணபதி துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

சோண சைல மாலை

அருணைத் தல விநாயகர் காப்பு

நேர் இசை வெண்பா

சதுரன் எழில் சோண
சயிலன் துதிப்பன்
மதுர மொழி அன்பர்
மனம் ஆம்-குதிரை திறை
கொண்டவன் என்று ஏத்தும்
குரை கழல் கால் யானை திறை
கொண்டவனை என் உளத்தே கொண்டு.

(கருத்து) ஒரு பெட்டியிலுள்ள பொருள்களை ஆராயும்பொழுது, அதிலுள்ளவற்றைக் கீழ்மேலாகப் புரட்டிப்பார்ப்போமல்லவா? அதுபோல, பாடல்களுக்குப் பொருளறியும்பொழுதும் சொற்களையும் அடிகளையும் கீழ்மேலாக மாற்றிப்பார்ப்பது வழக்கம். அப்பொழுதுதான் நமக்கு அதில் உள்ள பொருள் உணர்விற்கு எட்டும்.

இந்தத் திருப்பாடலில், மதுரமொழி என்பதிலிருந்து, எடுத்துக்கொள்ளுவோம். மதுர மொழி என்றால் சுவை யான சொல். தேன் நாவிற்குச் சுவை. இனிய இசை செவிக்குச் சுவை. மொழி என்றால் சொல். சொல்லுவ தெல்லாம் சொல்லாகுமா? நல்ல பொருளுள்ள சொல்தான் சொல். அப்படிச் சுவைமிகுந்த பொருள் நிறைந்த சொற்களை யாரை நோக்கிச் சொல்லுவது? அழியும் உலகத்தை நோக்கியா? அழியாத ஒரு பொருளை நோக்கியல்லவோ சொல்ல வேண்டும். அப்படி இன்

னிசை நிறைந்த, பொருள் பொதிந்த அருள்நோக்கிய பாடல்கள் பாடிய பெரியோர்களே மதுரமொழி அன்பர். அந்த அன்பர் மனம் ஆமைபோலவா நகரும். குதிரை போலப் பாயுமல்லவா? அம் மனக் குதிரைகளைக் கப்பமாக வாங்கிக்கொண்டவன் ஒருவன் உண்டென உயர்ந்தவர் புகழ்வராம். அவர் யார்? (புத்திதத்துவமான) விநாயகப் பெருமானே அவர். அவர் எங்குமிருந்து அன்பர் மனக் குதிரைகளைமட்டும் கொண்டார். அவரே, அருணையில் நின்று ஒருவனது மதயானைகளையும் வலிதில் வாங்கிக் கொண்டார். அவரது வெற்றிக்கு அறிகுறியான ஒலிக்கும் வீரகண்டை அணிந்த திருப்பாதங்களை எனது உள்ளத்தில் ஊன்றிக்கொண்டு (அவரருளை நம்பி) சதுரன், எழில் சோண சைலனைத் துதிப்பன், என்கின்றார் ஆசிரியர்.

சதுரம் - சதுரப்பாடு, அது, தலைவன் சிறிதும் வருந்தாமல் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பது. ஆனால், அவன் செய்யவேண்டிய வேலைகள் அவன் குறித்தவுடனே தாமே தடையின்றி நடந்து முடிவது. ஒரு குடும்பம், ஒரு காட்டை அழித்துத் திருத்திற்று; வித்தை வித்தியது; வினைவைச் செய்தது; அறுவடை செய்தது; குறைவின்றி மனைவி மக்களோடு உறவு விருந்தோடு உண்டு உவக்கின்றது. இத்தனைக்கும் அவ்விட்டு முதல்வன் ஒரு வேலையும் செய்யவில்லை. அவன் சதுரன். இது, ஒரு சின்னக்குடியின் செயல். உலகனைத்தையும் ஒரு குடியாக ஒம்பும் ஒரு பெருந்தலைவன் உண்டு. அவன், அனைத்தையுங் ஆக்குவான், காப்பான், அழிப்பான், மறைப்பான், அருளுவான். ஆனால் அலையமாட்டான், ஆனந்தமாக ஆடிக்கொண்டேயிருப்பான். எல்லாம் தானே இயங்கும்.

“சங்கேந்தும் மலர்க்குடங்கைப் புத்தேளும்
 மறைக்கோவும் தழல் கால் சூலம்
 அங்கேந்தும் அம்மானும் தம் தமது
 தொழில் தலை நின்று ஆற்றச் செய்து ஓர்
 பங்கேந்தும் பெருமாட்டி விழி களிப்ப
 இரு முனிவர் பணிந்து போற்ற,
 கொங்கேந்தும் மணி மன்றில் குனித்து அருளும்
 பெருவாழ்வைக் குறித்து வாழ்வாம்.
 (சிவஞான சுவாமிகள்)

இது மிகு சதுரப்பாடுள்ள உலகத் தலைவன் பெருவாழ்வு. ஊர்த் தலைவர்கள் வாழ்வும், குடும்பத் தலைவர்கள் வாழ்வும் சின்னஞ் சிறு வாழ்வுகள். இப் பெரு வாழ்வில் சிறு வாழ்வுகள் சேர்ந்துவிட்டால் எல்லாம் பெருவாழ்வு தானே? சாக்கடைத் தண்ணீர் சமுத்திரத்தில் சேர்ந்துவிட்டால் சாக்கடையென்று பேர்? சமுத்திர தீர்த்தந்தானே? “ஊர் அங்கண நீர் உரவு நீர் சேர்ந்தக்கால் பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தம் ஆம்” (நாலடியார்). இந்த ஆண்டவன் ஆடலின் சதுரப் பாட்டைச் சைவர்கள்மாத்திரம் சொன்னால் பெருமை என்ன? மனமார வைணவருந்தான் மதிக்கின்றார்கள்.

“உலகம் யாவையும் தாம் உள ஆக்கலும்
 நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
 அலகிலா விளையாட்டு உடையார் அவர்
 தலைவர், அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.”

இக்கம்ப சூத்திரத்திற்கு உரை எங்கேனும் உண்டா? உண்டு. அவரே சொல்லிவிடுகிறார், கங்கைப்படலம் 18-ல்.

“வெம் கண் நாகக் கரத்தினன்; வெண் நிறக் கங்கை தோய் சடைக் கற்றையன்; கற்புடை மங்கை காண நின்று ஆடுகின்றான்; வகிர்த் திங்கள் சூடிய செல்வனின் தோன்றினான்”

இப்படிச் சதுரப்பாடு உடைய அழகு நிறைந்த (தழல்போலச்) சிவந்த மலையுருவமான பெருமானே, யான் பாக்களினால் வாழ்த்திப் புகழ்ந்து வணங்குவேன், என முடிக்கின்றார் ஆசிரியர். அன்பர் மனக்குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டவரென்று உயர்ந்தோர் போற்றும், யானே திறைகொண்ட அருணை விநாயகரைச் சிந்தித்துக் கொண்டு, மேன்மையுள்ள அழகிய சோண சைலரைத் தொழுது பாடிப் புகழ்வேன்.

யானே திறைகொண்டது: அண்ணாமலைத் தலத்தில் நமச்சிவாய சுவாமிகள் காலத்தில் முகிலன் என்னும் அயலூர் அரசன் ஒருவன் வந்து தங்கியிருந்தனன். அவன் அன்பர்களுக்குத் தீமைகள் செய்தனன். அன்பர்கள் சுவாமிகளிடம் முறையிட்டனர். நமச்சிவாயர்,

சூலம் கரத்திருக்கச் சோதி மழு வாளிருக்க ஆலம் உண்ட காலத்து அருள் இருக்க-மேலே எரித்த விழி யிருக்க இந் நாள் சோணேசர் தரித்தது என்ன காரணமோ தான் எனப்பாடினார்.

அன்றிரவு, தலவிநாயகர் முகிலன் கனவில் சென்று அவனை யானே வடிவமாக மருட்டினார். அவன் அலறி விழித்து, தனது தப்பிதத்தை உணர்ந்து, இது துதிக்கை அப்பன் செயல் என அறிந்து பயந்து யானேகள் பல கொண்டு வந்து கப்பமாகச் செலுத்தி வணங்கினான்.

அது முதல் இம்மூர்த்திக்கு யானை திறைகொண்ட விநாயகர் எனப் பெயர் வந்தது. இம்மூர்த்தி, கிளிக் கோபுரப் படித்துறைக்குத் தெற்கில் உள்ள, அழகிய வேலைப்பாடமைந்த கோவிலில் வீற்றிருக்கின்றார்.

நூல்

எழுசீர்க் கழிநெடில் அடி ஆசிரிய விருத்தம்

அண்ணல் மா புகழ் மூவரும் புனை அரும் பா
அன்றி என் கவியும் நின்றனக்கு ஆம்
பண் உலாம் இருவர் இசை கொள் நின் செவியில்
பாணி மான் ஒலியும் ஏற்றிலையோ?
விண் உலாம் முடியின் மேருவின் வடபால்
வெயில் ஒரு புடை உற ஒரு பால்
தண் நிலா எறிப்ப வளர்ந்து எழும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

1

(கருத்து) இப்பாடலில் மேருவின் வடபால் என்பதனை வடபால் மேருவின் என மாற்றிப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். மேரு வடபுறத்தே உள்ள மிக உயர்ந்த மலை. உலகம் மேருவோடு சுற்றுகிறது. அப்படிச் சுற்றுகிற பொழுது பகல் ஒருபுறமும் இரவு ஒரு புறமுமாகப்படுகின்றன. அப்போது பகலவன் ஒளியும் திங்களின் நிலவும் ஒருகாலத்திலேயே இருபுறம்பட நிற்கின்றது மேரு மலை. அம்மலையைப் போலவே இரு சுடர்களும் இருபுறமும் ஒளிதர இலங்குகின்றது சோணசைலம் என்கின்றார் ஆசிரியர். இறைவனே சோண சைலம். இறைவனுக்குக் கதிரும் மதியுமே இரு கண்கள். ஆகவே வெயிலொரு புறம் நிலவொருபுறம் செவ்வொளியும் வெள்ளொளியும்

வீச வடமேருபோல வானம்தொடத் தென்பாலில்
வளர்ந்து ஓங்கிநிற்கும் ஒருவனே! என அழைக்கின்றார்.

அண்ணாமலைக்குக் கார்த்திகைத் திருநாள், ஆண்டில்
உயர்ந்த ஒருநாள். திருக்கார்த்திகை முழுமதி உள்ள
நாள். மேற்கில் சூரியன் உள்ளபொழுதே கிழக்கில்
சந்திரனும் தோன்றிவிடும் நாள் அது. மேற்கே
கதிரோளி, கிழக்கே நிலவொளி, மேலே விளக்கொளி.
இவற்றை ஊன்றிப் பார்த்தவர்கட்கு உள்ளத் துள்ளே
ஞானவொளி. இவை மலை வலம் வரும்பொழுது பாடி
யருளிய அருட்பாக்கள் ஆதலால் சுவாமிகள் தாம் கண்டு
கொண்ட காட்சியை, கவி ஓவியந் தீட்டிக் காட்டுகின்றார்.

சோணம்-சிகப்பு நிறம். சைலம்-மலை. செந்நிறம்
சிறக்க அக்கினி மலையுருவமாக அருவத்தன்மை நீங்கி
அருள்வடிவோடு காட்சி அளிக்கின்றார் அண்ணாமலை
அண்ணல். இப்பெருங் கருணைத் திறத்தை வியந்து
மகிழ்ந்து நெக்குருகி, செம்மலை உருவச் செம்மலே!
கைலைக்கு அரசே! என வாயார வாழ்த்தி நம்மையும்
வணங்கவைக்கின்றார் அடிகளார்.

அண்ணல் மா புகழ் மூவர்-இவர்கள் திருஞான
சம்பந்தரும் திருநாவுக் கரசரும் நம்பியாருரரும் ஆகிய
தேவார மூர்த்திகள். இவர்கள் மொழிகள் ஆண்டவ
னுக்கும் அன்பர்களுக்கும் அமுத வெள்ளம். முன்னே
மதுரமொழி அன்பர் என்றனரே அந்தத் தொடர்ந்த
சொற்களுக்குப் பின்னர்ப் பொருள் சொல்லிவைத்தார்,
சைவ எல்லப்பநாவலர்,

முதிருஞ் சுவை மதுரம் பெற
 மொழியும் தமிழ் விரகன்
 பதிகம் புனைபவன் நம்பினர்
 பவ பஞ்சனன் அமலன் கதிர்
 உதிரும்படி பகிரண்டமும்
 உடையும்படி இலகும்படி
 அதிரும்படி நடனம்புரி
 அதிருங்கழல் அது இருங்கழல்

என மதுர மொழி அன்பரை மதுர மொழியாலேயே
 விளக்கினர். முன்னமே மூவர் மொழிகளின் மேன்மையை
 இவ்வருணைப் பெரும்பதியிலேயே திரு அம்மாணையில்

பண் சுமந்த பாடல் பரிசு படைத்து அருளும்
 பெண் சுமந்த பாகத்தன் பேணு பெருந் துறையான்
 கண் சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலி மதுரை
 மண் சுமந்து கூலி கொண்டு அக் கோவால்
 மொத்துண்டு

புண் சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய்

எனப் பண்சுமந்த பாடல்களுக்குப் பரிசு படைத்த பரமன்
 சீர்த்தியைப் பாடியருளினார் மாணிக்கவாசகர். மற்ற
 சமயத்தவராகிய வரந்தருவார் என்னுங் கவிவலவர்,

“தேவரும் மறையும் இன்னமும் காணச்
 செம் சடைக் கடவுளைப்பாடி
 யாவரும் மதித்தோர் மூவரில் இருவர்
 பிறந்தநாடு இந்த நன்னாடு”

என இசைத்திருப்பதும் எண்ணுதற்குரியது.

இப்படிச் சொல்லொணுச் சிறப்புடைய மூவர் மொழிகேட்ட முதல்வன் தமது பாடல்களையும் விரும்புவனாம். எப்படியெனில்? தமது செவிகளில், தோடுகளாக இருந்து இசை வழங்கிக்கொண்டிருக்கும் இரு கந்தருவரின் பண்பட்ட இன்னிசையையும் கேட்டு, திருக்கரத்திலுள்ள மானின் வெற்றோசையையும் வெறுப்பின்றிக் கேட்பது வீமலன் செயலாக இருக்கின்றமையால், இதுவும் இசையாதோ? என்கின்றார்.

சோண சைலப் பெருமானே! ஈரொளி சூழும் வடமேருபோல் ஒளிதிகழ, தென்பாலில் வான்தொடவளரும் மூர்த்தியே! மூவர் மொழிகேட்ட தேவரீர் எனது பாடலையும் கேட்டருளுவீரன்றோ? இருவர் இன்னிசையோடு மானின் ஓசையையும் மறுத்திலிரே எனத்துணிந்து பாடத் தொடங்குகின்றேன் என்றபடி.

*

*

*

துவக்கு அற அறிந்து பிறக்கும் ஆருரும்
துயர்ந்திடாது அடைந்து காண் மன்றும்
உவப்புடன்நிலைத்து மரிக்கும் ஓர் பதியும்
ஒக்குமோ நினைக்கும் நின் நகரை?
பவக்கடல் கடந்து முத்தி அம் கரையில்
படர்பவர் திகைப்பு அற நோக்கித்
தவக்கலம் நடத்த உயர்ந்து எழும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

2

(கருத்து) பிறவித் துன்பம் ஒரு பெருங்கடல். அதனைத் தாண்டினால் முத்தியென்னும் அழகிய கரையைச் சேரலாம். உப்புக் கடலைக் கடக்க உதவும் மரக்கப்பல் இச்சுழல் மிகுந்த பிறவிக் கடலைக் கடக்க உதவாது. இதனைக் கடக்கத்தக்க கலம் தவக்கலம். அத்தவமாகிய

கப்பலை நடத்துபவர்களுக்குத் திசை மயக்கம் தீர்க்க, ஒரு மேலோங்கிய கலங்கரைப் பெரு விளக்கு வேண்டும். சோண சைலம் வளர்ந்தோங்கிக் காட்சியளிப்பதும் மேலோங்கிய சோதிப் பிழம்பும் தவக் கலத்தோர் தளர்ச்சி நீக்கவே எனத் தோன்றும், செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

உடல் தொடர்பு நீங்கத் துன்பம் நீங்கும். அதற்குத் திருவாரூரில் பிறக்கவேண்டும். அன்றேல் வழித் துன்பங்களைக் கடந்து தேடிச்சென்று சிதம்பரத்தைத் தெரிசிக்கவேண்டும். இல்லையேல் காசிக்குச் சென்று மகிழ்ச்சியோடு அங்குத் தங்கிநின்று இறக்கவேண்டும். ஒன்றிற்குத் தாய் உதவி வேண்டும். தில்லைக்கும் காசிக்கும் செல்லும் வழியில் இறப்பும் துன்பமும் எய்தாதிருத்தல் வேண்டும். தேவரீர் திருவருணைப் பதியோ, ஒரு தரம் நினைத்தவுடன் பிறவிப் பிணியை ஒழிப்பது. ஆதலால் அத்தலங்கள் இதற்கு ஒப்பாகுமே? என்றபடி.

எனைத்தோ ரூழி அடியார் ஏத்த

இமையோர் பெருமானார்

நினைத்துத் தொழுவார் பாவம் தீர்க்கும்

நிமலர் உறை கோயில்

கனைத்த மேதி காணாது ஆயன்

கைமேல் குழல் ஊத

அனைத்தும் சென்று திரளும் சாரல்

அண்ணா மலையாரே.

— (திருஞான சம்பந்தர்)

அருண கிரிக் கிணையா அவனி தலத்தினிலே
கருதி மனத்தினிலே சிறிது நினைத்தளவே
கதியை அளித்திடும் ஓர் பதியும் உணர்த்துவமே.

- (சைவ எல்லப்ப நாவலர்)

தேயு லிங்கச் சோண கிரி சிற்பரணே - காயம்
இறக்க முத்தி நல்கும் எழில் காசி, வந்து
பிறக்க முத்தி நல்கு திருவாரூர் - அறத்தால்
தனைப் பார்க்க முத்தி தருதில்லை, இங்கிதன்மேல்
நினைக்க முத்தி நல்கஅருணை நின்றாய்.

- (சோணசல பாரதியார்)

*

*

*

நீங்கரும் துயர்செய் வளிமுதல் மூன்றன்
நிலை உளேன்; அவை துரந் திடும் முன்
வாங்கி நின் தனிவீட்டு உறைகுவான் விரும்பி
வந்தனன்; நின் குறிப்பு அறியேன்;
ஆம் குறை மதியே தாங்கி யென்று உலகம்
அறை குறை அற; நிறை மதியும்
தாங்கிய முடியோடு ஓங்கிய சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

3

(கருத்து) நிறைவில்லாத சிறிய மூன்றும் பிறைச்
சந்திரனையே தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர் சிவபெருமான்
என்று உலகத்தவர் கூறும் குறை நீங்க, பூரணச்
சந்திரனை உச்சியில் கொண்ட வடிவினராய் வளர்ந்
தோங்கி நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு
அரசே! எப்பொழுதும் ஓயாத துன்பத்தையே செய்து
கொண்டுவரும் வாதம் பித்தம் சிலேத்துமம் என்னும்
மூவருக்குச் சொந்தமான உடல் என்னும் வீட்டில் ஒதுக்

கிடத்தில் யான் குடிக்கூலி கொடுத்துக்கொண்டு தங்கியிருக்கின்றேன். அம், மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் மாறுபடுங்கால் என்னைத் துரத்திவிடுவார்கள். அவர்கள் துரத்தும்முன் நானாக வெளிவந்து விட எண்ணுகின்றேன். வெளிவந்தால் மறுபடி தங்க ஒருவருக்கே சொந்தமான முத்தி என்னும் வீட்டினைக் கேட்டுப் பெறுவது என் கருத்து. உனது திருவுள்ளம் எப்படியோ அறிய மாட்டேன், என்றபடி.

“ புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள் துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு ”

– திருக்குறள்

வாதபித்தசிலேத்துமத் தொடர்பு மிகத் துச்சமானது. அடிக்கடி கூலி கேட்பது. மாதக் கூலி பெறுவோர்க்கு மதிப்புண்டு, அது சம்பளம். வாரக்கூலிகளும் ஒருவாறு உரிமையர், அவர் பெறுவது கட்டளைப்பணம். தினக்கூலிகளுக்கு அவ்வளவு சிறப்பில்லை. அவர்களே கூலிகள். ஆனால் உடலிடத்தில் உயிர்ப்படும்பாடு பெரிது. அது கேட்கும் கூலியும் வேளைக்கூலி. இது எவ்வளவு அற்பமானது? இதுநோக்கித்தானே ஒளவையார்,

ஒருநாள் உணவை ஒழியென்றால் ஒழியாய் இருநாளானால் ஏல் என்றால் ஏலாய் - ஒருநாளும் என் நோவு அறியாது இடும்பை கூர் என் வயிறே உன்னோடு வாழ்தல் அரிது.

எனச் சலித்துக்கொண்டார்.

பூக்கைக்கொண்டு அரன் பொன்னடி போற்றிலார் நாக்கைக் கொண்டு அரன் நாமம் நவில்கிலார் ஆக்கைக்கே இரைதேடி அலமந்து காக்கைக்கே இரையாகிக் கழிவரே

என்றனரே நாவரசர், இவ்வுடம்பின் குறும்பு எவ்வளவு? வேளைக்குவேளை இது வாங்கும் வேலையால்தானே உயிர் அமைதியின்றி அலமருகின்றது? இதுநோக்கித்தான், ஒழிக்கமுடியாத துன்பஞ்செய்யும் உடம்பு “நீங்கருந்துயர்செய்நிலை” என்றனர்.

*

*

*

கனி மலை துவர் வாய்க் கோதையர்க்கு உருகும்
கல் மனக் கொடியனுக்கு என் நீ
துனி மலை பிறவி தவிர்த்தனை யென நிற்
சுளிபவர் இலை; எனக்கு இரங்காய்;
பனி மலை கதிர் வந்து உற நிலை ஆடி
பயின்ற பீடிகை யென உதயத்
தனி மலை யிருப்ப வளர்ந்து எழும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

4

(கருத்து) ஆடி - முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி. உதயகிரி என்னும் மலை கீழ்க்கோடியிலுள்ளது. அதனைச் சூரியன் தோற்றத்திற்கு இடமென்பர். சிறந்த, உதயகிரியும், அதன்பால் வட்டவடிவமாய் ஒளியுற அழகுபெறத் தோன்றும் சூரியனும், கண்ணாடிவைத்த மேடையும் கண்ணாடியாயும் இலங்குகின்றதாம். யாருக்குக் கண்ணாடி? சோண சைலப் பெருமான் தன் திருமேனியை எதிரிட்டுப் பார்க்க. இப்படிக்காட்சிபெற்றோர், பேசவையும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

மிகச்சிவந்த கோவைக் கனியையும் விழுதிக் கனியையும் தோற்கச் செய்யும் செவ்விய அழகிய வாயினையுடையவர் பெண்கள். அவர்கள் ஆசையால் என் கல் மனமும் கரைந்துருக நேரும். அப்படி நேராவண்ணம் காத்து எனது மலைபோன்ற துன்பத்திற்கிடமான பிறவியை மாற்ற வேண்டும். அப்படிச் செய்தருளினால் இவனுக்கு இதனை ஏன் செய்தருளினீர்கள்? அவன் அதற்குரியவனா? எனக்

கோபிப்பார் ஒருவரும் இல்லை. ஆதலால், தனிப்பெருந்தலைவனே! எனக்கு இரங்கவேண்டும் என்றபடி.

மாமியாருக்கு மாமியார், சாமியாருக்குச் சாமியார் என்று பல படிகள் போய்க்கொண்டேயிருந்தால் எங்கே போய் நிற்பது? ஒரு செயலைச்செய்ய யார் கருத்துத் தான் முடிவு தருவது? இப்படிப் பல தலைமைகள் இருப்பது, பிழை செய்தவர் தப்பித்துக்கொள்ளத்தான் பேருதவியாக இருக்கும். எப்படி? எனக்கு இதனை ஏன் செய்யவில்லையென ஒரு ஏழை கேட்டால், எனக்கு மேலுள்ள அதிபர் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லையென எளிதில் சொல்லிவிடலாம். அதனால்தான் பெரியவர்கள் தனிப்பெருந்தலைவனையே நாடுகின்றார்கள். அப்பெருந்தலைவன்பால் தொண்டு செய்வோர்க்கே துக்கமில்லை. இதனை அப்பர்,

நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்
நரகத்தில் இடர்ப் படோம் நடலை யல்லோம்
ஏமாப்போம் பிணி அறியோம்பணிவோம் அல்லோம்
இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை (ஏன்?)
தாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லாத் தன்மையான சங்கரன், நல்
சங்கவெண் குழையோர் காதில்
கோமாற்கே நாம் என்றும் மீளர் ஆளாய்க்
கொய் மலர்ச் சேவடியினையே குறுகினோமே.
என விளக்கினார்.

இப்பாடல் சிவபெருமானது தனிப்பெருந்தலைமையை உணர வைப்பது.

சுடர் இலை நெடு வேல் கருங் கணார்க்கு உருகித்
 துயர்ந்து நின்று அலமரும் மனம் நின்,
 நடம் நவில் சரண பங்கயம் நினைந்து
 நைந்து நைந்து உருகும் நாள் உளதோ?
 மடல் அவிழ் மரை மாட்டு எகின்என அருகு
 மதி உறக் கார்த்திகை விளக்குத்
 தட முடி யிலங்க வளர்ந்து எழும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

5

(கருத்து) இதழ்விரிந்து மலர்ந்த ஒரு பெரிய செந்
 தாமரைப்பூ, அதன் பக்கத்தில் ஒரு வெள்ளை நிறமுடைய
 அன்னம் வருகிறது. அது எப்படியிருக்கும். அந்தக்
 காட்சியைப் போல் திருக்கார்த்திகை நாளன்று அண்ணா
 மலை உச்சியின்மேல் அழகிய தாமரையொத்த பெருஞ்
 சோதிப் பெரு விளக்கும், அன்று வானத்தில் வரும்
 பூரணச் சந்திரனும் அமையும். இவ் வண்ணம் அழகுற
 வளர்ந்தோங்கி நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே!
 கைலைக்கு அரசே!

ஒளி மிகுந்த வேலை ஒத்த கரிய கண்களையுடைய
 பெண்களுக்காக உருகி உருகி ஓயாது உழலுகின்றது
 மனம். இந்தமனத்திற்கு இந்த மயக்கம் மாறவேண்டும்.
 எப்படி மாறும்? தலைவனே நினது நடம்புரிகின்ற திருப்
 பாதங்களின் அழகில் ஈடுபட்டு உள்ளம் உருகினால்
 மாறும். அந்தநாள் எந்தநாளோ என்றபடி.

“அடுத்து ஆனை உரித்தானை அருச்சுனற்குப் பாசு
 பதம் கொடுத்தானே” என்று தேவாரம் புகழும் சிறப்புற்ற
 அன்பன் அருச்சுனன். அவனது தவத்தைக் கலைக்க
 அமராபதியிலிருந்து ஆயிரம் அழகிகள் வந்தார்கள்,
 ஆடினார்கள், பாடினார்கள், ஆசைகாட்டி மோசஞ் செய்ய

முயற்சிகள் பல செய்தார்கள். அவன் தவத்தை மாற்ற முடியவில்லை. அது ஏன்? அப்பெருந்தகை உயர்ந்த ஆட்டத்தில் உறுதிகொண்டான். இவர்கள் ஆட்டங்கள் தாமே ஆட்டங்கொடுத்து அகன்றன.

கூற்றினை உதைத்த பாதமும் உடுத்த
குஞ்சரத்து உரிவையும் அணிந்த
நீற்றொளி பரந்து நிலவெழும் வடிவும்
நிலா வெயில் அனல் உமிழ் விழியும்
ஆற்று அறல் பரந்த கொன்றை வாரசடையும்
அல்லதை யாவையும் கருதான்;
மாற்றம் ஒன்று இன்றி நின்றனன் வரை போல்
வச்சிரா யுதன் திரு மதலை.

(பாரதம்)

ஆதலால் இறைவன் காட்சி மயக்கம் தவிர்க்கும் மருந்தா
கின்றது. (மரை : தாமரை. எகின் : அன்னம்)

*

*

*

அருங் கவி வாத வுரனே முதலோர்
அன்பிலேம் என்று, அதுவேண்டி
இரங்குதல் பொய்ம்மை; அன்பிலேன் என யான்
இயம்பலே மெய்; எனக்கு அருளாய்.
கரும் கடம் உமிழும் ஈர்ங் கவுள் பனைக் கைக்
கரிஉரிக் கஞ்சகம் கடுப்ப,
தரங்கம் உண்டு எழு கார்முகில் பயில் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

6

(கருத்து) கரும் கடம்: கரியநிறமுள்ள மத நீர். ஈர்ங் கவுள் : மதநீரால் நனைந்திருக்கும் கபாலம். பனைக்கை: பனைமரத்தைஒத்த நிறமும் திரைத்த வடிவமும் உள்ள

துதிக்கை. இவைகளெல்லாம் யானைகளுக்கு உள்ளவை. கஞ்சகம்: சட்டை. தரங்கம்: அலை; இங்கு கடல் எனப் பொருள்படும்.

கரிய மதநீர் ஒழுகுகின்ற ஈரமான கபாலத்தையும் பனை போன்ற துதிக்கையையும் உடைய யானையை உரித்துப் போர்வையாகக் கொண்டவர் சிவபெருமான். சிவபெருமான் செம்பொன் போன்ற நிறமுள்ளவர். அவர் யானைத்தோல் போர்வை கருமையான நிறமுடையது. இங்கே சோண சைலம் செந்நிற முள்ளது. இதனைமூடிக் கொண்டிருக்கும் அலைகடல் நீரையுண்டு கருமை நிறங் கொண்ட மேகம், யானைத் தோலுக் கொப்பானது. யானைத்தோல் போர்த்து நிற்பதற்கு ஒப்ப முகில்குழக் காட்சி தரும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே! ஒரு வேண்டுகோள்:

மறுத்துரையாது வழங்கும் வள்ளலே! உனதுமுன், இருப்புள்ளவர்கள் வந்து தாங்கள் ஏழைகள் போல அழுதுகேட்டாலும் வேண்டியதெல்லாம் வழங்கிவிடுகின்றீர். உண்மையில் இல்லாதவர்களே முறையிட்டால் தர வேண்டாமா? அப்படி யார் கேட்டுப் பெற்றார்கள் என்றால், மிக அருமையான பாடல் பாடவல்ல திருவாதவூரர் எனக்கு அன்பில்லை அதுதரவேண்டும் என்று அழுதழுது பெற்றுக் கொண்டார். வாரி வழங்கிவிட்டார்கள். அவர் சொல்வது மெய்தானா? அவருக்கா அன்பில்லை. உண்மையில், யான்தான் அன்பில்லாதவன்' எனக்கு அருளவேண்டாமா? நான் அன்பிலேன் என்பது மெய்ய்மை, எனவே எனக்கு அருளாய் என்றபடி.

சுவாமிகள் இப்படித் தமக்காகவே பேசினார்களா அல்லது நமக்காக வாதமிட்டார்களா தெரியவில்லை. தமக்காகவே யென்றால், அண்ணாமலையாரை நோக்கி

நாம் ஆடவேண்டியவழக்கும் உண்டு. எப்படி? பெருமானே! மணிவாசகர் போலத்தான் பிரகாசரும், இருவர் இன்மையும் பொய்மை தான், இது நாங்கள் சொல்ல வேண்டிய சொல். உண்மையில் மருந்துக்குக்கூட ஒரு துளி அன்பில்லாதவர்கள் நாங்கள் தான். எனவே எங்களுக்கு அருளவேண்டும் என்பதே. அப்படி அவ்இருவரும் அன்பில்லாதவர்களா? பெற்றது போதாதென்ற ஆர்வப் பெருக்கமும் தங்களைத் தாழ்த்திக் கொள்ளும் தன்னடக்கமும் தான், இப்படி வேண்ட வைக்கின்றன.

* * * *

புரத்து உறும் அவுணர் குழாமும் வண்டு இசைகூர்
பூங்களை மதனும் முன் பெறும் நின்
சிரித்த வெண் நகையும் நுதல் விழி நோக்கும்
சிறியனேன் இருள் மலம் பெறுமோ?
கருத்தினும் கருத அரிய நுண்ணியன் என்
கடன் அற உலகெலாம் காண்பான்
தரித்து அதி தூல வடிவுறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

7

(கருத்து) அறிவினாலும் ஆய்ந்து உணர முடியாத நுண்பொருள் சிவபெருமான். இப்படி எட்டாத நிலையில் இறைவன் இருக்கலாமா என உலகத்தார் குறைப்பட்டுக் கொள்ளுகின்றனர். இக் குறைபாட்டினை நீக்கிவிடக் கருதிக் கருணைகூர்ந்து மலையாகப் பெருவடிவு காட்டி வளர்ந்து நிற்கின்றனராம் அண்ணாமலை அண்ணல்.

அம்மூர்த்தியை நோக்கி, செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே! புன்னகையால் திரிபுரத்தை எரித்தீர். நெற்றிக் கண்ணினால் வண்டு பாடும் மலர்க்கணை மாரனும் நீருனன். அந்தச் சிரிப்பையும் நெருப்பையும்—சற்றே என்னிடத்திற்கு வரவிடக் கூடாதா? அசுரரையும்

மதனையும்விட ஒரு பொல்லாத பொருள் என்னிடத்தில் இருக்கின்றது, அது என்று பட்டொழியுமோ என்கின்றனர். அது எதுவாம்? திரண்டு இருண்டு நிற்கும் ஆணவமாம், என்றபடி.

ஆணவ இருளை அழிக்க வேண்டும். அது உயிரால் முடியும் ஒரு வேலையல்ல. இறைவன் துணைநின்றால் தான் ஆகும். பல அவுணரை ஒரு சிரிப்பு எரித்தது. மயல்வல்ல மாரளை ஒரு பார்வை படச்செய்தது. அந்த இரண்டு ஆற்றலும் ஒன்றுபட்டு ஒழிக்கத் தகுந்த அவ்வளவு வலிவுள்ளது ஆணவம் என்பதாயிற்று. ஆணவம் யான் என ஒருகிளையும், எனது என ஒரு கிளையும் கொண்டு வயிரம் பற்றி நிற்பது. அவ்விரண்டும் அறுபட இரண்டு படைகள் வேண்டும் என்றார் போலும்.

“யான் எனதுஎன்னும் செருக்கு அறுப்பான்;வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகும்.” (திருவள்ளுவர்)

*

*

*

ஆர்த்து எழு திரைகள் சுருண்டு எறி கடல் நஞ்சு
அமுது செய் பெரும்புகழ்த் தனிமை
தீர்த்திட உளம் கொண்டு அவலனேன் தனை நின்
திருவடிக்கு அன்ப னாக்கிலையே;
கார்த்திகை விளக்கு மணி முடி சுமந்து
கண்டவர் அகத்து இருள் அனைத்தும்
சாய்த்து நின்று எழுந்து விளங்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

8

(கருத்து) திருக்கார்த்திகைத் திருவிளக்கு பேரொளி உள்ளது. அது புறத்திருளை மட்டும் போக்குவது அல்ல. கண்டு கொண்டவர்களின் மன இருளையும் மாயச் செய்கிறது. அன்பர்கள் மேல் வைத்த அருளால் அழகிய முடி

யின் மேல் அதனைத் தாங்கியருளும் செம்மலை உருவச்
செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

தேவரீர் எனக் கொன்று செய்தருள வேண்டும்.
அச்செயலால் நினக்கும் ஒரு சிறப்புண்டு. ஓசையிட்டுச்
சுருண்டு ஓங்கி அலைவீசுவது கடல். அக்கடலில் எழுந்த
ஆலகால விடத்தின் வீறுகெட அடக்கி உண்டது ஒரு
பெருஞ்செயல்; ஆலகாலத்திற்கு ஒத்த (நஞ்சுபோன்ற)
என்னையும் அடக்கி ஆட்கொண்டு திருவடிகளில் சேர்த்
துக் கொள்வீரானால் இரட்டிப்புச் சிறப்புண்டாகும்.
மேலும் கீழுமாகக் கழுத்தில் ஒருகறை, காலில் ஒருகறை
தோன்றினால் அது நினது பொன்மேணிக்கு ஒரு பொலி
வாகவே விளங்கும் என்றபடி.

கார்த்திகை விளக்கு நூற்றுக் கணக்கான நெய்க்
குடங்களைக்கொள்வது. பத்தடிக்கும் மேலாகச் சுடர்விட்டு
எரிவது. இப்பெருஞ் சோதியின் பெருமையை விளக்க,
ஏந்தி என்னுமல் சுமந்து எனக் கூறினார். தங்களைத்
தாழ்த்திப் பேசும் அடக்கமுள்ள அடியவர்கள் தமக்கு
ஆலகால விடத்தை ஒப்பாக்கிக் கொள்ளுவது வழக்கம்.
இராவணனை நீத்து இராமனை வணங்க வந்தான் விபீ
டணன். அவனை வரவேற்கச் சக்கிரிவன் எதிர்வந்தான்.
சக்கிரிவனால் இராமன் தன்னை யேற்றுக்கொண்டதனை
அறிந்து மகிழ்ந்தான் விபீடணன். அவன் வாக்கில்
வைத்து இறைவன் ஆலமுண்ட அருமையை அறை
கின்றார் கம்பர்.

“பஞ்சினில் சிவக்கு மென் தாள்

தேவியைப் பிரித்த பாவி

வஞ்சனுக்கு இனைய என்னை

வருக என்று அருள் செய்தானோ?

தஞ்செனக் கருதி னானே?

தாழ்சடைக் கடவுள் உண்ட

நஞ்சு எனச் சிறந்தேன் அன்றோ?

நாயகன் அருளின் நாயேன்''

*

*

*

தொடையுடைத் திரள்தோள் நமன் புறத்து உடலம்

தொலைக்கும் முன் அகத்துடல் தொலைத்துத்

தடை அறத்திகழ் பேரறிவு உருவாகத்

தமியனேற்கு அருளும் நாள் உளதோ?

புடையினில் கரிக்கோடு இளம்பிறை புரைய

பொங்கு சோதியங்கொடி விரித்த

சடை எனப் படர்ந்து கிடந்து ஒளிர் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

9

(கருத்து) செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே! என்றும் மின்னலொத்த சடையில் வெண்பிறையணிந்து விளங்குவீர். இம்மலையுருவத்திலும் அது மாறவில்லை. மலையில் உள்ள யானைக்கொம்பு பிறை போல விளங்குகின்றது. படர்ந்து தொங்கும் சோதிக்கொடி படர்ச்சடையைப்போலவே பரவிப் பொலிகின்றது.

அண்ணலே! அந்தகன் வலிமிகுத்த தோள்களை உடையவன். அவனை வெல்லுவாரில்லை. அதற்கறிகுறியாக வெற்றிமாலையணிந்தவன். அவன் எனது புற உடலைப் போக்கிவிடுவான். அதற்கு முன் எனது அகவுடலைப் போக்கிக்கொண்டால், அந்தகன் துன்பம் என்னை அடையாது. அகவுடல் தொலைந்தால் அறிவு உருவமாக ஆவேன், அப்போது தேவரீரோடு உறவாட முடியும். இடையிலுள்ள ஆணவத்தடையும் நீங்கும். இது என்னுலாகாது. உனது அருளால்தான் ஆகவேண்டும். அந்தநாள் எப்போதுவருமோ? என்றபடி.

கரி: யானே. கோடு: கொம்பு.

சோதிக்கொடி-பகலில் பசுமையாக நின்று, இரவில் ஒளிப்பிழம்பாகத் தோன்றும் ஒரு வகைக்கொடி. அது மலைகளில் படர்வது.

*

*

*

கண் புனல் துளிப்ப அழல் படும் இழுதில்
கரைந்து உகும் நெஞ்சில் நின்றனையே
பெண் பயில் உருவமொடு நினைந்து எனது
பெண்மயல் அகற்றும்நாள் உளதோ;
வண் புனல் வேந்தன் ஆர்கலிக் குடத்து
மணி முகில் கலயத்தில் முகந்து
தண் புனல் ஆட்ட ஆடுறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

10

(கருத்து) வருணதேவன் நல்ல வள்ளல். அவனுக்கு ஒளிமிகுந்த அலைவீசம் கடலே ஒரு பெரியகுடம். மேகமே ஒரு அழகிய கலசம். வருணன் அந்தக் குடத்தில், மேகக் கலசத்தினால் முகந்து அடிக்கடி அபிடேகம் செய்யக் கொள்ளும், செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

அன்பினால் எனது கண்கள் நீர்துளிக்க வேண்டும். உள்ளம் நெருப்புச் சூழ்ந்த நெய்யிழுது போல உருக வேண்டும். அப்படி உருகிய உள்ளத்தில் அம்மையொரு பங்கான உமதுவடிவம் தோயவேண்டும். அந்த நினைவு எனக்கு என்றும் மனத்தில் நிற்கவேண்டும். அப்படி நின்றால் மங்கையர் மயல் அகன்று போகும். அந்நாள் என்று வருமோ? என்றபடி.

தாயை விட்டு நீங்கிய பின்னரே தையலர் வேட்கை. உலகத் தாயர் எப்பொழுதும் உடனிருக்க உதவாதவர். உலகத்திற்கே தாயான உமையம்மை ஒவ்வொருவருக்கும் தாய்தான். அவர் உருவம் உள்ளத்தில் உறைந்திருந்தால் மற்ற மயலெல்லாம் தானே மாய்ந்துவிடும்.

“தெட்டிலே வலியமடமாதர் வாய்வெட்டிலே- மனது அலையாமல், உன் இரு தாள் மட்டிலே செல அருள்வையோ வளர்காதலிப்பெண் உமையே” யென அம்மைக்கு விண்ணப்பம் போட்டார் தாயுமானார்.

*

*

*

வேலை அம்துகில் சூழ்மலர் தலை உலகில்
மெய்யினைப் பொய்யெனும் அவர்க்கே
ஏல வந்து அருள்வது அன்றி மெய்யினை மெய்
யெனும் எனக்கு அருள் புரிந்திடாயோ?
காலம் நன்கு உணர்ந்து சினகரம் புகுந்து
காண்பரிது எனது உலகு அனைத்தும்
சாலநின் றுழியே கண்டிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

11

(கருத்து) கோயிலில் வழிபாடு நடத்தத்தகும் காலம் தெரிந்து வழிபடவேண்டும். அது எல்லோருக்கும் எளிதல்ல. அவரவர் நின்ற இடத்திலேயே வழிபட வழிசெய்யவேண்டும், எளிதில் அன்பர்களுக்குக் காட்சி தரவேண்டும் என்றே, மலையுருவம்கொண்டு நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலகம் அழகிய கடலை ஆடையாக உடையது. இடம் அகன்றது. இவ்வுலகில் மெய்யைப் பொய்யென்பவர்களுக்குத்தான் நன்மையாக இருக்கிறது. உடம்பிற்கு மெய்யென்று பெயர். இதைப் பொய்

என்கிறார்கள் பெரியோர்கள். அவர்களுக்கே அருள் கிடைக்கின்றது. நான் இந்த உடலான மெய்யை மெய்யென்றே சொல்கின்றேன், நினைக்கின்றேன். எனக்கு ஒரு சிறு அருளும் கிடைக்கவில்லை. இனி என்ன செய்வது? ஊரோடு ஒக்க இதனைப் பொய்யென்று சொல்லி நினைத்துத் தெளிந்தாவது உனது அருளுக்கு உரிமைதேட வேண்டுமென உணர்கின்றேன் என்றபடி.

“தேகமான பொய்யை மெய்யெனக்கருதி ஐய வையமிசை வாடவோ” “மெய்யென்று பேசு பாழ் பொய்யுடல்” (தாயுமானார்)

வேலை: கடல். சினகரம்: கோயில்.

*

*

*

மயலினால் அழுந்தும் பிறவியாம் அளற்றை
வளர்தரு நிற்பெரும் கருணை
வெயிலினால் உலர்த்தி எனது உளக் கமலம்
விரிக்கும் ஒண் பருதி நீ அலையோ;
பயிலும் ஆலயம் ஓர் சைலம்; ஓர் சைலம்
பகைப் புலம் முருக்கு கார்முகம்; ஓர்
சைலம் மாதுலனும்; எனக்கொளும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

12

(கருத்து) வீற்றிருப்பது (கைலை) மலை. பகைவரை வாட்ட வில்லாகப் பிடித்தது (மேரு) மலை. மாமனாராகக் கொண்டது மாண்புள்ள (இமைய) மலை. உறவெல்லாம் மலையாகக்கொண்ட செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

மயக்கத்தையுடையது, பிறவியாகிய சேறு. அது வைத்த காலே லாங்கமுடியாமல் உள்ளே இழுப்பது.

அது, எனது உள்ளமாகிய தாமரை மலரை மூடிக் கொண்டது. மலரவிடவில்லை. அப் பிறவிச் சேற்றை உலர்த்தவேண்டும். அந்தத் தாமரை மலர உதவிசெய்ய வேண்டும். அச் சேற்றை உலர்த்தும் வெயில் உனது கருணைதான். அக் கருணைக் கதிரைப் பரப்பும் சூரியன் உன்னையன்றி உன் டே டா, (கருணைக்கண் பார்க்க வேண்டும்) என்றபடி.

அளறு: சேறு. பருதி: சூரியன்.

*

*

*

புலம் புரி துயரம் கழன்று நின்கழல் கால்
 புந்தி அம் சினகரத்து இருத்தி
 நலம்புரி புனிதர் பேரவை, தமிழேன்
 நணுகுவான் அருளும் நாள் உளதோ;
 வலம்புரி மனிதர் கடலென ஒலித்து
 வளைவுற நடுவண் மந்தரம் போல்
 தலம் புரி தவத்தின் நின்றொளிர் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

13

(கருத்து) மலையை வலமாக வரும் (மனிதப் பிறப்பின் பேறு பெற்ற) அன்பர்கள் கடலொலிபோல் (அரகர) நாமம் சொல்லி வளைந்து வருகின்றார்கள். அத் தொண்டர் வளைவின் நடுவில் மந்தர மலைபோல நின்று ஒளிக்கின்ற செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே! அருணாபுரி செய்த தவமே!

ஐம்புலக் கொடுமைகளில் இருந்து அகன்றவர்கள்; தமது உள்ளத்தைத் திருக்கோயிலாகத் திருத்திக்கொண்டவர்கள்; அதில் உமது கழலணிந்த திருப்பாதங்களை அகலாமல் இருத்திக் கொண்டவர்கள்; அத் திருவடித் துணையால் அறச்செயல்கள் அத்தனையும் செய்பவர்கள்;

ஆகிய பெரியோர்கள் பேரவையில் அடியனேன் சேர
அருள் செய்யும் காலம் கிடைக்குமோ? (விரைந்து அருள்
வேண்டும்) என்றபடி.

புலம்: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றமென்ற
ஐம்புலன். புந்தி: மனம்.

*

*

*

நீரினில் எழும் மொக்குளின் அழி உடம்பு
நிலை யென, நிலைக்கும் ஆனந்த
வாரிதி படிய அறிந்திடாது! உழலும்
மடமையேன் உய்யும் நாள் உளதோ?
ஏரியல் பதம் முன் தேடும் அக்கேழல்
இன்றும் நாடிய கிளைத்திடல் போல்
சாரலில் ஏனம் மருப்புமும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

14

(கருத்து) அன்று உமது அழகிய திருவடிகளைத்
தேட முயன்றவர் திருமால் என்பர். அம் முயற்சியை
அவர் அவ்வடிவோடும் இன்னும் செய்கின்றனரோ என
எண்ணும்படி மலையடியில் காட்டிலுள்ள பெரிய
பன்றிகள் தமது தந்தங்களால் கிளர நிற்கும் செம்மலை
உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

தண்ணீரில் குமிழி தோன்றுகின்றது, உடனே
அழிகின்றது. அதைவிட விரைவில் அழியக்கூடியது
இந்த உடம்பு. நான் இந்த உடம்பை நிலையாக எண்ணு
கின்றேன். உண்மையில் என்றும் அழியாதது முத்தி.
அது ஆனந்த சமுத்திரம். அந்த இன்ப நிலையை
உணரவில்லை. இந்த அற்ப உடலிலேயே மீட்டும்

சுற்றிச் சுற்றிவர வழி கண்டுகொண்டிருக்கின்றேன்.
இவ்வளவு அறியாமையை உடைய யான் நற்கதியடையும்
காலமும் உண்டோ? (அருளவேண்டும்) என்றபடி.

“நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்று இல்லை என்னும்
பெருமையுடைத்து இவ்வுலகு” (வள்ளுவர்)

“நீரில் எழுத்தாகும் யாக்கை” (குமரகுருபரர்)

“இன்றைக்கு இருப்பாரை நாளைக்கு இருப்பர் என்று
எண்ணவோ திடமில்லையே” (தாயுமானார்)

“பற்றிய பற்றற உள்ளே தன்னைப் பற்றச்
சொன்னான் பற்றிப் பார்த்த இடத்தே; பெற்றதை
ஏதென்று சொல்வேன் சற்றும் பேசாத ஆனந்தம்
பேசினான் தோழி” (தாயுமானார்)

மொக்குள்: குமிழி. வாரிதி: கடல். ஏர்: அழகு.
கேழல்: பன்றி. ஏளம்: பன்றி. மருப்பு: தந்தம்.

*

*

*

கருத்திடை நினது கருணைமா மேனி
கண்டு, எழுத்து ஐந்தும் நா இயம்ப,
சிரத்தினில் அமைத்த கரத்தொடு நினையான்
தினம் வலம் புரியுமாறு அருளாய்;
வரத்திரு முடியின் மதி திருமுடியின்
வனைந்து கந்தரத்து இருள் கந்
தரத்தினில் இருத்தி விளங்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

15

(கருத்து) திருமுடியின் மதி வர-வானத்தில் வரும்
சந்திரன் மலை உச்சிக்கு வர அதைத் திருமுடியில்

என்றும் அணிந்துள திங்களாகப் பொருத்திக்கொண்டு, கந்தரத்து இருள்—மலைக்குகைகளில் தங்கியிருக்கும் இருட்டை. உமது கண்டத்தில் தரித்திருக்கும் ஆலகாலக் கறைக்கு ஈடாகக் கொண்டு அன்றும் இன்றும் ஒருபடித் தாகப் பொருந்தக் காட்சிதருகின்ற செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உள்ளத்தில் உமது அருள் வடிவத்தை நினைத்துக் கொண்டு; வாயால் திருவைந்தெழுத்தையும் சொல்லிக் கொண்டு; இருகைகளையும் தலைமேல் உயர்த்திக் கூப்பிக் கொண்டு; இந்தநிலை ஒரு சிறிதும் மாருமல் ஒவ்வொரு நாளும் உனது வடிவமான மலையை வலம் செய்து கொண்டிருக்கத் திருவருள் புரிய வேண்டும் என்றபடி.

மக்களுக்கு விரிந்து கிடக்கும் தமது கரங்களைக் குவிக்கின்றபொழுது ஒரு மகிழ்ச்சியும், குவித்த கரங்களை உச்சியிற்கொள்ளும்பொழுது அம்மகிழ்ச்சியின் உயர்ச்சியும் உண்டாகும். இதனை “கரங்குவிவார் உள் மகிழும் கோன் கழல்கள் வெல்க” “சிரம்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன் கழல் வெல்க” எனத் திருவாசகம் உணர்த்துகின்றது. “நாவினுக்கு அருங்கலம் நமச்சிவாயவே” என்கின்றார் அப்பர். மேலும் அவரே “கோலக் கோபுரக் கோகரணம் சூழாக் கால்களால் பயன் என்” என்றும் அருளுகின்றனர். அண்ணாமலைவலம் அன்றும் இன்றும் எண்ணும் எண்ணமெல்லாம் ஈடேறச் செய்கின்றது. ஆனால் அடிகள் கூறியபடி (ஊர்வம்பில் உள்ளம் வைக்காது) சுற்றவேண்டும்.

கந்தரம்: கழுத்து: மலைக்குகை.

திருமுடி: மலையுச்சி: அழகிய தலை.

பாரெலாம் இகழும் இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சிப்
 பயன் என உணர்ந்து நாள்தொறும்ஆ
 ரூரார் அவையில் இகழ்ந்த சொல் துதியின்
 உவக்கும் நின் பதம் தொழ அருளாய்;
 ஏர் உலாம் அண்டச் சுவர் மதில் மிசைப்பால்
 இலங்குறும் அண்ட கோளகையாச்
 சாரும் ஆலயத்தில் இலிங்கமாம் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

16

(கருத்து) அழகிய அண்டச்சுவர்களே சுற்றுமதில்
 களாக ஆகாய வட்டமே மேல்பரப்பாக விளங்குகின்ற
 பெரிய திருக் கோயிலில், அந்தக் கோயிலின் அளவிற
 கேற்ற சிவலிங்க வடிவமாக விளங்குகின்ற செம்மலை
 உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலகமக்கள் பேசுகின்ற புகழ்ச்சியே அன்றி
 இகழ்ச்சியும் இறைவனிடத்தில் புகழ்ச்சிக்குரிய பயனையே
 பெற்றுவிடும், என்ற உண்மையை உணர்ந்த, நம்பி
 யாரூரார் திருமணப் பந்தரில் பேசிய கூட்டத்தில் (பித்தா)
 என இகழ்ந்த சொல்லை, வணங்கிச் சொல்லும் புகழ்
 மொழி யாகமதித்து, அதனை அதுபோன்ற நம்பியாரூரர்
 மொழிகளைத் துதியாக நாள்தொறும் விரும்புகின்ற,
 உமதுபாதங்களைப் பாடிப்பரவ எனக்கு அருள்செய்ய
 வேண்டும் என்றபடி.

“வாக்கும் அர்த்தமுமான பார்வதியும் பரமனு”
 மெனக் காளிதாசர் உரைக்கின்றார். சொல்லெல்லாம்

அம்மைவடிவம் சொற் பொருளெல்லாம் ஆண்டவன் வடிவமானால் இகழ்வது எந்தச்சொல்லாலே? நம்பியாரூரர் கைலைநாயகனோடு ஒன்றானார். அவர்நிலை யோகநிலை. “செல்வம் நல்து ஒற்றி யூரன் செய்ய சங்கிலியால் ஆர்த்து-மல்லலம் பரவை தன்கண் மாழ்குற அழுத்து மேனும்-அல்லும் நண் பகலும் நீங்காது அவன் அடிமல ரின் எய்தி-நல்ல இன்பு அடைந்திருப்பன் நம்பி யாரூரன் தானே” எனப்பாடிய சிவப்பிரகாசச் செம்மலே ஆரூரர் திறத்தை நன்கறிவார். அ த ன ல், சிவபெருமானே உனது பாதங்களைத் தொழ அருள் என்னுது, ஆரூரர் தொழுத பாதத்தைத்தொழ அ ரு ள் வே ண் டு ம் என்கின்றார்.

✻

✻

✻

இந்தியம் கரணம் உடலம் வேருக்கி

இருள் மலப் படலமும் கீறிக்

கந்தமும் மலரும் என; நினை என்னில்

காண்பறக்கானும் நாள் உளதோ?

வந்து ஒருகளிறும் உழுவையும் கொன்ற

மலி பகை தவிர்ப்ப எண் இகந்த

தந்தியும் புலியும் வளர்த்திடும் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

17

(கருத்து) கைலையிலிருந்து அ ரு னு பு ரி க் கு எழுந்தருளிக் கைலைவாசத்தில் ஒரு யானையையும் ஒரு புலியையும் உரிக்க நேர்ந்த பகைமையை மாற்றிக் கொள்ளக் கருதிக் கணக்கற்ற யானைகளையும் புலிகளையும் மலையில் தங்கிவாழவைத்து வளர்ப்பது போல விளங்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக் கு அரசே!

(மெய் வாய் கண் முக்கு செவி என்ற ஐந்து) பொறிகளும் நானல்ல. அவைகளுக்குத் தலைமையான (மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்ற) கரணங்களும் நானல்ல. எல்லாவற்றிற்கும் இருப்பிடமான உடலமும் நானல்ல என நீங்கி, ஆணவ அழுக்குத் திரையையும் கிழித்து எறிந்து, மலருக்குள் மணத்தைக் காண்பது போல உயிரான எனக்குள்ளே உன்னைக் (கண்ணால்) காணாமல் (கருத்தால்) காணும் நாள் எந்தநாளோ? அருள வேண்டும் என்றபடி.

"பாராதி பூதம் நீ அல்ல உன்னிப்பார் இந்திரியம் கரணம் நீ அல்ல; ஆராய் உணர்வு நீ என்றான் அவன் அன்பாய் உரைத்தசொல் ஆனந்தம்தோழி" (நாயுமானார்)

கந்தம்: மணம். உழுவை: புலி. தந்தி: யானை.

*

*

*

முழங்கு வண்டினங்கள் விருந்துணும் அலங்கல்
மொய்குழல் மகளிர்தம் மயலால்

புழுங்கும் என்றனை நின் திருவடி நிழலில்
புக விடுத்து அளிக்கும் நாள் உளதோ?

வழங்கு வெண் திரை ஆறு அவர்சடை கரப்ப
மணிமுடி நின்று இழிந்திடல் போல்

தழங்கு வெள் அருவி இழிந் தொளிர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

18

(கருத்து) திருமுடியில் மறைந்து நிற்கும் வெண்மையான கங்கை வெள்ளம் நாற்புறமும் வழிந்து இறங்குவதுபோல வெள்ளை நிறமான அருவிகள்பாய விளங்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

ரீங்கார ஓசையிடும் வண்டினங்கள் நாள்தோறும் விருந்துண்ணும்படி புதுப்புது மலர்மாலைகளைச் சூடிக் கொள்கின்ற நெருங்கிய கூந்தலையுடைய பெண்களின் மயக்கத்தினால் வெம்புகின்ற என்னை உமது குளிர்ந்த திருவடி நிழலில் புகவைத்துக் காக்கும் நாள் எந்நாளோ என்றபடி.

இராகம் துவேஷம் என்னும் வடசொற்கள் விருப்பு வெறுப்பு என்று பொருள் கொள்ளப்படுகின்றன. ஓசையின் வேறுபாடுகளைக் குறிக்கும் இராகம் தாளம் என்ற தொடரில் உள்ள இராகத்திற்கும் மயக்க விருப்பத்தை யெழுப்பும் ஆற்றல் உண்டெனக் கொள்ளக்கிடக்கின்றது. வண்டுகள் இசைக்கும் இசையும், அவற்றிற்குத் தேன் தந்துதவும் மலர் வழங்கும் மணமும், மங்கையர் கூந்தலின் அழகும் நிறமும் உள்ளம் வைத்தவர்களை வாட்டிவதைக்கும் இயல்பின; என்கின்றார்.

“மழை போன்றிடு வார்குழலில் மனம் ஆம் கடுமோக விகாரம்” என ஆயிரம் முகத்தால் இவ் வெப்பத்தை அருணகிரியார் பழிப்பதைப் பார்க்கலாம்.

அலங்கல்: மாலே. குழல்: கூந்தல். திரை: அலை. தழங்கு: ஒலிக்கின்ற.

*

*

*

குன்றுதோறும் குமரனே யெனவும்

கொடுஞ் சிலை மதனவேள் எனவும்

புன்தொழில் மனிதர்ப் புகழ்ந்து பாழ்க் கிறைக்கும்
புன்மை தீர்த்து எனக்கருள் புரியாய்;

ஒன்றொரு தினம் தோட்குள் குழைந்தனம் என்று
உருது நாடோறும் மகமேரு

தன் தலை தாழ்ப்ப வளர்ந்து எழும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) என்றோ ஒருநாள் வில்லாகிநின்று இறைவன் தோள்களுக்கு வளைந்து கீழ்ப்பட்டிருந்தோம்; மற்றப்படி நமது உயரம் தாமுமா என இறுமாப்பு எய்தாமல் என்றென்றைக்கும் அந்த மகமேருமலை தாழ்ந்து நிற்கும்படி வளர்ந்தோங்கி நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

(ஆக்கைக்கே இரைதேடி அலமரும்) அற்பத் தொழிலுள்ள மனிதர்களைக் குறிஞ்சிநில முதல்வனாகிய முருகவேளே என்றும், கரும்புவில் கொண்ட மதனவேளே என்றும் புகழும் கீழ்மை அகலவேண்டும். அது புலமையை விழலுக்கு இறைத்த நீரார்க்கும் வீணை செய்கை. இந்த இழிசெயலிலிருந்து என்னைத் தெளிவுறச்செய்து காக்கவேண்டும் என்றபடி.

மதனவேள், மக்களுக்கு முதல் செல்வமாகிய உடல் கிடைக்கஊக்கம்தரும் தேவன். முருகவேள், அரிதில்பெற்ற மனிதப்பிறப்பு பெறுதற்கரிய அறிவுநலம் பெறுமாறு உதவும் தெய்வம். இவர்களோடு ஒப்ப, தம் ஊன் பெருக்கலே தலையான செயலென அலையும் மக்களைப் புகழ்தல் வெறுக்கத்தக்க புலமையாகின்றது.

சிலை: வில். மதனவேள்: மன்மதன்.

*

*

*

வெண் திரு நீறு புனையும் மாதவர்க்கு
விருந்து செய்து உறும் பெரு மிடியும்
கொண்ட நல் விரதத்து இளைக்கும் யாக்கையும் இக்
கொடியனேற்கு அருளும் நாள் உளதோ?
வண்டுணும் குவளை மலர் தடஞ் சுனையின்
மற்றை வானவர்க்கு உரித்தன்றிச்
சண்டி உள் மகிழ்ந்து கொள மலர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) மலைமேலுள்ள அகன்ற சுணைகளில் மலரும் சிறந்த குவளை மலரும் மற்றமலர்களும் இறைவனே! உனது திருமேனியே மலையாதலால் அத்திருமேனியில் வைத்த மலர்கள் சண்டிசுவரருக்கே உரிமையுள்ளன. மற்ற தேவர்கள் யாருக்கும் அந்த உரிமை நின்னால் அளிக்கப்பெறவில்லை. ஆதலால் மலையளவு மலரையும் அவர் கொண்டு மகிழும்படி அருள் செய்து வரும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

அழகிய வெண்ணிறமுள்ள திருநீற்றை மகிழ்ந்து பூசிக்கொள்ளும் பெருந் தவசிகளுக்கு விருந்திட்டு விருந்திட்டு அதனால்வரும் வறுமையும்; புண்ணிய நாள் களிலே உண்ணாமல் (உபவாசம்) இருந்து இருந்து அதனால் இளைத்துப்போகும் உடலமும் எனக்கு வருமா? அவை நேரப் புண்ணியம் வேண்டுமே? யான் அவ்வளவு சிறந்தவனல்லனே, அருள் செய்ய வேண்டும் என்றபடி.

நிர்மாலிய உரிமை சண்டிசப் பதவிக்கு உண்டு. அப் பதவி பெற்றிருப்பவர் சேய்ஞ்ஞலூர்ப் பிள்ளையார். திருக்கயிலைப் பெருங்குடியில் பிள்ளைகள் நால்வர், முத்த பிள்ளையார், இளையபிள்ளையார், சேய்ஞ்ஞலூர்ப் பிள்ளையார், காழிப் பிள்ளையார். மற்ற மலர்களைவிட குவளையை அடிகள் குறித்ததில் ஒரு நுணுக்கம் உண்டு. தணிகையில் தினம் பூக்கும் குவளைக்கு முழு உரிமைப் பிள்ளை முருகன். அம்முருகவேளுக்குக்கூட இங்கு முதன்மை இல்லாமல் அடியவருக்கு ஆவதே வியப்பு.

மிடி: வறுமையாக்கை: உடம்பு. சண்டி: சண்டிசுவரர்.

வந்து மாமறலி எனதுயிர் உண்பான்
 மயிலை உண் சிரலின் நிற்கின்றான்;
 முந்தி நீ யெனை ஆனந்த வாரிதியின்
 முழ்குற விடுத்தருள் புரியாய்;
 நந்தும் மா மலையே என்று சாதிப்ப
 நனைமலர் வேங்கையும் அசோகும்
 சந்துமேல் முளைப்பச் செய்துகொள் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

21

(கருத்து) இது வளர்ந்தோங்கி வரும் மலைதான். மற்ற மலைகளைவிட இதற்கென்ன வேறுபாடு? மரம் இல்லையா செடிகள் இல்லையா என அறியாதவர்கள் வாதிக்க இடம்தந்து, வேங்கை அசோக சந்தனம் ஆகிய மரங்களைமேலே முளைக்கச் செய்து கொண்டிருக்கின்ற செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

நீரில்உள்ள மீனைப்பிடிக்கச் சிச்சிலிக் குருவிகள் பறந்துநிற்கும். அது, சமயம் பார்த்து மீனைக் குத்தித் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடும். அதுபோல, என்உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு போக எமன் ஆயத்தனாக நிற்கின்றான். அவனுக்குமுன் விரைந்து என்னைக்காக்க வேண்டுகின்றேன். சிறுநுடம்பான சிறுகுட்டையில் நான் கிடக்கின்றேன். என்னைப் பேரானந்தப் பெருங்கடலில் கொண்டு சேர்த்தருளினால் உய்ந்து விடுவேன் என்றபடி.

தீவினையாளர், தெய்வம் எதிராக நின்றாலும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். நம்பகமற்றவர்களை அவர்வழியே போகவிட்டுத் திருத்துதலே தெய்வமரபு. ஆதலால், இது தெய்வமன்று மலையே யென்பார்க்கு அம்மலையே யாகி நிற்கின்றாய் எனக்கூறினார்.

“சார்ந்தவர்க்கு இன்பங் கொடுக்கும் தழல் வண்ணன்
பேர்ந்தவர்க்கு இன்னுப் பிறவி கொடுத்திடும்
கூர்ந்தவர்க் கங்கே குரை கழல் காட்டிடும்
சேர்ந்தவர் தேவரைச் சென்றுணர் வாரே.” (திருமுலர்)

மறலி: யமன். மயிலை: மீன். சிரல்: மீன்கொத்திப்
பறவை, நந்தும்: வளரும். சந்து: சந்தனம்.

*

*

*

பூ மழை அமரர் பொழிய, மாதவர் கண்
புனல் மறுகிடைப் பொடி அடக்கத்;
தூ மொழி மனை நீ தூதுபோம் பயன் இல்
சொல் பதர் புடைத்து இளைக்கின்றேன்;
யாம் உணர் மிகுபேர் உருவமாய் வரினும்
இருவரும், உணர்த்திடின அன்றித்
தாம் உணர்கிலர் என்று எழுந்து உயர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே. 22

(கருத்து) யாம் உள்நின்று உணர்த்தினால் அன்றி
(அயன் அரி யாகிய) இருவரும் தாமாகவே உணர்ந்து
கொள்ள மாட்டார்கள். அதனை நன்றாக விளக்கம்
செய்யவே இந்தப் பேருருவம் கொண்டு நிற்கின்றோம்
என்று வளர்ந்தோங்கி நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்
மலே! கைலைக்கு அரசே!

தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிய, அன்பர்கள் கண்ணீர்
மழை திருவாரூர்த் தெருக்களை அடக்க, உண்மையுள்ள
மென்மொழி பேசும் (பரவை) நட்ச்சியாரிடம் நீ தூது
நடக்கத்தக்க, பயனுள்ள பாவல்ல எனதுபாக்கள்.
உள் பொருள் இல்லாத சொல்பதர். ஏனோ இப்பயனற்ற
பாடல்களைப் பாடி இளைக்கின்றேன் என்றபடி.

“தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்ததும்; முதலை உண்ட பாலனை அழைத்ததும்; என்பு பெண் உருவாக் கண்டதும்; மறைக் கதவினைத் திறந்ததும்; கன்னித் தண் தமிழ்ச் சொலோ மறு புலச் சொற்களோ சாற்றீர்” என்ற பாடலில் முதலிடம் பெற்றுநின்றது, பரமன் துது சென்ற பான்மை.

புனல்: நீர். மறுகு: தெரு.

*

*

*

கழைமொழிக் கொடியோர்க்கு ஏவல்செய்து உடலம்
கமர்உகும் அமிழ்தின் மங்குருமல்

விழைவறத் துறந்துன் திருவடிக் கமலம்
விழைகுநர்க்கு ஏவல் செய்திலனே;

மழைமதக் கனிநல் யானை மத்தகம்பாய்
வள்ளுகி ரோடுசெல் அரிமாத்

தழை சிறை சிம்புள் கொண்டு எழும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

23

(கருத்து) மழைபோல ம த நீ ர் ப ா யு ம் காட்டு யானையின்மேல் பாய்ந்து சிங்கம் அறைகின்றது. அச் சிங்கத்தின் பிடரியில் சார்த்தூலப் பட்சி பாய்ந்து பற்று கின்றது. அப்படிப்பற்றிய பட்சி சிறையடித்துக்கொண்டு சிங்கத்தோடு பறக்கின்றது. சிங்கத்தின் நகம்புதைந்த யானையின் பகுதி அச்சிங்கத்தின் கரத்தில் ஊசலாடு கின்றது. இவ்வண்ணம், வனவளம் செறிந்த சூழலில் அமர்ந்த செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

கரும்பை ஒத்த இனிய மொழியையுடைய கொடி போன்ற மங்கையர் மயலிற்பட்டு அவர்தம் குற்றேவலைச் செய்து, வெடிப்பில் சிந்திய அ மு த த் தை ப் பே ப ா ல அருமைப் பிறப்பின் பயனற்று, உனது திருவடியைப்

பற்றிய அன்பர்களின் அடித்தொண்டு செய்யாமல் போயினேன், இனியாவது அருளவேண்டும், என்றபடி.

சிம்புள் சிங்கத்தை வாட்டுகிறது. சிங்கம் வேழத்தை வீழ்த்துகிறது. ஆனால் வேழம் ஒன்றையும் வீழ்த்தி உண்டு வாழவில்லை ஆம். அதற்குப் பயன் உண்டா? உண்டு. சிம்புள் இருக்கும்இடம் தெரியவில்லை. சிங்கத்தின் இனம் சிறுத்து விட்டது அந்த அளவில் வேழத்தின் குலம் வீழ்ந்துவிடவில்லை, வளர்ந்துவருகிறது.

கழை: கரும்பு. கமர்: வெடிப்பு, உகிர்: நகம். அரிமா: சிங்கம். சிறை: சிறகு,

*

*

*

கார்தரு சுருள் மென் குழல் சிறு நுதல் பூங்
கணைபுரை மதர் அரிக் கருங்கண்

தார் தரு குவவுக் கொங்கை நுண் மருங்குல்
தையலார் மையல் என்று ஒழிவேன்?

சீர்தரும் அணியின் அணிந்தன வெனக் கட்
செவியும் ஒண் கேழலின் மருப்பும்

சார்தரும் உலக விளக்கு எனும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

24

(கருத்து) சிவபெருமான் முன்பு அணிந்துள்ள பாம்பணிகளையும் பன்றியின் மருப்பையும் இம்மலை உருவத்திலும் அணிந்துள்ளனர் எனக்கொள்ளும் வண்ணம், எண்ணிலாத பைநாகங்களும் பன்றியின் மருப்புங் கொண்டு விளங்கும் சோணசைலப்பெருமானே, உனது திருமுடியின்மீது ஒளி வீசி நிற்கும் திருவிளக்கு, ஒரு வீட்டு விளக்கா? அல்லது வீதியின் விளக்கா? ஒரு நகரத்தின் விளக்கென்னலாமா? அன்றி நாட்டின் தலைநகர்

விளக்கெனலாமா? அது உலகத்தின் பொதுவிளக்காக அல்லவோ விளங்குகின்றது. ஆண்டிற்கு ஒருமுறை இந்தப் பெருஞ்சோதி காணும் பெருமக்களின் வீடு விளங்குகின்றது, மக்கள் மாடு விளங்குகின்றது, மனமும் மாசற்று விளங்குகின்றது, இம்மையில் எல்லாம் செம்மையுற்று விளங்குகின்றன, மறுமைக்கும் அருளுண் டென நம்பகமும் விளங்கி வளருகின்றது. செம்மலை உருவச்செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

முகிலெனக் கருகிய மென்மையான சுருண்ட கூந்தலும் சிறிய நெற்றியும் மதனன் கணையைஒத்த செவ்வரி படர்ந்த கண்களும் மாலையணிந்த குவிந்த தனங்களும் உடைய மங்கையர் மயக்கை, உனது திருவருள் நோக்கினால் அடியோடு அகற்றி எனது உள்ளத்தையும் விளங்கவைக்க வேண்டுமென வேண்டுகின்றேன், என்றபடி.

நுதல்: நெற்றி. கணை: அம்பு. தார்: மலை.
கட்செவி: பாம்பு.

*

*

*

நந்து கைத்தலத்து நாரணற்கு அயற்கு
நவமணிக் கரகநீர் இருந்தும்

மைந்துறக் குறித்தும் ஆட்டியும் காண்பான்
மதித்திடாது உனை எதிர்ந்திலரே;

ஐந்து கைத் தனிக்கோட்டு ஒரு பெரும் களிறும்
அறுமுகம் படைத்த கேசரியும்

தந்து எமைப் புரக்கும் கருணைகூர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) ஐ ந் து திருக்கரங்களையும் ஒற்றைக் கொம்பினையும் உடைய ஒரு மூத்த யானையையும் ஆறு முகங்களை உடைய ஒரு இனைய சிங்கத்தையும் பெற்று அளித்து எங்களுக்குக் காப்பாக வைத்தருளிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

திருமால் திருக் கரத்தில் திருச்சங்கு இருந்தது. பிரமன் திருக்கரத்தில் இரத்தினம் இழைத்த நீர்க் கரகம் இருந்தது. அவைகள் இருந்தும் சிந்தனை இல்லாமல் பெருமூயற்சி செய்து தேடித் தோற்றுவிட்டார்கள். அவர்கள் இப்படி அலுத்திருக்க வேண்டாம். திருமால் அவர் சங்கத்தை இனிய ஓசைபட ஊதியிருக்கலாம்; பிரமன் கலசத்தினால் நன்றாக உனக்குத் திருமுழுக்காட்டி யிருக்கலாம்; அப்படிச் செய்து புகழ்ந்து போற்றியிருந் தால் மிகு விரைவில் அவர்களுக்குக் காட்சி கிடைத் திருக்குமல்லவா? என்றபடி.

அடிகளார் இப்படிக்குறித்தது அரிஅயன் இருவருக் கும் சிந்தனையில்லை யென்பதனைத் தெரிவிக்கவா? அவர் களுக்கு நான் எனது என்ற எண்ணம் வந்தது. எல்லா நற்குணங்களும் மறைந்துபோயின. துன்பமுற்றுத் தோற்றுவிட்டனர். ஆதலால் நமக்கும் அது வரக்கூடாது என உணர்த்தவே.

நந்து: சங்கு. கரகம்: கமண்டலம். குறித்தும்: ஊதியும். ஆட்டியும்: நீராட்டியும். தனிக்கோடு: ஒற்றைக்கொம்பு. கேசரி: சிங்கம்.

வினையரும் புகலிக்கு இறை மணப் பந்தர்
 விருந்தினுக்கு உதவிலேன் முந்திற்று;
 உனை இரந்திடுவான் வந்தனன் பதம் நீ
 உதவி என் துயர் ஒழித்து அருளாய்;
 இனிய பைந்தமிழின் பொதிய மால் வரை போல்
 இசைக்கு உருகாது இம மலையின்
 தனையையின் தீஞ்சொற்கு உருகுறும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே. 26

(கருத்து) சுவையுடைய வளம்பொருந்திய தமிழ்
 தோன்ற இடமளித்த பெரிய பொதிய மலையைப்போல,
 இசைக்கு உருகாது, பனிமலை அளித்த பார்வதியாரது
 சுவைமிக்க சொற்களுக்கு உருகுகின்ற செம்மலை
 உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

அரும்வினைப் புகலிக்கு இறை - சிறிதும் தீவினைக்கு
 இடமில்லாத சீகாழிப்பதியின் தலைவராகிய, திருஞான
 சம்பந்தப்பெருமானது திருமணப்பந்தர் நிழலில் விருந்
 துண்ணச் செல்லும் பேறு பெற்றிலேன். அது என்
 காலத்திற்கு மிக முந்தியது. ஆதலினால், உனதுமுன்
 வந்து கையேந்துகின்றேன். உனது திருவடிப்
 பற்றினைத்தந்து, எனது துயரங்களை ஒழித்தருள
 வேண்டுகின்றேன் என்றபடி.

காழிப்பிள்ளையாரின், திருமணம் கண்டவர் அனை
 வரும் சோதியில் கலந்து முத்திபெற்றார்களே, அக்
 காலம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லையே யென்கின்றார்.
 அடிகளார், “கொள்ளைகொள்ள வீடுதவிக் கூற்றைப் பிடர்
 பிடித்துத் - தள்ளும் திருஞானசம்பந்தர்” என்று மணி
 மாலையிலும் “வாட்டு பவம் கொல் புகலி வண்புலவன்

பேரின்ப வீட்டு பவம் கொள்ளைகொள்ளவிட்ட நாள்-
கேட்டு வராது-எப்பிறப்பில் எங்ஙன் இருந்து ஏது
புரிந்து எய்த்தேனோ - ஒப்பு இறப்பு இல் வெங்கை
யுடையாய்'' என வெங்கைஉலாவிலும் உரைத்துள்ளவை
உளங்கொணற்பாலன. இன்னிசை செவியோடு
நிற்பது, நுண்பொருள் உள்ளத்தைத் தொடுவது.
எளியவரும் இசைக்கு உருகுவர், பெரியவர் பொருளுள்ள
சொல்லுக்கு உருகுவர்.

புகலி: சீர்காழி.. இமமலை: பனிமலை.

*

*

*

*

பெண்ணருங் கலமே அமுதமே யெனப் பெண்

பேதையர்ப் புகழ்ந்து அவந் திரிவேன்:

பண்ணுறும் தொடர்பில் பித்த என்கினும் நீ

பயன் தரல் அறிந்தும் நிற்புகழேன்;

கண்ணுறும் கவின்கூர் அவயவம் கரந்தும்

கதிர்கள் நூருயிரம் கோடி.

தண்ணிறம் கரவாது உயர்ந்து எழும் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

27

(கருத்து) மலைவடிவம் கொண்ட பொழுதே
கண்களால் காண விளங்கிக் கொண்டிருந்த திருமுகம்
திருக்கரங்கள் ஆகிய அவயவங்களையெல்லாம் மறைய
நின்றன. ஆனால், உனக்கு இயல்பான பொன்
வண்ணத்தை மட்டில் மறைக்கக் கண்டிலேன். பல
கோடி செங்கதிர்கள் வீச இன்றும் செம்மேனி
அம்மானாகவே விளங்குகின்ற செம்மலை உருவச்
செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

பேதமை அகலாத பெண்களை, பெண்களுக்கே
அணிகலம் போன்றவளே, அமுத மொழியாளே யென்று

வீணாகப் புகழ்ந்து திரிவேன். பண்ணோடு, பித்தனே யெனப்பாடினாலும் பயனளிக்கின்ற உனது திருவடிகளைப் புகழ்ந்து பாடமாட்டேன். நான், ஈடேறுவது எப்படியோ என்றபடி.

நம்பியாரூரர் பித்தா என அழைத்துப் பீடுபெற்றமை எங்கும் பாராட்டப்படுகின்றது. “பாடுகின்ற பனுவலோர்கள்-தேடுகின்ற செல்வமே - நாடுகின்ற ஞானமன்றுள்-ஆடுகின்ற அழகனே”; “அத்தன் என்ற நின்னையே பத்தி செய்து பனுவலோர் - பித்தன் என்று பேசவே-வைத்தது என்ன வாரமே” என்று உருகுகின்றனர் தாயுமானார்.

*

*

*

அவம்: வீண். கவின்: அழகு.

உயங்கு நூல் இடைப் பூங் கோதையர் அல்குல்
ஒளிமணிப் பாம்பு தீண்டுதலால்
மயங்குவேன் தனக்கு உன் பத மருந்து உதவி
மயக்கம் என்று ஒழித்து அருள்புரிவாய்;
முயங்கும் மாபுகழ்ப் பூம்புகலி அந்தணர்க்கு
முத்து வெண் பந்தர் ஈந்து; அகல்வான்
தயங்கும் மீன் முத்துப் பந்தர்வாழ் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

28

(கருத்து) உலகம் கொண்டாடச் சிறந்துள்ள சீர்காழியில் அந்தண குலத்தில் தோன்றிய திருஞான சம்பந்தருக்கு முத்துப்பந்தரைத் தானமாகக்கொடுத்து, அத்தன் பயனைப்பெற்றதை யொப்ப; வான்முழுதும் நிறைந்த பேரொளி முத்துக்களை நிறைத்த பந்தரை நிகர்க்கும் நட்சத்திரப் பந்தரின் கீழ் வாழ்ந்திருக்கும் செம்மலை உருவச்செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

துவளும் நூல் போன்ற இடையை உடைய மல ரணிந்த பெண்களாகிய கருநாகம் தீண்டுதலால் மயக்கங் கொண்டு கிடக்கும் நான், தெரிந்து உய்யும் வண்ணம் உனது திருப்பாதமாகிய அருமருந்தை அளித்துக் காத்தருளவேண்டும் என்றபடி .

தொட்ட இடமெல்லாம் திருஞானசம்பந்தர், புகலி வேந்தர் முதலிய திருநாமங்களைச் சொல்லும் அடிகளார் இங்கு புகலி அந்தணர் என்றனர், ஈதல் ஏற்றல் என்ற இருமைக்கும் உரியவர் அவரேயாதலின். அந்தணர்க்கு அளித்தது வழியைமூடும் அளவானது; அதன் பயனாகப் பெற்ற வானப்பந்தர் உலகத்தேயே மூடும் அளவானது. கொடுத்த அளவே கிடைப்பது தானத்தின் சிறப்பாகாது. "ஞானம் உன்னிய நான்மறையாளர் கைத் தானம் என்னத் தழைத்தது" என்றனர் கம்பரும்.

இங்கு பெண்மயலைப்பற்றி அடிகளாதியர் பேசுவ தெல்லாம் அவர்களது அனுபவமெனக் கொள்ளுத லாகாது. அடிகள் மணமும் இல்லாதவர். இவை உலகருக்காக வேண்டுவன.

கோதை: மாலை. புகலி: சீர்காழி

*

*

*

மெய்த்தவர் அடிக்குற் றேவலின் திறத்தும்
விளங்கும் ஆகம உணர்ச்சியினும்

புத்தலர் கொடு நிற் பரவு பூசையினும்
பொழுது போக்கு எனக்கு அருள்புரிவாய்;

முத்தமும் அரவ மணிகளும் எறிந்து
முதிர் தினைப் புனத்து எயின் மடவார்

தத்தைகள் கடையும் சாரல்அம் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) விளைபுனம் காக்கும் வேடுவச் சிறுமிகள் முத்துக்களையும் நாகரத்தினங்களையும் தங்கள் கவண்களில் வைத்து வீசிக் கிளிகளை யோட்ட நிற்கும் சிறந்த சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உண்மைத் துறவிகளுக்குச் சிற்றேவல் செய்வதிலும் தெளிவுள்ள ஆகமநூல்களைக் கற்பதிலும் புதிய (வண்டு தீண்டாத) மலர்களாலே உனது திருமேனியை வழிபடுவதிலும் காலம் கழியும் வண்ணம் அருள்புரிய வேண்டு கின்றேன், என்றபடி.

இரத்தினங்களை யெறிந்து கிளியோட்டுகிறார்கள் என்பது வெறும் கற்பனையல்ல. அண்ணாமலையில் கெம்பு என வழங்கும் சிவந்த கற்கள் சிற் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றன. பச்சைகள் பல அரித்துவரும் அருவியில் எடுத்ததாக இன்றுள்ள பெரியவர்கள் கூறவும் கேட்டிருக்கின்றேன். இது, அதன் குறிப் பெனப் பொருள்கொள்ளத்தக்க காலம் வரும்.

சான்றோர்பணி-இருவினை நீங்கினால் வீடு பெறலாம். இவை ஒருபடித்தாக விட முடியாதவை. ஒன்றை உயர்த்த ஒன்றுதாமும், பிறகு இருக்கும் ஒன்றையும்விட முடியும். இது தொண்டர்கள் தொண்டினால் பெறப்படுவது. “அன்பர்பணி செய்ய என்னை ஆளாக்கிவிட்டு விட்டால் இன்ப நிலைதானே வந்து எய்தும் பராபரமே” என்று உறுதியளிக் கின்றார் தாயுமானார்.

எயின்மடவார்: வேடுவப் பெண்கள். தத்தை: கிளி, கடியும்: விரட்டும்.

பாயும் வெண் திரைப் பேர் ஆழி சூழ் உலகில்
பழமொழி ஒழிய, மெய் யடியார்

ஆயும் மென் மலர் ஓர் மலையளவு அணிய
அமர்ந்த நின் கோலம் யான் மறவேன்;

தூய வெண் மதியில் களங்கம் என்று உரைப்பச்
சூழ் பசுங் கொடிபயில் உருவச்

சாயை சென்று உற நின்று இலங்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

30

(கருத்து) முகம் பார்க்கும் கண்ணடியை ஒத்தது முழுமதி. அதில் தோன்றும் களங்கம் அண்ணாமலையின் பச்சைப் பசுங்கொடிகளோடு தோன்றும் சாயையே என்று கூறும்படி வானுற வளர்ந்து நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

தாவிச் செல்லுகின்ற மென்மையான அலைகளை யுடைய கடலால் சூழப்பட்ட உலகத்தவர் “மலையளவு சாமிக்கு மலையளவு மாலையா” என வழங்கிவரும் பழமொழி மறைந்துபோம் வண்ணம், உண்மையான அன்பர்கள் நன்கு ஆய்ந்து கொடுத்த மெல்லிய மலர்மலைகளை மலையத்தனையாக அணிவிக்கும் திருக்கோலத்தை நான் நாள்தோறும் காண்பதனை மறக்கவேமாட்டேன் என்றபடி.

எந்தத் தலங்களிலும் நந்தவனப்பணி இருக்கலாம். ஆனால் அண்ணாமலையில் இப் பெரும்பணி மிக அதிகம். இங்கு மலர்த்தொண்டு செய்பவர்கள் பெரும்பாலும் கூலிக்காரர்களல்ல, துறவிகள். இப்பணி இப்போது குறைந்து வருகிறது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் மிக நிறைந்திருந்தது. அப்போது இருந்த மூத்தவர்கள்

முன்னர் இன்னும் மிகுதியென்றனர். அடிகள் காலம் எப்படியிருந்திருக்கும். அக்காட்சி இம் மாதவரை உருக்கு கின்றது. “புலரும்முன் புனல் ஆடி நீறு ஆடி நம் புதிதன் இலகும் ஆலயம் விளக்கி நந்தனப் பணி இயற்றி மலர் கொய்து ஆய்ந்தனர் தொடுத்து அரன் புகழ் செவிமடுத்து இவ்வுலக வாணராய்ப் போகம்உற்று உறைகுநர் இவர்கான்” (பரஞ்சோதியார்)

திரை: அலை. சாயை: நிழல்.

*

*

*

நடமிடும் பசும்பொன் புரவி மேற்கொண்டும்;
நளின மென்மலர்க் கரத்து எறி பூம்
படையொடு துரந்து வந்தும், என்விடயப்
பகைப் புலிதனை எறிந் திலையே;
அடி நடு நிழல் சென்று எழுகடல் அடைய
அகல் பெரும் புறத்து வாரிதியில்
தடமுடி நிழல் சென்று உறவளர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

31

(கருத்து) உனது மலைவடிவின் அடிநிழலும் நடு நிழலும் ஏழு கடல்கள்வரை சென்றுபட, உச்சியின் நிழல் பெரும்புறக் கடலில் சென்றுபட உயர்ந்தோங்கி நிற்கின்ற செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

நடனம் செய்து நடக்கின்ற அழகிய குதிரையில் ஊர்ந்தும், தாமரை மலர்போன்ற திருக்கரங்களில்; வீசும் எறிபடைகளைக் கொண்டுவந்தும் எனது ஐம்புலன்களின் வழியாக உலகத்தில் பாய்கின்ற கடும் விடயப் புலியை எறிந்து அழித்து ஒழித்தீரல்லிரே? இனியாவது எறிந்து என்னை உய்விக்கவேண்டும் என்றபடி.

புலிகள் பதுங்கி நின்று இசைவிலங்குகளைக் கண்ட
வுடனே பாய்ந்து நகங்களால் விடாப்பிடியாகப் பற்றிக்
கொள்ளும். அதுபோலப் பொருள் உணர்ச்சி மறைந்து
நின்று விரைந்து பாய்ந்து சிக்குறப்பற்றும் செய
லுடையது, ஆதலால் விஷய ஞானத்தைப் புலியென்று
உருவகஞ் செய்தார்.

குதிரை ஏறுவதும் வேட்டையாடுவதும் நினக்குப்
புதிய செயலல்லவே; எனக்காக ஒருமுறை அதனை.
மீண்டும் மேற்கொண்டிருத்தலாகாதா என வேண்டு
கின்றார்.

புரவி: குதிரை. நளினம்: தாமரை. வாரிதி: கடல்

*

*

*

யாவுமாம் உமை உண்ணாமுலை முலைப்பால்

ஈந்து பாடச் செயாய் எனினும்,

மேவும் மாதுயர்செய் சூலைநோய் எனினும்

விடுத்து நிற் பாடுமாறு அருளாய்;

ஓவும் மான்அலது தொல்லுருக் கொளின் வேறு

ஒன்று எடுத்திடும் என நினைந்து

தாவும் மான் இனம் எண் இகந்த சூழ் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

32

(கருத்து) ஓவுதல்-விடுதல். மலைஉருவம் கொண்ட
பொழுது கைவிட்ட மாணையல்லாமல் பழைய திருமேனி
கொள்ளுங்கால் தமது அருகில் உள்ள ஒரு மாணை
யெடுத்துத் தாங்கிக்கொள்ளுவர் இச்சிவபெருமான் எனக்
கருதி, அப்பெரும் பதவியைப் பெற ஆர்வம் கொண்டு
மானினங்கள் எப்பொழுதும் விடாமல் சூழ்ந்துகொண்
டிருக்கின்ற சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே!
கைலைக்கு அரசே!

(ஒலியெலாம் இறைவன், உட்பொருளெலாம் அம்மை. வடிவெலாம் அம்மை, உயிரெலாம் பரமன், என்ற முறைப்படி) தோன்றும் உலகப்பொருளெலாம் ஆகிநிற்கும், உண்ணாமுலையெனத் திருப்பெயர்தாங்கும் உமாதேவியாரின் ஞானப்பாலை ஊட்டச் செய்தருளிப் பாடுவிக்காவிடினும், பெருந்துன்பத்தைச் செய்யவல்ல சூலைநோயை என்மேல் ஏவியாயினும் என்னைப் பாடுவித் தருளுமாறு வேண்டுகின்றேன் என்றபடி.

இக்கருத்திற்கு விளக்கம் தருகின்றனர், அடிகள் நால்வர் நான்மணி மாலையில்.

“வீட்டிற்கு வாயில்எனும் தொடை சாத்து சொல்.

வேந்த, பொது

ஆட்டிற்கு வல்லன் ஒருவற்கு ஞான

அமுது உதவி

நாட்டிற்கு இலாத குடர் நோய் நினக்கு முன்

நல்கினும் என்?

பாட்டிற்கு நீயும் அவனும் ஒப்பீர்எப்

படியினுமே”

ஊட்டியது பாலும் நோயுமாக வேற்றுமைப் படினும் பரமன் தாம் பெறும்பாடல்களில் அது இல்லையே.

தொல்லுரு: பழைய வடிவம். எண்ணிகந்த: எண்ணிக்கையைக் கடந்த.

விருப்பொடு வெறுப்பும் அகன்று பேரின்ப
 வெள்ளத்துள் அழுந்தும் நின் அடியார்
 திருப்பதம் இறைஞ்சி அவர்க்கு வேளாண்மை
 செய்பெருஞ் செல்வமே அருளாய்;
 பொருப்புகள் தொறும் வீழ் பொங்குவெள் ளருவி
 போன்று அறிவிலர்க்கு இடையருமல்
 தரிப்பருங் கருணை பொழிதருஞ் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

33

(கருத்து) மலையுச்சிகளிலிருந்து பொங்கி வெண்நிற
 முள்ள அருவிகள் பாய்ந்து வருகின்ற செயல் மற்ற
 மலைகளிலும் உண்டு. அறிவில்லாதவர்கள் உமது
 மலையிலும் அந்த அருவிபோலவே பாய்கின்றது என
 எண்ண, அன்பர்களுக்கு அருள்வெள்ளமாகப் பொழி
 கின்ற செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

எப்பொருள்களிலும் எச்செயல்களிலும் யாவ
 ரிடத்தும் வேண்டுதலும்இன்றி வேண்டாமையும்இன்றி,
 உனது பேரானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி எப்போதும்
 இன்பமயமாகவே இருக்கும் அடியவர்களைப் போற்றி,
 அவர்களுக்கு இயன்ற உதவிகளைச் செய்துவாழும்
 செல்வத்தையே, எனக்கு அருளுதல் வேண்டும்
 என்றபடி.

விருப்பும் வெறுப்பும் பிறவி நோய்க்கு விதைகள்.
 வினையை வேரறுக்க முயல்வோர்க்கு இவ்விரண்டும்
 ஒழியவேண்டும். “இமையோர் ஏத்தும் திருவினையும்
 இடு பதம் தேர் சிறுமையையும் இரண்டொக்கத்
 தெளிந்தோர்” என்றார் கம்பரும். அருளானந்தம் உற்ற
 வருக்கு எது எப்படியானால்தான் என்ன? “வானம்

துளங்கில்என்? மண்கம்பம் ஆயின்என்? மால்வரையும்
தானம் துளங்கித் தலைதடுமாறில் என்? தண்கடலும்
மீனம் படில் என்? விரிசுடர் வீழின்என்? (யாருக்கு?)
வேலை நஞ்சை உண்டு, ஊனம் ஒன்று இல்லாத
ஒருவனுக்கு ஆள்பட்ட உத்தமர்க்கே.” (அப்பர்)

வேளாண்மை: உபகாரம். பொருப்பு: மலை.

*

*

*

பொங்குறு கவினும் கற்பும் வாய்ந்து இலங்கும்
புண்ணிய மடந்தையும் பொருளும்
இங்கும் நன்கு உதவி, அங்கும் வான் கதியில்
இருத்தும் நிற்புலவர்என் புகழார்?
துங்க வெம் குறவர் புனத்திடு பரண் கால்
துணித்து நட்டு ஆரம் மீமிசை மா
தங்க வெண் மருப்புப் பரப்புறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

34

(கருத்து) மிகுந்தவீரம் செறிந்த குறவர்கள் சந்தன
மரத்தால் கால்கள் நட்டு யானைத் தந்தங்களைப் பரப்பிப்
பரண் அமைக்கும் (தந்தமும் சந்தனமும் எளிதிற்
கிடைக்கும் வளம் பொருந்திய) சாரலையுடைய செம்மலை
உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

(நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையினால்)
வளர்ந்து வரும் அழகும், உறுதியமைந்த கற்பும் மிகுந்த
மடந்தையரையும் அளித்து, செல்வமும் அளித்து
இம்மையே போல, அம்மையிலும் முத்தியைக் கொடுக்
கும் உன்னைப் புலவர்கள் ஏன் புகழமாட்டார்கள்?
என்பதுடன்; இவ்வளவும் பெறலாம் எனத் தெரிந்தும்
அவர்கள் அறியாதவர்களல்லரே புலவர்களாயிற்றே,
எனினும் பலர் புகழ்ந்து பயன் பெறுவதில்லையே, அது

என்னகாரணம்? என்றபடியும்; உமதிடத்தில் இவைகளை உலகறிய மிகுதியாகப் பெற்றவர் ஆரூர்தான், அவர் நின்புலவர்; அவர் என்னதான் புகழமாட்டார் எனலுமாம்.

“தம்மையேபுகழ்ந்து இச்சைபேசினும்
சார்பினும் தொண்டர் தருகிலார்
பொய்ம்மையாளரைப் பாடாதே; யெந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்!
இம்மையேதரும் சோறும் கூறையும்
ஏற்றல் ஆம், இடர்கெடலும் ஆம்;
அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு
யாதும் ஐயுறவு இல்லையே”

இப்படியும் பாடுவார். “மற்றைக் கண்தான் தாரீராயின் வாழ்ந்து போதீரே” “மகத்தில்புக்கதோர் சனி யெனக்கு ஆனும்” என அப்படியும் பாடுவார் அவர். ஏன்? நினது புலவர், உரிமையுடையவர்.

ஆரம்: சந்தனம், மாதங்கம்: யாணை. மீமிசை: மேலே.

*

*

*

போழ்ந்திடு வடுக்கண் மகளிரை அணைத்துப்
புகழ் நந்தி பிரம்படிக்கு ஒதுங்கிச்
சூழ்ந்திடும் அமரர் நெருங்கு சந்நிதியில்
தொண்டனேன் வர அருள் புரியாய்;
வாழ்ந்திடு மகக் கண்டு உருகுதாய் முலைப்பால்
வழிந்து ஒழுகுதல் என, அடியார்
தாழ்ந்தெழ அருவி ஒழுகுறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) நல்ல வளர்ச்சியுள்ள நகைமுகச் செல்வமான குழந்தையைக் கண்டவுடன் பால்குரந் தொழுக நிற்கும் பேரன்புள்ள தாயின் நிலையை ஒப்ப, அன்பர்கள் வலம்வந்து வணங்கியெழுந்தோறும் அருவி வடிவமான அருளொழுகும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

பிளவுபட்ட மாம்பிஞ்சினையொத்த அழகிய கண்களையுடைய தம் தம் மனைவியரை அணைத்தபடியே, திருநந்தி தேவரது சந்நிதி விலகச் செய்துவிடும் பிரம்பின் அடிக்கு ஒதுங்கிக்கொண்டு, தெரிசனம் செய்யும் தேவர்களால் குழப்பெற்றிருக்கும் திருக்கயிலைக்குவந்து தெரிசிக்க அடியனேனுக்கு அருள் செய்யவேண்டும் என்றபடி.

மகளிரை அணைத்தல்-நெருக்கத்தில் ஒருவர் மனைவி ஒருவரிடம் மாறிவிடாதிருப்பதற்காக. இது கைலைச் சந்நிதியில் குழும் அமரர்கள் மிகுதிப்பாட்டை விளக்கும் குறிப்பு.

“வந்து இறை அடியில் தாமும்
வானவர் மகுட கோடி

பந்தியின் மணிகள் சிந்த,
வேத்திரப் படையால் தாக்கி
அந்தியும் பகலும் தொண்டர்
அலகிடும் குப்பை யாக்கும்

நந்தியெம் பெருமான் பாத
நகை மலர் முடிமேல் வைப்பாம்”

என்பதனால் நந்திதேவர் உரிமையை அறியலாம்.

வடு: மாவடு: அமரர்: தேவர்.

நேர்ந்திடும் ஒருசெங் கோல்கொடு கொடுங்கோல்
 நிமிர்ந்திட இலங்கை சென்றடைந்தோன்,
 கூர்ந்த அன்பொடு நின்று இறைஞ்சுபு வழத்தும்
 குரைகழல் இரக்க அஞ்சவல் யான்;
 சேர்ந்திடும் மலைமான் பெருமுலை யுவமை
 சிறு மலைகளுக்கு உதவாமல்
 சார்ந்திட விரும்பி வளர்ந்தெழும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

36

(கருத்து) உமாதேவியார் திருத்தனங்களுக்கு மற்ற
 சிறுமலைகளை உவமையாகச் சொல்லொணாதபடி தாமே
 உவமப் பொருளாகும் வண்ணம் உயர்ந்தோங்கி நிற்கும்
 செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

பகைமையை வாட்டும் வலிமை படைத்த சிவந்த
 நேரான ஒரு வா ளி யை க் கைக்கொண்டு இராவண
 னுடைய கொடுங்கோலரசை வீழ்த்துவதற்காக இலங்கை
 புக்கு, வென்று திரும்பிய இராமன், பேரன்பினோடும்
 வணங்கி வாழ்த்தும் திருப்பாதங்களை வணங்க அடியேன்
 அச்சமுறுகின்றேன் என்றபடி.

உலகவாழ்க்கையில் உயர்ந்தவர்களுக்குக் கடவுள்
 வழிபாட்டில் கருத்து வருவதில்லை. துன்பம் வந்த
 பொழுதே தெய்வ சிந்தனைகொள்ளுவது பெரும்பாலோர்
 நிலைமை. அப்படியின்றி வெற்றி பெற்றுவரும் ஒரு
 பேரரசன் முறை பெற வழிபட்டு வணங்குதல் நோக்க,
 எமது நிலை எவ்வளவு என்ற அச்சம் வருகின்றது
 என்கிறார்.

இந்த இராமேச்சுர வழிபாட்டைப் பெரியோர்கள் இராமன் வழிபாடெனக்கொள்ளாமல் “செங்கண்மால் வழிபட்டு ஏத்தும் திருவிராமேச்சுரம்” என்று பாடியிருப்பதைநோக்க, பெரியோர்களது சிறப்பறிந்து அஞ்சுவது இயல்புதானே?

செங்கோல்: நேரான அம்பு. மலைமான்: பார்வதி.

*

*

*

தெருமரும் பிறவி தனை அகன்றிடாத
தேவரைத்; தேவரென்று எண்ணி
அருமருந் தனைய நினை யடையாத
அறிவிலார் பவப் பிணி அறுமோ?

கரி மருங்கு அணைந்தது என முழை வாயில்
கார்வர விரைந்தெழுந்து உகள் கே
சரி மறைந்திருந்து நாணுறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

37

(கருத்து) மலைக்குகையில் பதுங்கியிருந்தது சிங்கம். அது அம்மலைக்குகையைச் சூழ்ந்த கருமேகத்தைக்கண்டு யானைவந்தது என்றெண்ணி மேகத்தின்மேல் பாய்ந்தது. கைக்கொண்டும் கிடைக்காமல் போக மேகமென்பதனை யறிந்து நாணி மறைந்தது, பிறவிலங்குகள் கண்டு பழிக்குமென்ற வெட்கத்தினால். இவ்வழகிய சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

(தெருமருதல்-சுழன்று சுழன்று வருதல்) தம்பிறப் பையே தொலைக்க முடியாத தாழ்ந்த பதத்திலுள்ள தேவர்கள், தம்மை வழிபடுவோர் பிறப்பை எப்படி மாற்ற முடியும். இந்த மயக்க வழிபாட்டினை அறிவுடையவர் மேற்கொள்வரா என்கின்றனர் அடிகளார். இதன்கருத்து

என்ன? பிறப்பற்ற உன்னை வழிபட்டுப் பவம்அகன்
றிலரே என்பது தான்.

“எல்லார் பிறப்பும்

இறப்பும் உயர் பாவலர்தம்
சொல்லால் உணர்ந்தோம்; நம்

சோணேசன் - இல்லில்

பிறந்த கதையும் கேளோம்,

பேருலகில் வாழ்ந்து உண்டு

இறந்த கதையும் கேட்டிலோம்.

(குகைநமச்சிவாயர்)

பவப்பிணி: பிறவி நோய். கரி: யானை. கேசரி: சிங்கம்.

*

*

*

ஆண்டு உகம் பலசென்றிட இருந்திடினும்;

அன்றியோர் இமைப்பினில் உடலம்

மாண்டு உகும் எனினும்; நன்று நின் கமல

மலரடிக்கு அன்பராய் இருப்பின்;

பூண் தயங்கு அயில் வேல் குதலை அம் தீஞ்சொல்

புதல்வன் மேல் இவர்செயல் என, மார்த்

தாண்டன் வந்து இவர விளங்குறும் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

38

(கருத்து) திருவாபரணங்கள் விளங்கக் கூரிய
வேல்படையை உடைய சுவைமிக்க குதலைமொழி பேசு
கின்ற முருகவேள் குழந்தைப்பருவத்தில் தந்தையின்
மார்பகத்தே தவழ்ந்தேறும் தோற்றத்தை ஒப்ப, உதய
சூரியன் கிரணங்களொடு தவழ்ந்துவரும் காட்சி
அமைந்துளதெனப் போற்றத்தகுந்த செம்மலை உருவச்
செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது திருவடித் தாமரைகளுக்கு அன்புடையராக இருந்தால் பல யுகங்கள் வாழினும் ஒரு கணப்பொழுதில் உடலம் மறைந்தழியினும் ஒன்றுதான் என்றபடி.

இதனால் அன்பற்றவர்கள் பல்லாண்டு வாழினும் பயனில்லை, அன்பர்கள் சில்லாண்டில் சிதையினும் தீதில்லை என்பது தேற்றமாகின்றது.

காணக்கிடைத்த பகலவன் இளவொளியைக் கொண்டு, காணாத பேரொளிப் பிழம்பிற்கு ஒப்புமை கண்டு உருகுதல், பேரன்பினர் வேட்கையின் விளைவு. இதுதரத்தின் அளவில் வேறுபாடிருப்பினும் மகிழ்ச்சியின் அளவில் ஒருமைப்பாடிருத்தலைக் குறிப்பது.

அன்று செந்தில் கடற்கரையில் உதயசூரியனை முருகனாகக்கொண்டு மகிழ்ந்தார் நக்கீரனார். இன்று அண்ணாமலையில் அக்காட்சியை அப்படியே கொண்டு மகிழ்கின்றார் அடிகளார்.

உகம்: யுகம். உகும்: வீழும். மார்த்தாண்டன்: ஞாயிறு. இவர்தல்: ஏறுதல்.

*

*

*

விரைவிடைஇவரும் நினைப் பிறவாமை

வேண்டுநர் வேண்டுக; மதுரம்

பெருகுறு தமிழ்ச் சொல் மலர் நினைக்கு அணியும்
பிறவியே வேண்டுவன் தமிழேன்;

இரு சுடர்களும் மேல் கீழ்வரை பொருந்த
இடைஉறல் மணிக்குடக் காலைத்

தரையிடை இருத்தி நிறற்றல்நேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) சூரியனும் சந்திரனும் பெளர்ணமி நாள்களில் உதயகிரியிலும் அத்தமன கிரியிலுமாக நிற்கும் மாலை நேரத்தில் வானமே காவடியினது தண்டமாக, அந்த இரு கோணங்களும் காவடியின் இரண்டு பக்கம் கட்டிய இரண்டு மணிக் குடங்களாக, உனது உயர்ந்த மலையுருவ மாமேனி அக்காவடியைத் தரையில் ஊன்ற விட்டு இடையே சற்றே ஓய்வுகொள்ள நிற்கும் ஒரு பெருமகனின் தோற்றமாகத் தோன்றும்படி வளர்ந்தோங்கிய செம்மலை உருவச்செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

வேகமாக நடக்கும் இடபவாகனத்தில் தோன்றிக் காட்சி யளிக்கும் நின்னைப் பிறவியே இனி வேண்டாமெனக் கேட்பவர்கள் கேட்டுக்கொள்வார்களாக; நான் அப்படி கேட்கமாட்டேன், என்றும் பிறவியே வேண்டுமெனத்தான் வேண்டுவேன். ஆனால், சுவைநிறைந்த தமிழ்ப் பாமாலைகளை உனக்குச் சூட்டவல்ல பெருந்தமிழ்ப் புலவனாகத் தூய தமிழ்நாட்டில் பிறக்கும் பிறவியாக அது அமையவேண்டும் எனவே வேண்டுவேன் என்றபடி.

ஒப்பந்தப் பிறப்பு

“குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்

செவ்வாயில் குமிண் கிரிப்பும்

பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில்

பால் வெண்ணீறும்

இனித்தமுடைய எடுத்தபொற் பாதமும்

காணப் பெற்றால்

மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த

மாநிலத்தே”

என்ற அப்பர்வாக்கின் அடிப்படையில் ஆண்டவன் பால் கேட்கும் ஒப்பந்தம்.

விடை: கானே. இவரும்: செலுத்தும். கா: காவடி,

ஒண் மணிப் பசும்பொன் பூண் இளமுலையார்க்கு
 உளத்திடம் எலாம் அளித்து, அடியார்
 கண்மணிக்கு அமையா விருந்து செய்தருள் நீ
 கணம் இருப்பதற்கு இடம் புரியேன்;
 வெண்மணிக் கழைமுன் கரிய நெற்று இதழி
 வேங்கை பொன் சொரிய மாசுணங்கள்
 தண் மணிப் பைகள் அவிழ்த்திடும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

40

(கருத்து) பெருமானே! உனது முன்னே மலையில்
 முதிர்ந்து வளர்ந்த மூங்கில்கள் தமதிடத்தில் விளைந்த
 முத்துக்களைக் காணிக்கையாக வைக்கின்றன. அதனைப்
 பார்த்து, கருமையாகிய முதிர்ந்த காய்களையும்
 வட்டமான பொன் நிறமமைந்த இதழ்களையும் உடைய
 வேங்கை மரங்கள் தம்பாலுள்ள பொற் காசுகளைக்
 காணிக்கையாகக்கொட்டுகின்றன. அதுநோக்கி மலையில்
 வாழ்ந்திருக்கும் நாகங்கள், (சிவபெருமானுக்கு முத்துப்
 பூடணன், பொன் பூடணன் என்ற பெயர்கள் எப்பொழு
 தாவது உண்டா? அவர் நாக பூடணனென்ற திருப்
 பெயரல்லவா தரித்திருக்கின்றனர். அந்த உரிமையுள்ள
 எங்களை அறியாமல் முன் காணிக்கை வைக்க நீங்கள்
 யார்? எங்களிடம் ஒன்றும் இருப்பில்லையென்று எண்ணி
 விட்டீர்கள். இதோ பாருங்கள், நாகங்கள் மாணிக்கக்
 காணிக்கை வைக்கின்றோம் என வீறுகொண்டு அதை
 எடுக்கப் பையை அவிழ்ப்பதுபோல) தமது படங்களை
 விரிக்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு
 அரசே!

உயர்ந்த மணியும் பசும்பொன்னும் மின்னும்
 அணிஅணிந்த இனைய நங்கையர்க்கு உள்ளமெல்லாம்

ஒதுக்கிவிட்டிருக்கின்றேன். அடியவர் கண்மணிகளுக்கு ஓயாத வீருந்தளித்துவரும் உனக்கு ஒரு சிறிதும் இடம் ஒதுக்காதவனாயினேன்; நான் எப்படிக்கடைத் தேறுவேன் என்றபடி.

“கருமுதல் தொடங்கிப் பெருநாளெல்லாம், காமம் வெகுளி கழிபெரும் பொய் என்னும், தூய்மையில் குப்பை தொலைவு இன்றிக் கிடந்ததை அரிதின முயன்று பேராக்கிப், பாழறை உனக்குப் பள்ளியறையாக வைத்தனன்.” (பட்டினத்தார்)

அமையா: தெவிட்டா. கழை: மூங்கில். மாசணம்: பாம்பு. பை: படம்.

*

*

*

அருங்கலம் புனையும் மகளிர் ஓரிருவர்
அணி மணம் புணர்த்தி, வாரணமும்
தூரங்கமும், புலவர்க்கு உதவும் நின்றனையே
துதித்திடாது உழன்றனன் வறிதே;
மருங்குநின்று அழகு ஆலத்தி தாங்குவபோல்
மரைமலர் பெருஞ்சுனையோடு பூந்
தரங்கம் நின்று இலங்க விளங்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

41

(கருத்து) மலையில் உள்ள சுனைகளும், சுற்றியுள்ள பூக்களின் செந்நிறச் சாயையோடு கூடிய நீரும் அதில் மலர்ந்து நிற்கும் தாமரை மலரும் ,அம்மலரில் தேனுண்டு பறக்கும் கருவண்டும் அன்பர்கள் அருகே நின்று அழகுற ஆலம் சுற்றுவது போல விளங்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

சிறந்த திருவாபரணங்களைப் புனைந்த இரண்டு பெண்மணிகளையும் திருமணம் செய்வித்து, யானைகளையும் குதிரைகளையும் பரிசாகத் தந்து, புலவர்களைச் சிறப்பிக்கின்ற உன்னையே பரவிப் போற்றுது வறிதே சுற்றித் திரிந்துவிட்டேன் அருள்செய்யவேண்டும் என்றபடி.

சுவைவட்டத்தைத் தட்டமாகவும், சுற்றியுள்ள மலர்களின் சாயைதோய்ந்த நிரை மஞ்சள் நீராகவும், அதனுள்ளுள்ள தாமரைமலரை நடுவேயெரியும் சூடமாகவும், தேனுண்டு பறக்கும் வண்டுகளைச் சூடத்தில் எழும் கரும்புகையாகவும் உருவகம் செய்யநின்றது இது.

சிவபெருமானை வழிபட்டால் முத்திக்குத் தான்வழியாகும். அதுநமக்கு இப்பொழுது ஏன்? இப்போதைக்கு வேண்டிய செல்வத்தைத் தரும் சிறு தெய்வங்களைப் பணிந்தால், பயனுண்டு, என நினைக்கும் ஏழைகளுக்கு, எல்லாம் சிறப்புற அளிக்கும் சிவவழிபாடு என அறிவுறுத்துகின்றார் அடிகளார்.

ஆரூரையே, இங்கு புலவரெனச் சுட்டுகின்றார்.
வாரணம்: யானை. துரங்கம்: குதிரை. ஆலத்தி:
அலங்கார தீபம்.

*

*

*

ஏனும் அமரர் கடைகடல் அளித்த
இருளொடு மணி மிடற் றடியேன்
ஆணவ இருளுங் கலந்திடில் கருமை
அழகுமிக்கு இலங்குறுங் கண்டாய் ;
மானெழில் வராகம் உழும் புழை அனந்தன்
மணி ஒளிப் பிழம்பு எழல் சிறு தீத்
தாணுவின் முருகன் எழுதல் நேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) பெருமையிசுக்க அழகிய வராகம் பரமன் அடியைக் காண்பான் துணைத்த துவாரத்தின் வழியாக நிலத்தைத் தாங்கும் பெருநாகத்தின் தலையிலுள்ள மாணிக்கத்தின் ஒளிக்கதிர் தோன்றுதல், பெருஞ் சோதிவடிவான பரமன் அருகில் முருகப்பெருமான் தோற்றமளிப்பதை நினைப்பிக்கும், எனப் போற்றத் தக்க செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

தேவர்களால் அமுதம் வேண்டிக் கடையப்பெற்ற பால்கடலில் தோன்றிய ஆலதாலத்தைக் கண்டத்தில் தரித்தருளிய பெருமானே! அடியேனுடைய ஆணவ இருளையும் அதனோடு சேர்த்துக்கொள்ளுவீர்களானால் அவ்விடத்தின் கருமை இன்னும் மிகுதியாகும், (அது உனது பொன் மேனிக்கு) இன்னும் அழகைத்தரும். இது எனது வேண்டுகோள் என்றபடி.

“ஒருபொருளும் காட்டாது இருள் உருவம்காட்டும்; இரு பொருளும் காட்டாது இது”

என்பது திருக்களிற்றுப்படியார். உலகத்தை மூடும் புற இருள், உலகத்தவர் கண்களுக்கு இருள் வருவதற்கு முன்னர் தெளிவாகத் தெரிந்திருந்த எல்லாப் பொருள் களையும் மறைத்துவிடும். ஆனால் பொருள்களை இந்த இருள்தான் மறைத்துளது என மறைத்த இருளை யாவரும் கண்டுகொள்ளுவார்கள். ஆணவ இருளோ, உயிர்களுக்கு எல்லாவற்றையும் அவற்றிற்கு மறை விடம் தந்த தன்னையுமே காட்டாமல் மறைத்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் உள்ளது. ஆதலால் புற இருளைவிட அக இருளாகிய ஆணவ இருள் எவ்வளவு இருண்டது? என விளக்குகின்றது.

ஏன்: பெருமை. புழை: குகை. அனந்தன்: ஆதிசேடன். தாணு: திரட்சி.

மின்னவிர் சடிலக் கற்றையும் அருள்கூர்
 விழிகளும் திருமுகத்து அழகும்
 கல்நவில் திரள்தோள் நான்கும் ஈரடியும்
 கண்டு கண் களிக்கும் நாள் உளதோ?
 இன்னிசை ஒலிகேட்டு உருகுதல் கடுப்ப
 இழிதர அருவி கிம்புருடர்
 தன்னிகர் இசைகூர் சாரல்அம் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

43

(கருத்து) சுவையுடைய நல்லிசையைக் கேட்டு
 மலையே உருகுகின்றதெனக் கருதும்படி மலையருவிகள்
 பாய்தர, அவ்வருவிகளின் ஓசையும் இசைவல்ல கிம்புருடர்
 நல்லிசையை ஒத்ததாக இருக்க விளங்கும் செம்மலை
 உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம் அவ்வண்ணம் ஒளிரும்
 சடாமுடியும், அருள்நிரம்பிய திருக்கண்களும் திருமுகத்
 தின் பொலிவும் மலைகளை ஒப்புச்சொல்லுதற்குரிய நான்கு
 திருத்தோள்களும், இரண்டு திருப்பாதங்களும் தோன்ற,
 உளது அருள்வடிவத்தை அடியேன் நேர்நின்று கண்டு
 களிக்க வரும் காலமும் உண்டோ என்றபடி.

மலையில் நின்று இறங்கும் அருவி, ஓசையினால் இசை
 வாணர்களையும் உருவத்தால் இசைகேட்டு மகிழ்ச்சி
 கொண்டவர் செயலையும் ஒருங்கே நினைவூட்டுகின்றது.
 பாடுபவர் வேறு கேட்பவர் வேறல்லவா? என
 நினைக்கவரும். மற்றொருவர் மெச்சப்பாடுகின்றவர்களிலும்
 தாமே அனுபவித்துத் தனியேவைகிப்பாடுகின்ற பாடலே

மேலானதென்ற உயரிய கருத்தையும் இங்குக் காணலாம்.

மின்: மின்னல். சடிலம்: சடை. கடுப்ப: ஒப்ப.

*

*

*

அள்ளிவெண் திருநீறு உடல்முழுது அணியும்
அடியவர்ப் பெறின் எழுந்து இளங் கன்று
உள்ளிநின் றுருகும் அன்னையின் மனம் நெக்கு
உருகுபு சென்று இறைஞ்சிலனே;
எள்ளி வெம்புலி எண்கு அரி திருமேனி
ஏறுதல் தகாதென வெகுண்டு
தள்ளிவந்து அருவி இழிதல் நேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

44

(கருத்து) மதிப்பில்லாமல் புலி, கரடி, சிங்கம் முதலான விலங்குகள் உனது திருமேனியின் வடிவமாகிய தூய மலையின்மேல் ஏறி வருதல் பொருத்தமல்லவென்று கோபித்து அவற்றைத் தள்ளிவிடுவதுபோல மலையருவிகள் மோதும் சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

வெள்ளிய திருநீற்றினை வாரி உடல்முழுதும் பூசி மகிழ்ந்து உமக்கு ஆட்செய்யும் அன்பர்களைக் காணப் பெறும்போது, இளங் கன்றினுக்கு உருகும் தாய்ப் பசுவைப்போல மனம் கசிந்து உருகி வணங்குவேன் அல்லேன், நான் எப்படிக்கடைத்தேறுவேன் என்றபடி.

திருநீறு, பாரதநாடு முழுதும் ஆன்மீகவாதிகள் அனைவருக்கும் ஒரு தற்காப்பு மருந்தாக இருந்து வந்துள்ளது. அதை எல்லாச் சமயத்தவரும் ஆண்டில்

ஒவ்வொரு காலத்தில் அணியும் வழக்கமும் உளது. சைவப் பெரியோர்கள் திருவெண்ணீற்றினால் அடைந்து வரும் நலங்கள் மிகப்பல. அது, முதலாக யாக்கை நிலையாமையை நினைப்பூட்டுகின்றது. “முடிசார்ந்த மன்னரும் மற்றும் உள்ளோரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பலாய் வெந்து மண்ணாவர்” என்ற நினைப்பு ஒவ்வொரு நேரமும் வருமானால் அவர்கள் உள்ளம் தானே தூய்மையாகிவிடுகின்றது. உள்ளத்தை உண்மையால் கழுவவேண்டுமென்றார் வள்ளுவர். அந்த உண்மையை எளியவர்களுக்கும் உண்டுபண்ணும் வித்தாகத் திருநீற்றைக் கொண்டார்கள் சைவப் பெரியவர்கள். “அகந் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்.”

என்கு: கரடி. அரி: சிங்கம்.

✽

✽

✽

இழையெனத் தளர் சிற்றிடை உணுமுலையாள்
எனக்குவண் புகலிவேந்து அயின்ற
கழுமணிப் பசும்பொன் குலவு பால் கிண்ணம்
கழுவும் நீர் வார்ப்பதற்கு உரையாய்;
முழையிடை கதிர் மாமணி விளக்கு ஏற்றி
முசுக்கலை பிணைவாடும் அசோகத்
தழையிடைத் தழுவி உறங்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

45

(கருத்து) மலைக்குகைகளைத் தமக்கு வீடாகக் கொண்டு, அவ்விட்டிற்குக் காட்டில் எளிதில் கிடைக்கும் மாணிக்கக் கற்களை ஒளியுள்ள தூண்டா விளக்காக வைத்து, அசோகின் தழைகளை அணையாக ஆக்கி, குரங்கினங்கள் வாழ்ந்துவரும் சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

நூல் இழையை யொத்த சிற்றிடையுள்ள உண்ணுமுலை அம்மையாருக்கு எனக்காகஒன்று சொல்லியருள வேண்டுகின்றேன். அது யாதெனில், இவனும் நமது தொண்டன்தான், இவனுக்குக் காழிச் செல்வனுக்கு ஊட்டிய ஞானப்பால் கிண்ணத்தைக் கழுவி அக்கழுநீரில் சிறிது அளிப்பாயாக என்பதுதான் என வேண்டுகின்றேன்.

“சிவனடியே சிந்திக்கும்

திருப் பெருகு சிவஞானம்

பவம் அதனை அற மாற்றும்

பாங்கினில் ஓங்கியஞானம்

உவமையிலாக் கலை ஞானம்

உணர் வரிய மெய்ஞ் ஞானம்

தவ முதல்வர் சம்பந்தர்

தாம் உணர்ந்தார் அந்நிலையில்” (சேக்கிழார்)

இவ்வளவு சிறந்தது பிள்ளையார் பெற்ற ஞானமானால், ஞானமதிப்பறிந்த அடிகளார் இன்னும் எப்படித்தான் கெஞ்சமாட்டார்?

இழை: நூல். முசுக்கலை: ஆண்குரங்கு. பிணை: பெண்.

*

*

*

வினைவழி உடலிற்கு அமைந்ததும் உணவே

வேண்டினர், வினைகொடு புணரா

நனை மலர் புனை நின் திருவடி அடைவான்

நாள் தொறும் வேண்டிலர் உலகர்;

கனையிருள் கரந்த இடம் அறிந்து உணப்போம்

காட்சியில், புனக்கிளித் தொகுதி

தனை எறி மணிகள் முழை புகும் சோண

சைலனை கைலை நாயகனே.

(கருத்து) மலையில் பல குகைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு குகையிலும் இருள் சூழ்ந்துள்ளது. மலைமருங்கில் முற்றும் தினைப்புனங்கள். அப் புனங்களுக்குக் குறச்சிறுமிகள் பலர் காவலிருக்கின்றனர். அச் சிறுமிகளுக்கு வண்ணவண்ணமான ஒளிமிகுந்த கற்கள் எளிதில் கிடைக்கின்றன. அக்கற்களால் அவர்கள், புனங்களை அழிக்கவரும் கிளிகளை ஒட்டுகிறார்கள். அவர்கள் கவனில் வைத்தெறியும் ஒளிமிகுந்த கற்கள், மலைக்குகைகளில் போய் விழுகின்றன. அக்கற்களின் ஒளி குகையிருளில் புகுவது, தனக்குப் பயந்து ஒளித்துக் கொண்டிருக்கும் இருளைத் தேடி உண்பதற்குச் செல்லுவதை யொத்திருக்கின்றது. இந்த அழகிய காட்சிக்கிருப்பிடமான செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலக மக்கள் யாவரும், முழு முயற்சி உள்ளவர்களாகவே காணப்படுகின்றார்கள். எவரும் சோம்பேறிகளாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் அப்படி ஓயாது உழைக்கும் யாவரும், இன்பமாக இல்லை. துன்பமே படுகின்றார்கள். அது ஏன்? அவர்கள் செய்யும் முயற்சி, அவர்களுக்கு உதவுவதாக இல்லை. அது யாராலோ ஏவப்பட்டதாக, யாருக்கோ பயன்படுத்தப்படுவதாக, அமைந்து கிடக்கிறது. யாருக்குப் பயன்? தம்மைக் கைவிடப் போகின்ற, உடலுக்குப் பயன். (உயிருக்கு அன்று.) உடம்பிற்காக, உடம்பு மட்டுமா உழைக்கின்றது? அது உள்ளத்தையும் தன்னோடு பிணை போட்டுக்கொண்டு உழைக்கச் செய்கின்றது. உயிர்களின் உள்ளத்தை உடலுக்கு உழைக்க ஏவுகின்றது யார்? அவ்வுயிர்கள் முன்னமே தேடிவைத்துக்கொண்ட இரு விளைகளே. இத்துயரம் நீங்க உயிர்களுக்கு ஒரு வழியும் இல்லையா? உண்டு.

அது, வினையே இல்லாத உனது திருவடிகளையடைவது தான். இது எளிதில் முடியுமா? முடியும். நாள்தோறும் ஒருகை நீரும் ஒரு சிறு மலரும் கொண்டு வழிபட்டால் மிக எளிதில் முடியும். இந்த எளிய செயலால் பெரிய இன்பம் காண யாரும் முன் வராமல் துன்புறுவது ஏனே? என்றபடி.

கணையிருள்: செறிந்த இருட்டு.

✻

✻

✻

மாங்குயில் மிழற்றும் நாவலூர்ப் புலவன்
மறுப்பவும் முடிமிசை இருத்தும்
பூங்கழல், அடியேன் முடிமிசை இருத்தப்
புகலினும் என்கொல் நீ இரங்காய்?
ஓங்குறும் அண்ட கோளகை அளவும்
உயர்ந்தும் ஓர் மழவிடை முதுகில்
தாங்குபு நடக்க இருந்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

47

(கருத்து) செம்மலை உருவச் செம்மலே! வானந் தொட வளர்ந்து மிக அகன்று மலை வடிவான நீ ஒரு சிறிய இனைய விடையை ஊர்ந்திருப்பது எப்படி? அது உனது பெரு வடிவத்தை எப்படித் தாங்குகின்றது? தாங்குவதோடில்லையே, அது மேலும் தாங்கிக்கொண்டு நடக்கவும் நடக்கின்றதே. இது அதனால் எப்படி முடிகின்றது? இது அன்புடையாருக்கு எளிவரும் உனது இன்னருள்தானே? கைலைக்கு அரசே!

மாமரங்களில் நின்று குயில்கள் கூவுகின்ற (வளம் மிகுந்த) திருநாவலூர் நாவலர் முடியின்மீது, அவர்

மறுக்க மறுக்க வைத்த பாதம் உனது பாதம். அத்திருப் பாதங்களை அடியேன் தலைமீது வைத்தருள வேண்டும், வைத்தருளவேண்டும், எனப் பலகாலமாக வேண்டுகின்றேன். ஒருதரமாவது இரங்கியருளவில்லை, அது ஏன்? இனியாவது அருளுதல் வேண்டும் என்றபடி.

“உறழ்ந்த கல்வியுடையானும் ஒருவன் வேண்டும் என இருந்து - துறந்த முனிவர் தொழும் பரவைத் துணைவா! நினைத்தோழமை கொண்டான்-சிறந்த அறிவு வடிவமாய்த் திகழும் பெருமான்” என நான்மணி மாடையில் இவ்வடிகளாரே, நம்பியாரூரர் திருப்பாடல்களில் இறைவனுக்குள்ள பெருவிருப்பத்தை விளக்கியிருக்கின்றமையின், அடிகளின் வினாக்களும் வழக்குகளும், அடிக்கடி சமய குரவர்களின் அருள் நலங்களோடு அளவளாவி மகிழுதலேயன்றி வேறில்லை.

*

*

*

ஈரமும் அருளும் ஒழுக்கமும் சால்பும்

இன்சொலும் இந்தியப் பகைவெல்

வீரமும் அருளி, எனது வெம் பிறவி

விலக்கி ஆட்கொள்ளும் நாள் உளதோ?

ஆரமும் அகிலும் தடிந்து செம் மணிகள்

அரித்தெறிந்து எறுழ் வலிக் குறவர்

சாரலில் இறுங்கு விதைக்குறும் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

48

(கருத்து) மலைச் சாரலில் வாழும் குறவர்கள் சந்தன மரத்தையும் சதுரக் கள்ளியையும், வெட்டியெறிக்கின்றார்கள். அச்சாரலில் பரல்களாகக் கிடக்கும் ஒளியுள்ள சிவப்புக் கற்களையும், அரித்து எடுத்து

அப்புறப்படுத்தி விடுகின்றார்கள். அந்த நிலங்களைப் புன் செய்களாகத் திருத்தி, சோளம் விதைத்துப் பயிர்செய்கின்றார்கள். அவர்கள் மலைக் காட்டைத் திருத்தி நில மாக்க வல்ல, வலிவுள்ள குறவர்கள். சந்தனமரம், அரைக்கமணத்தருவது. அகில், புகைக்க மணத்தருவது. மணிக் கற்கள், சாணையில்தேய்த்துக், கழுவஒளிதருவது.

இப்படிக் குளிர்ச்சியும் மணமும்தரும் சந்தனமும், மணமும் குணமும் தரும் அகிலும், ஒளியும் விலையும் மிகும் மாணிக்கமும், குறவர்கள் உடல் வலிவை வளர்க்க உதவுமா? உண்டியைத் தரும் சோளப் பயிர்தான் உதவும். அதற்கு வழியிருந்தால் போதுமென வாழ்பவர்கள், குறவர்கள். அவர்கள் வாழ வளந்தரும் சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

என்னிடத்தில், அன்பில்லை, அருள் இல்லை, (முன்னவர் இயல்களைக் கடைப்பிடித்து நடக்கும்) ஒழுக்கம் இல்லை, சான்றாண்மையும் இல்லை. இனிமையான, பேச்சும் இல்லை. (என்னையே உள்ளிருந்து எதிர்க்கும்) பகைவர்களாகிய ஐம்புலன்களை எதிர்த்து நிற்கும், வீரமும் இல்லை. இப்படி, இல்லாதன வெல்லாம் எனக்கு அளித்தருளி, எனது பெரும்பகையாகிய பிறவியை யானே விலக்கிக்கொள்ள வல்லவனாக்க வேண்டும். இந்தநாள் எந்தநாளோ? என்றபடி.

“மெய் வாய் கண் முக்குச் செவி எனப் பேர்பெற்ற ஐ வாய வேட்கை அவாவினைக்-கைவாய் கலங்காமல் காத்துய்க்கும் ஆற்றல் உடையான் விலங்காமல் வீடு பெறும்”

(நாலடியார்)

இந்தியம்: இந்திரியம். எறுழ்வலி: மிக்கவலிமை.
இறுங்கு: சோளம்.

*

*

*

தொகை மிகும் அமரர் முனிவரர் பரவித்
தொழுத கையொடு விரை கமழ் பூம்
புகை மிகும் மணி மண்டபத்திடை நெருங்கப்
புழுகு நீ அணிதல் கண்டு உவந்தேன்;
குகை மிகு வாயில் சோதி மாமரம்சேர்
குளிர்மதி விழுங்க, வாய் வைத்த
தகை மிகும் மூரல் திரளைநேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

49

(கருத்து) மலையின் அகன்றகுகை, பெருமலைத்
திருமேனிக்கு அமைந்த வாயை ஒத்தது. அதன்மருங்கே
வளர்ந்துள்ள சோதிமரம், திருக்கரத்தினை ஒத்தது.
அம்மரத்தின் மேல் பொருந்தி நிற்கும் முழுமதி, அத்
திருக்கரத்தில் தாங்கி உண்பதனுக்குக் கொண்டிருக்கும்,
தயிரன்னத் திரளினே ஒத்தது. இப்படி அழகிய காட்சிக்கு
இடமாகும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு
அரசே!

அன்பர்கள் ஊட்டும் நற்புகை சூழ்ந்த அழகிய
மண்டபத்தில், தமது தலைமிசைக்குவித்த கரங்களோடு
முனிவர்களும் அமரர்களும் நெருங்கி நின்று போற்ற
உனது புனுகுசாத்துப் பெருங்காட்சி, எனக்குக் கிடைத்
தது (அது எனது நற்றவப் பயனெனக் கருதி மகிழு
கின்றேன்) என்றபடி.

அண்ணாமலை, கலாதரன் என்னும் காந்தருவன்
காந்திசாலி என்னும் தனது நண்பனோடு துர்வாசர்

தபோவனத்தில் மலர்பறித்து அவரால் சாபம் பெற்று புழுகுபூனையாகி வழிபட்டிருந்த தலம். இத்தலமூர்த்திக்கு புழுகுசாத்திவழிபடுதல், மிகுந்த பயனளிப்பது.

முன்னர், சோதிக் கொடியைப்பற்றி வந்துளது. இப்பாடலில், சோதிமரத்தைப் பற்றி அறிகின்றோம். இவ்வினமரம் ஒன்று பாலாற்றுவெள்ளத்தில் வந்து காஞ்சிமாநகருக்கு அருகிலுள்ள ஐயங்குளம் என்னும் ஊரருகில் ஒதுக்கப்பெற்றது. அது, விறகு விற்பவர்கள் கையிலகப்பட்டு இரவில் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தது. திரளான மக்கள் சென்று பார்த்துவந்தார்கள். அது, ஈரம் புலர்ந்தபின் மற்றமரங்கள் போலாகி விட்டது.

புழுகு: புனுகு. மூரல்: சோறு.

*

*

*

சினம்படும் உளம் கொன்றவர் அவை, எனையும்

சேர்ப்பது தகும் உனக்கு; இசைவண்டு

இனம் படும் மலரில் அக இதழொடு புல்

இதழும் ஒன்றுதல் உலகு உடைத்தே;

மனம் படும் அடிமையுளன் சிலைஎறிக்கு

மனம் குழைந்து; உமையவள் களபத்

தனம்பட வடிவம் குழைந்திடும், சோண,

சைலனே கைலை நாயகனே.

50

(கருத்து) காஞ்சிமா நகரில் சாக்கிய நாயனார் வழிபாடு செய்தனர். அவர், தமது சமணர்களுக்காக, மறைந்து வழிபாடுசெய்ய நேர்ந்தது. அவர் நாள் தொறும் சிவலிங்கப்பெருமானைக் கல்கொண்டு எறிந்து வந்தனர். கல்லெறியுண்ட திருமேனி குழைந்துவிடு

மல்லவா? அப்படியில்லை. சிவபெருமானுக்குச் சித்தம் குழைந்தது. அக்காஞ்சியிலேயே இறைவி இறைவனே முலைத்தமும்புறக் கட்டித் தழுவினாள். மனைவியின் தொடர்பினால் உள்ளம் உருகுதல் உலகஇயற்கை. அப்படியில்லை. ஆண்டவனுக்கு அப்பொழுது வடிவமே குழைந்தது. உலகியலுக்கு மாறுபட்ட ஆடலுடையாய், என் உலகர் வாழ்த்தும் செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

கோபத்திற்கு விளைவிடம் உள்ளம். அத்தீயவுள்ளத்தை வருத்தி, அதன்போக்கினை அடியோடு மாற்றியமைத்துக் கொண்டவர்களே, பெரியோர்கள். அவர்களது திருக்கூட்டத்தில், என்னையும் சேர்த்து வைத்தல் உனக்கு முறையான செயலாகும். மணமும் குணமும் உயர்ந்தது தாமரை மலரின் உள்ளிதழ். அப்படியின்றி, மங்கிய நிறமும் சேற்றுநாற்றமும் உடையது அதன் வெளியிதழ். இவ்வளவு உயர்ந்தும் தாழ்ந்துமுள்ள இதழ்கள் ஒருமலராக ஒன்றியிருத்தல், உலகியற்கை. இச்சேர்க்கை அகஇதழ்களின் உயர்வை விளக்க உதவுகின்றது. அதுபோலவே, என்னையும் பெரியவரிடையே சேர்த்துவைத்தால், அத்தூயவருடைய மேம்பாடுகள் உயர்ந்து விளங்க உதவியாகும். இறைவனே இதனைச் செய்தருளத்தகும் என்றபடி.

இனாயமணமக்கள் ஒன்றுபடுவது மகப்பேறு குறித்தல்ல. அவர்களே பல ஆண்டுகள் மகவிலராய் வருந்தும் போது அவர்களுக்குள்ள மனநிலை வேறுபட்டு விடுகின்றது. அப்போது மகப்பேற்றிற்கு உள்ளம் உருகுகின்றது. மையல் நோய் மறைந்து குறைகின்றது. இது உலகியற்கை. இறைவனும் இறைவியும் கொள்ளும் திருமணம்

மக்கள் நலத்திற்காக ஆதலால், உலகியற்கை அங்கே மாறுபடுகின்றது.

புல்இதழ்: புறஇதழ். சிலை: கல். களபம்: கத்தூரி.

*

*

*

வாம்பரி கரி தேர் சிவிகை பொன் குவியல்
மணிப்பணி பெரும் புனியாட்சி

ஆம்பரிசு அலவென்று, உன்பதம் மருவின்
அன்றி யென்கனிகள் என்கனிகள்?

காம்பு அரி முரண் மும் மதகரி வளைத்த
கைவிட மோதலால் கதிர்த் தேர்த்

தாம் பரி துணுக்கென்று ஈர்த்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

51

(கருத்து) மலேமீது, வான்தொட நிற்கும் மூங்கில்கள் நிறைந்துள்ளன. அம்மூங்கில் தழையை, யானைகள் தின்னும். மத யானை தழையின் பொருட்டு மூங்கிலை வளைக்கின்றது. தழைமுழுவதையும் தின்றானபிறகு விட்டுவிடுகின்றது. அம்மூங்கில், விரைந்து ஓசையுடன் வீசி நிமிர்கின்றது. அதன் முனை, சூரியன் தேரிழுக்கும் குதிரைகளைத் தாவி யோடச் செய்கின்றது, என உவமிக்கத்தகுந்த சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

என்போன்ற புலவர்களுக்குச் செல்வர்களைப் புகழ்ந் தால் எல்லாம் கிடைக்கும். ஓட்டத்தில் வல்ல குதிரைகள், உயரத்தில் மிக்க யானைகள், மரியாதைக்குரிய பல்லக்குகள் கல்களால் இழைக்கப்பெற்ற பூணூல்கள், பரந்த வீளைநிலங்கள், உயர்ந்த அதிகாரங்கள் முதலிய

எல்லாம் கிடைக்கும். அவை நிலைப்பனவா? நிலையான இன்பத்திற்குரிய நினது திருப்பாதங்களைப் புகழாத என் கவிகள் என்ன கவிகள்? என்றபடி.

“தம்மையே புகழ்ந்து இச்சை பேசினும்
சார்வினும் தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்ம்மையாளரைப் பாடாதே; எந்தை
புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்!
இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்
ஏத்தல் ஆம், இடர்கெடலும் ஆம்;
அம்மையே சிவலோகம் ஆள்வதற்கு
யாதும் ஐயுறவு இல்லையே”

இறைவனை ஏத்துகின்ற புலவர்கள் வாழ்க்கையில் இவ்வுண்மைகள் நன்கு விளங்குகின்றன, அல்லவா?

வாம்பரி: தாவும் குதிரை. காம்பு: மூங்கில். தாம்பரி: தாவும்பரி. ஈர்த்தல்: இழுத்தல்.

*

*

*

துன்னுறு துயரப் பிறவி வெம் கொடுநோய்
தொலைப்பினும் தொலைத்திடாது உறினும்
நின்னடி மலரை அன்றி, யான் மறந்தும்
நினைப்பனோ இறக்கும் வானவரை;
மன்னளி பருக உடை இருல் மதுவும்
வாரண மதமும், வெள்ளருவி
தன்னொடும் இகலி ஒழுகுறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) தேன் உண்ணக் கூடிநெருங்கும் வண்டு களின் மிதிப்பால் தேன்கூடு உடைந்து பெருகும் தேனினது வெள்ளமும், யானைகளின் மதநீரால்பெருகும் வெள்ளமும், மலையருவிக்கு மாறுபட்டுப் பெருகும் வளம் மிக்க, செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

தொலையாது துன்பத்தைச் செய்துவரும் பிறப்பாகிய கொடிய பெரு நோயினை அகற்றி, என்னை உய்விப்பீராயினும் சரி; அதனைத் தொலைத்தருளாது வாளா இருந்து விடுவீரெனினும் சரி; நான் எப்பொழுதும் உமது அடிமைதான். அன்றி, இறந்துபோம் தேவர்களைத் தேவரெனக் கருதி நான் அவர்களை அணுகமாட்டேன் என்றபடி.

“கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு;

குடி கெடினும்

நள்ளேன் நினது அடியாரோடு அல்லால்;

நரகம் புகினும்

எள்ளேன் திரு அருளாலே இருக்கப்பெறின்;

இறைவா!

உள்ளேன் பிற தெய்வம், உன்னையல்லாது எங்கள் உத்தமனே”

(மணிவாசகர்)

“விற்றுக் கொள்வீர், ஒற்றி யல்லேன்,

விரும்பி ஆள்பட்டேன்;

குற்றம் ஒன்றும் செய்த தில்லை,

கொத்தை யாக்கினீர்;

எற்றுக்கு அடிகேள் என்கண் கொண்டீர்?

நீரே பழிப் பட்டீர்;

மற்றைக் கண்தான் தாரீர் ஆயின்,

வாழ்ந்து போதீரே'' (நம்பியாரூரர்)

அளி: வண்டு. இருல்: தேன்கூடு. இகலி:மாறுபட்டு

*

*

*

நீரினால் அழலால் வரும் கொடும் பிணியால்

நிருதரால் அலகையால், விலங்கால்

சோரரால் வருந்தும் அவரலர், நினது

தூய நாமம் புகன்றிடுவார்;

சீர் உலாம் மணியால் அரி பரவுதலால்

திசையுற நீள்கையால் எழில்மை

சார்தலால் உமையாள் விழி நிகர் சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

53

(கருத்து) மலையில் இரத்தினங்களாகிய மணிகள் உள்ளன. உமாதேவியார் கண்களில் கருமணிகள் உள்ளன. மலையில் அரிகள் என்னும் சிங்கங்கள் நிலவி நிற்கின்றன. கண்களில் செவ்வரிகள் எனப்படும் நுண்ணிய செவ்வரைகள் பரவியுள்ளன. மலை திசையைத் தொடும் அளவாக நீண்டிருக்கின்றது. கண்ணினைகள் செவிகளைத்தொட நீண்டிருக்கின்றன. மலை மையிட்டகருமேகஞ் சூழ அழகுபடைத்திருக்கின்றது. கண் இமைகள் மையிட்ட அழகுடைத்தாக மிளிர்கின்றன. இங்ஙனம் எல்லா வகையாலும் (அருள் நலத்தாலும்) உமாதேவியாரது கண் இணைகளையொத்த செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது திருவைந்தெழுத்தை ஒதுகின்றவர்களுக்கு
நீராலும் நெருப்பினாலும் கொடிய நோய்களினாலும்
அசுரராலும் பைசாசங்களினாலும் கொடிய விலங்கு
களினாலும் கள்வர்களினாலும் ஒரு துன்பமும் உண்டா
வதில்லை. இக்கொடுமைகளைப் படுகின்றவர்கள் ஐந்து
எழுத்தை ஒதியவர்களல்லர் என்பது, உறுதியான
உண்மை, என்றபடி.

“சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ;
கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலில் பாய்ச்சினும்
நல்துணை யாவது நமச்சி வாயவே” (உப்பர்)

“சிவாய நமவென்று சிந்தித்து இருப்போருக்கு
அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை;-உபாயம்
இதுவே மதியாகும்; இல்லாதவெல்லாம்
விதியே மதியாய் விடும்” (ஔவையார்)

திருநாள்: அசுரர். அலகை: பிசாசு. சோரர்: கள்வர்.
அரி: சிங்கம்: செவ்வரி. மை: கண்மை: மேகம்.

*

*

*

முகவிளக்கு என்ன மணிக்குழை மிளிர,
முலைமுகட்டு அணிபெற, மலரான்
பகல் விளக்கென்ன ஒளிகெட, வருபொன்
பாவையர்க்கு இரங்கிடாது அருள்வாய்;
அக விளக்கென்ன அகல்திரி நெய் தீ
ஆக்குவோர் இன்றியே எழுந்த
சக விளக்கு என்ன விளங்குறும் சோணை
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) செம்மலை உருவச்செம்மலே! கைலைக்கு அரசே! உனது மலையே ஒரு பெருவிளக்கு. அது, வீட்டில் ஏற்றும் விளக்குகளை ஒத்ததல்ல. அகல்வைத்துத் திரியிட்டு நெய்விட்டு ஏற்றப்படுவது வீட்டு விளக்கு. அப்பொருள்களைக் கூட்டி ஏற்றுவார் ஒருவரும் இன்றி ஒளிர்ந்தோங்கும், விளக்கு, மலையே யாகிய பெருவிளக்கு. வீட்டு விளக்கு, வெளியிலுள்ள இருளை விலக்குவது. மலைவிளக்கு கண்டவர் உளத்திருளையெல்லாம் ஒழித்தருளும் விளக்கு. இப்படி உள்ளிருளையோட்டும் உலகப் பெருவிளக்கே!

அடியேன் அகஇருளையும் கொஞ்சம் அகலுவித்தல் ஆகாதா? மற்றவர்கள் தங்கள் அழகை மதிக்க வேண்டுமெனக் கருதும் (சில) பெண்கள் தமது முகத்தின் அழகு விளங்க ஏற்றிக்கொண்ட விளக்குகளைப் போல ஒளிமிக்க இருதோடுகளை யணிந்துள்ளார்கள். தமது மேனியை விளக்கஞ்செய்ய பலமணிமலைகளை அணிந்துள்ளார்கள். அவர்களது செயற்கை அழகை, என்றும் இயற்கை அழகுள்ள செந்தாமரைச் செல்வியின் அழகே, பகலில் ஏற்றிய விளக்கைப் போலப் பரிசிழந்து நிற்குமெனத் தெரிகின்றது. இவர்களைக்கண்டு மயங்கி ஏங்கும்சிறுமை, என்னை அணுகாதிருக்க அருள் செய்யவேண்டுகின்றேன், என்றபடி.

மணிக்குழை: இ ர த் தி ன க் க ா த ணி. மலராள்:
இலக்குமி. அகம்: வீடு. சகம்: உலகம்.

நீலியோடு உனை நாள்தொறும் அருச்சித்து
 நின் தொழில் புரிந்திட; உடற்குக்
 கூலி ஓதனம் என்று அளிப்பவர்க்கு அன்றிக்
 கூற்றினைக் கடக்குமாறு எளிதோ?
 மாலியோ சனையில் வணங்குறும் கைலை
 மலை, நிவேதித்திடக் குவித்த
 சாலி ஓதனம் என்றிடத் திகழ் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

55

(கருத்து) திருக்கயிலாய தெரிசனத்திற்குச் செல்லும்
 போது, திருமால் ஒரு யோசனைத் தூரத்திலேயே வணங்
 குவார். அது அ வ் வ ள வு சிறப்புள்ளது. அச்சிறந்த
 வெள்ளிய கைலைமலை உனது திருவடிவமாகிய இந்த
 சோணசைலமலைக்கு அ மு த மாக ப் படைப்பதற்குக்
 குவித்து வைத்துள்ள சம்பாஅன்னத்தை ஒத்தது.
 இவ்வளவு அரும்பெரும் செம்மலை உருவச் செம்மலே!
 கைலைக்கு அரசே!

நீலநிறத் திரு மே னி கெ கா ண் ட உமாதேவியார்
 உடனாகிய உனது திருவடிகளை நாள்தொறும் பூசித்து
 வரவேண்டும். இதுமக்கள் உடலால்பெறும் பெரும்பயன்.
 இப்பூசனையைச் செய்து முடித்தபிறகே ஒவ்வொருநாளும்
 உணவுகொள்ள வேண்டும். இவ்வழிபாட்டிற்கு இணங்க
 வில்லையானால் அந்த உடம்பிற்கு உணவுதரக்கூடாது.
 அப்பொழுது, உயிர்வேறு உடம்புவேறு என்ற உண்மை
 நினைவிற்கு வரும். அப்போது உடல் உயிர் என்ற இரு
 பொருள்களில் சிறந்தது எது? உயிரா உடலா என்றவினா
 உண்டாகும். உயிர்தான் சிறந்தது, உடல் அவ்வுயிருக்கு
 அடிமை என்ற முடிவு உண்டாகும். இவ்வுடம்பிற்கு
 முன் கூலிகொடுக்கலாமா, அ வ் வ ள வு நம்பகத்திற்கு

இடமானதா என்ற நினைவு வரும். ஒரு கணப்பொழுதும் நிலையில்லாதது என்பது விசாரணையில் விளங்கும். விளங்கவே, இவ்வுடம்பினை நல்ல, வேலைவாங்கிக் கொண்டபிறகே அதற்கு உணவாகிய கூலியைத் தர வேண்டும் என்பது உறுதியாகும். இவ்வுடம்பினால் செய்வித்துக்கொள்ளவேண்டிய சிறந்த வேலையே உனது வழிபாடு. ஒவ்வொருவேளையும் இவ்வேலையை இந்த உடம்பு செய்து முடித்ததா என்பதனை அறிந்து உணவாகிய கூலியை அதற்குக் கொடுப்போம் என்ற குறிக் கோள் உள்ளவர்களுக்கு, அந்தகன் ஆணையைக் கடந்து விடுவதும் எளிமைதான். அப்படிச் செய்யாது உடல்வழி நடந்தவர்கள் “காக்கைக்கே இரையாகிக் கழியவேண்டியவர்கள் தான்” என்றபடி.

“கூற்றம் குதித்தலும் கைகூடும்; நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்ட வார்க்கு” (திருவள்ளுவர்)

நீலி: நீலநிறமுடைய அம்பிகை. ஓதனம்: சோறு.
மால்: திருமால். யோசனை: நாற்காததூரம்.
சாலி: சம்பா.

*

*

*

தோற்றிடும் பிறவி எனும் கடல் வீழ்ந்து
துயர்ப்பிணி எனும் அலை அலைப்பக்
கூற்று எனும் முதலை விழுங்குமுன் உனது
குரைகழல் கரைபுக விடுப்பாய்;
ஏற்றிடும் விளக்கின் வேறுபட்டு, அகத்தின்
இருளெலாம் தன்பெயர் ஒருகால்
சாற்றினும் ஒழிக்கும் விளக்கு எனும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) முன்னர் முகவிளக்கு என்றபாடலில் மலையையே உலகவிளக்கு எனக் கூறியருளிநார், இந்தப் பாடலில் மலைமேல் ஏற்றும் பெரு விளக்கைப்பற்றிப் பேசுகின்றார்.

திருக்கார்த்திகைத் திருவிளக்கு, கண்டவர்களுக்கு மட்டில் பயன் தருவதன்று. கண்டு போற்றியவர்கள்; அச்சோதி தெரிசனநாளில் தம் தம் வீட்டின்கண் நின்றே அச்சோதியை நினைத்து அரகரநாமம் சொல்லி உருகியவர்கள்; உள்ளத்துள்ளே நினைத்தவர்கள்; யாவர் உள்ளங்களையும் வாழ்க்கையையும் ஒளிபெறச் செய்யும் பேரருள் வடிவமானது. இப்பெருஞ்சோதிக்கு இடமாகிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

(அழிந்தழிந்து தோன்றிக்கொண்டிருக்கின்ற)பிறவி ஒரு பெருங்கடல். மனப்பிணியும் உடற்பிணியும் பிறவிக் கடலில் வீசும் பேரலைகள். எமன், அப்பிறவிக்கடலில் உள்ள பெரிய முதலை. ஒருவன் கடலில் விழுந்து அலைகளால் மொத்துண்டு கிடப்பினும் கடைத்தேற இடமுண்டு; முதலை வாய்க்குள் போய்விட்டால் அவன் உய்ந்தெழுவது ஏது? இத்தீயமுடிவிற்கு யான் ஆளாகாமல் உமது திருவடித்தாமரைகளாகிய கரையில் சேரும்படி அருள வேண்டுகின்றேன் என்றபடி.

“இறப்பெனும் மெய்ம்மையை இம்மை யாவர்க்கும் மறப்பெனும் அதனின்மேல் கேடு மற்றுண்டோ? துறப்பெனும் தெப்பமே துணை செய்யாவிடின் பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க வல்லமோ”

(கம்பர்)

கூற்று: யமன். சாற்றினும்: சொல்லினும்.

கந்தரம் இருந்தும், அடகு நீர் அயின்றும்,
 கரம் நிலத்து அமைத்து இருபதமும்
 அந்தரம் நிமிர்த்தும்; நின் நிலையறியார்
 அரும்பவம் ஒழியுமோ உரையாய்?
 இந்திரன் வனத்து மல்லிகை மலரின்
 இண்டை சாத்திய தென நிறைந்த
 சந்திரன் முடிமேல் வந்துறும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

57

(கருத்து) தேவேந்திரன் கற்பகவனத்து மல்லிகை
 மலரால் இண்டையாகத் தொடுத்து உனது திருமுடியின்
 மேல் வைத்து அலங்கரித்துள்ளனோ என்று கூறும்
 வண்ணம் பூரணச் சந்திரன் உச்சியில்வந்து பொருந்த
 நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

கு கைகளுக் கு ள் வசித்திருந்தாலென்ன? இலையையும் தண்ணீரையுமே உணவாகக் கொண்டிருந்தால் தான் என்ன? தமது இரண்டு கால்களையும் வானத்தில் உயர்த்தி, கரங்களை ஊன்றிக்கொண்டு, பல்லாண்டுகள் நிலைத்திருந்து தவமியற்றினால்தான் என்ன? உனது அருள்நிலையை அறியாதவர்களுக்கு அதிநுட்பமாகித் தொடரும் மூலவினைக் கட்டறுமோ? உரைத்தருள வேண்டும் என்றபடி.

“என்பே விறகாய் இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
 பொன்போற் கனலிடைப் பொரிய வறுப்பினும்
 அன்போடு உருகி அகங்குழைவார்க்கு அல்லால்
 என்பொன் மணியினை எய்த ஒண்ணுதே”

(திருமூலர்)

“பரவை ஆடினும், நதிகள் ஆடினும்,
 படியெலாம் நடந்து அடிகள் தேயினும்,
 குரவ ராயினும், கனலில் நின்று அதன்
 கொதி பொறுக்கினும், கதி கிடைக்குமோ?
 அரவம் ஆடு செஞ்சடிலர் அங்கணர்
 அமுதர் தாள்நினைந்து அடியர் தம்மொடும்
 விரவி நீறணிந்து அருணை சேர்வரேல்
 வெற்ற ராயினும் முத்தி சேர்வரே”

(எல்லப்ப நாவலர்)

கந்தரம்: குகை. அடகு: இலை. இண்டை:
 மாலைவகை.

*

*

*

கூம்புறு கரமும், மலர்ந்திடு முகமும்,
 கொண்டு நின்தனை வலம் புரிவோர்,
 மேம்படு சரண மலர்ப்பொடி, மேனி
 மேல்படில் பவம் பொடி படுமே;
 பூம்பொழில் புகலிக்கு இறைவன் நானிலம் சேர்
 புண்ணியத் தலங்களில் அடைந்து
 தாம்புனை பதிகம்தொறும் புகழ் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

58

(கருத்து) மலர்நிறைந்த சோலை சூழ்ந்தது
 சீர்காழிப்பதி. அப்பதிக்கு என்றும் தலைவராக வாய்த்த
 பெருமான் திருஞானசம்பந்தர். அவர் எல்லாத் திருத்
 தலங்களுக்கும் சென்று அங்கங்குள்ள மூர்த்தி தலங்களா
 யெல்லாம் சிறப்பித்துப் பாடியருளினார். ஆனால், எல்லாத்
 தலங்களிலும் ஒரு மூர்த்தியையே பாடிப் புகந்திருக்

கின்றார். அது உனது உருவம். அவரது பேரன்பில் திகழும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

எத்தவத்தைச் செய்தாலும் உய்வழியில்லை யெனமுன் கூறினேன். ஆயினும் மிக எளிய வழியில் பவப் பிணியை அறுக்கலாம். அவ்வழி உனது மலையை வலம்வரும் பேரன்பர்களின் திருவடிப் பொடியினைப் பெறப்பெற்றால், பவப்பிணியும் பொடிபட்டொழியும் என்பதே. மலைவலம் வரும் அந்த அன்பர்கள் சிரமேல்குவித்த கரங்களை யுடையவர்களாகத் திகழுகின்றார்கள். அவர்களது திரு முகங்கள் மிகமலர்ச்சியாக விளங்குகின்றன. “இன்பமே எந்நாளும் துன்பமில்லை” யென்ற உண்மையுணர்வு அவர்கள் தோற்றத்தால் விளங்குகின்றது. இந்நலம்பெற அருள வேண்டும் என்றபடி.

தெய்வ வழிபாட்டினர் இருவகைப்படுவர். ஒரு வகையார் தங்களுக்கு என்னென்ன தரவேண்டுமெனக் கருதுகின்றனரோ அவற்றைப்பெற வழிபடுவோர். ஒருவகையார் இறைவன் தந்திருக்கின்ற நலங்களுக்கு நன்றி செலுத்தும் வகையால் வழிபடுவோர். இப்பின்னவரே பெருமான் அருளுக்கு முன்னவராகிநிற்பவர். இவர்தம் பாதப்பொடியே பவத்தைப் பொடியாக்க வல்லது.

“அஞ்சி யாயினும் அன்புசெய் தாயினும்
இஞ்சி வார்சடை யேகம்பம் ஏத்துமின்”

(அப்பர்)

சரணம்: திருப்பாதம். பவம்: பாவவினை.

கானமே மருவும் விலங்கினும் கடையேன்
கற்பவை கற்றிலேன்; விடய

ஞானமே உடையேன், அறிஞரைக் காணின்
நாணிலேன்; உய்யும் நாள் உளதோ?

வானமே அளவு நெடுங்கிரி மலய
வாதம் மோதுறுபவர் கட்டுத்

தானமே உதவ வளர்ந்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

59

(கருத்து) ஆகாயத்தைத் தொடவளர்ந்த பொதிய
மலையின் தென்றல் மோகத்தை மூட்டுவது. அம்மோக
நோயுற்று வருந்துகின்றவர்களுக்கு அதுநீங்க யோகத்
தைக் கூட்டுகின்ற மருந்தாக வளர்ந்தோங்கி நிற்கும்
செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

நான் பலகற்றிருக்கின்றேன். ஆனால், கற்க
வேண்டியவை என அறிஞர்கள் மதிக்கும் நூல் ஒன்று
மில்லை. எனக்கு நல்லஅறிவுண்டு. ஆனால், அது கண்டு
கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்று அறியும் அளவோடு
நிற்கின்ற அறிவுதான். அது நூலறிவுமல்ல, வாலறிவு
மல்ல, பாலறிவு. இந்த அறிவிற்குமேல் எட்டவில்லை.
என்னைவிடப் பலபடி மேலான அறிஞர்களைக் காண
வாய்த்தகாலத்திலும் எனது கீழ்மை நோக்கி எனக்கு
வெட்கம் உண்டாவதில்லை. இச்செயல்களினால் நான்
காட்டில் திரியும் மிருகங்களுக்கும் கீழ்ப்பட்டவனாக
இருக்கின்றேன். எனக்கும் கடைத்தேற ஒருநற்காலம்
வருமோ என்றபடி.

அடிகளார் மக்களின் நிலையைத் தம்மீது சுமத்திக்
கொண்டு வழக்கம்போல் இங்கும் இப்படிச் கூறுகின்றார்.

காட்டில் பிறந்தாலும் நாட்டுமக்களால் வளர்க்கப்பட்டு பல அரியபணிகளைச் செய்யும் விலங்குகளுக்கும் கீழ்ப் பட்டமையைத் தெரிவிக்க “கானமே மருவும்விலங்கு” என ஏகாரமிட்டுப் பிரித்துரைத்தனர்.

எந்தக்குறையுள்ளவனும் உய்யலாம், அறிஞருக்கு அடங்காதவன் உய்தல் அரிது என்பதனை விளக்கக் குறைகள் பலஅடுக்கி அதன்மேற்பட “அறிஞரைக் காணின் நாணிலேன்” எனமுடித்தனர். விலங்குகளும் தன்னின் மிக்கதைக் கண்டால் தலைதாழ்த்துகின்றன. புல்லறிவினர்க்கு நல்லறிவினர்முன் நாணம் வராமையால் அதிலும் தாழ்கின்றனர்.

கானம்: காடு. மலயம்: பொதியம். வாதம்: காற்று.

*

*

*

விழைவொடும் அறஞ்செய்து உய்க என்றுரைக்கும்
விதியினைக், கவளம் உண்க எனவும்
கழை சுளி நெடுநல் யானையின் முனிந்து
கடக்கும் என் பவம் ஒழிந்திடுமோ?
மழைமுகில் வந்து தவழ்ந்து விண்படரும்
மலிதரு புகையென எழுந்து
தழல்உரு உண்மை விளக்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

60

(கருத்து) மலையின் உச்சியில் மேகம்கூழ்ந்து மேல் நோக்கிச் செல்லுகின்றது. அது பெருநெருப்பின் புகை, வான்வழிச் செல்லுவதை யொத்துக் காணப்படுகின்றது. இக்காட்சி முன்னர் நெருப்பு மலையாக நின்ற நீர்மையை நினைவூட்டநிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

அன்னத் திரளைக் கவளமாகக் கொடுத்து இதனை உண்கவெனக் காட்டினால், அதையுண்ணாமல் முங்கிலை முரித்துண்ணக் காட்டை நோக்குவது மதயானையின் இயல்பு. அதைப்போல, விரும்பி நல்லறங்களைச்செய்து உய்க என்னும் உரைகளைக் கடந்து மறஞ்செய்யப் பாய் கின்றது எனது மனம். இக் கீழ்மை என்று நீங்குமோ என்றபடி.

எவ்வளவு நூல்களைக் கற்றாலும் நாள்தோறும் பல நல்லுரைகளைச் செவியாரக் கேட்டாலும் நல்லோர் இணக்கமும் நம்பன் அருளும் முன்னின்றால் அன்றி, மனம் நன் னெ றி யை நாடாது என்பதனை இங்கு அடிகளார் விளக்குகின்றனர்.

“என்னை ஏதும் அறிந்திலன் எம்பிரான்
தன்னை நானும் முன்ஏதும் அறிந்திலேன்;
என்னைத் தன் அடியான் என்று அறிதலும்
தன்னை நானும் பிரானென்று அறிந்தெனே” (அப்பர்)

கவளம்: சே சா ற் று ரு ண் டை. கழை: முங்கில்.
முனிந்து: வெறுத்து. தழல்: நெருப்பு.

*

*

*

வாத்தியம் முழங்கச் சிவிகையும் கரியும்
மாறி ஊர்ந்து உலவி வாழ்ந்தவரும்,
ஏத்திய மொழியோடு இரக்கையால், நின்குற்
றேவலே வாழ்வென அறிந்தேன்;
பாத்திய மணிகள் கொண்டு இழைத்து இலங்கும்
பார வாசிகை மணி மேகம்
சாத்தியதென வில் வளைந்துறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) வானவில் ஏழு வண்ணங்களைக் கொண்டு மலைமீது வளைந்து நிற்கின்றது. அக்காட்சி இரத்தினங்கள் பதித்த திருவாசிகையை ஒத்துள்ளது. அந்த அழகிய வாசிகையை, மேகங்கள் நமது இறைவன் திருமுடிக்கு இதனை அணிவிப்போம் என எண்ணி அணிவித்ததையொக்கும், தோற்றத்திற்குரிய செம்மலை உருவச்செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலகத்திலுள்ள வாத்தியங்கள் எத்தனையோ அத்தனையும் ஒன்றுகூடி ஓசையிட, பல்லக்கு யானை முதலாகிய வாகனங்களில் மாறி மாறி ஏறி ஊர்வலமும் நாட்டுவலமும் செய்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்தவர்களும், ஒருகாலத்தில் மிக ஏழைகளாகிவிடுகின்றார்கள். தெருத் தெருவாய்ச் சென்று கையேந்தி (தம்மைத் தாழ்வித்தவர்களையும்) புகழ்ந்துபேசி இரந்துண்கின்றார்கள். இதனால் செல்வம்ஒன்று உண்டாக வைப்பதல்ல என்பதனை நன்கறிந்தேன். இனி அழியாச்செல்வம் உனது திருவடித்தொண்டே யென்பது நிலையாயிற்று என்றபடி.

இக்காலத்திற்கு இதுமிக இன்றியமையாத புத்திமதி. மக்களுக்கு வாழ்வும் தாழ்வும் முன்னர்ப் பொறுமையாக வந்தன. இப்போது அவை, மிகவிரைவாக வருகின்றன. ஆதலால், அறிவுடையவர்கள் இந்தத் தொல்லைகளில் அகப்பட்டு வாழ்நாளே வீழ்நாளாக்கிக் கெடாமல், ஆண்டவன் திருவடிப் பேற்றில் ஈடுபட்டு மிக அமைதியாக வாழ்தல் நனிநன்று.

“காடுபோந்தனன் இந்திரன்; பொன்னகர் கரிந்து பாடு சேர்ந்தது; சயந்தனும் சிறையிடைப்பட்டான்; நாடில் விண்பதச் செய்கையீது, எம்பிரான் நல்கும் வீடதே அலால், பழிப்பறு மார்க்கம் வேறுஉளதோ”

(கச்சியப்பர்)

சிவிகை: பல்லக்கு. இரக்கையால்: யாசிப்பதால்.
பாத்திய: தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற. பாரவாசிகை:
பெரியதிருவாசிகை.

*

*

*

குலத்தினில் பிறந்தும் அலகில் நூல் கற்றும்
குணத்தினில் சிறந்தும், நல்விரத
பலத்தினில் கவர்ந்தும் நின் அடியவர்க்குப்
பரிவிலார் கதியிலா தவரே;
கலத்தினில் பொலிந்த இமயம் ஈன்றெடுத்த
கன்னி நுண் இடைமிசைக் களப அ
சலத்தினிற்கு உறுதி கொடுத்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

62

(கருத்து) பனிமலையரசன் பாவையாகிய திருவா
பரணங்கள் அணிந்த உமாதேவியாரது மிகச்சிறுத்த
இடைக்கும் அவ்இடைக்கு மேலுள்ள தனபாரங்களுக்கும்
உறுதியைத்தரும் செம்மலை உருவச் செம்மலை!
கைலைக்கு அரசே!

உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்தாலென்? அளவில்லாத
நூல்களை ஆய்ந்து சிறந்தாலென்? பண்பில் சிறந்தவர்
களானால்தான் என்ன? உயர்ந்த விரதங்களில் விருப்ப
முள்ளவர்களானால்தான் என்ன? உனது அடியவர்கள்
பால் அன்பில்லையாயின் அவர்கள் உயர்ந்த முத்தி
நலத்தைப் பெறமுடியாது. ஆதலால் யான் அடியவர்
பால் அன்புடையவனாக வாழ அருளவேண்டும் என்றபடி.

பூங்கொடிக்கு அதுபடரும் கொழுகொம்பு ஆதரவு
அளிக்கின்றது. சிற்றிடைச் செல்விக்கு நற்றவத்

தலைவன் அணைத்து ஆதாவளிக்கின்றான். உமா தேவியார் ஒருபெரிய மலை அளித்தமகள். அவரது அமுத தனங்களோ இரண்டு மலைகள். வடிவம் வளர வளர சிறுத்துக் கொண்டேபோகும் இவரது இடை, ஆதரவு பெற மற்றொரு பெரியமலை யல்லவா வேண்டும். அந்த உயர்வினுக்குரிய செம்மலை வடிவான மூர்த்தியே, எனப் பாராட்டுகிறார்.

கச்சி ஏகம்பன் திருமேனியைக் குழையவைத்த அம்மையின் தனங்கள் உறுதியுள்ளனவாயின. குழைந்த அண்ணலின் திருமேனி அம்மைக்கு உறுதியளித்துத்தான் குழைவையேற்றுக் கொண்டது.

“எனைத்துயிர்க்கும் உறுதி இகபரமென்ப;
அவை கொடுப்பான் எல்லாம் தானாய்
அனைத்துயிர்க்கும் உயிராகும் அரன் என்ப;
அவனறிவார்க்கு அங்கம் வாக்கு
மனத்துறுமெய்ப் பத்தி வழிவருமென்ப;
அப்பத்தி வழி நிற்பார்க்கு
வினைத்துயர் தீர்த்திட எடுத்த வடிவென்ப;
சிவனடியார் வேடம் அன்றே.

(பரஞ்சோதியார்)

கவர்ந்தும்: ஆசைமிகப்பெற்றும். கலம்: அணிகலம்.
களபம்: கத்தூரி. அசலம்: மலை.

முடு அக இருளோடு உன்னை இன்று உண்ண
முலை அரசால் அகற்றுவல், என்

சூள் தரும் மொழியால் அடைந்தனன்; தமிழேன்
சூள் வழுவாது நீ அருளாய்;

வீடுறும் கவரி கீழ்விழ வுறல் கார்
மிசை அ(ன்)னம் பன்றிதாம் மாறித்

தாள் தலை துருவ அடைதல் நேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

63

(கருத்து) வீடுறும் கவரி கீழ்விழக் கார்மிசையுறல்—
மலைமீதிருந்து வழக்கிவிழும் கவரி மான் வெளுத்த
நிறத்தோடு கீழ்நோக்கி வருகின்றது. கருநிற மேகம்
மேலே போகின்றது. இவ்வெள்ளை நிறமான் அன்னப்
பறவையையும், கருமையான மேகம் பன்றியையும் ஒத்
துள்ளன. ஆதலால் முன்னர் உனது அடிகளையும்
முடியையும் காண முயன்ற இவை, தாம் மாறிச் சென்றால்
கண்டுவிடலாமென மதித்து முயலுகின்றனவோ வென
நினைக்கத்தகும் காட்சிக்குரிய செம்மலை உருவச்
செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது மலைவலம் வரத் தொடங்கிய யான் இன்று
ஒரு சபதத்தோடு புறப்பட்டேன். அதுயாது? யாரோ
டென்றால், என் உள்ளத்தை முடிமறைத்துக்கொண்
டிருக்கின்ற ஆணவ இருளோடுதான். என்ன சபதம்
என்றால் “ஏ பேரிருளே, நீ இருப்பது இன்றைக்கே
ஒருநாள், நீ இனி என்னை மறைத்திருக்க முடியாது.
உன்னை எங்கள் உண்ணமுலைத் தாயின் தலைவனான
அண்ணாமலை யண்ணல் அருளால் ஒழித்தே தீருவேன்”
என முடிவு சொல்லி வந்திருக்கின்றேன், எந்தையே!

எனது சூள்வழுவாது வெற்றிபெற அருளவேண்டும் என்றபடி.

கீழ்மைக்குணம் உடையவர்களை நயமாக விலக்க முடியாது. கடிந்தால்தான் விலகுவார்கள். அதுபோல நமது தீயவழக்கங்களை விடக், கடிந்து நின்றால்தான் முடியும். "பொய் கடிந்து அறத்தின்வாழ்வார், புனல்சடை முடியார்க்கு அன்பர்" எனச் சேக்கிழார் பெருமானும், குற்றம்விடுதல்என்னுது "குற்றம் கடிதல்"என நாயனாரும் உரைத்துள்ளவை உற்று நோக்கற்பாலன.

சூள்: சபதம். துருவ: தேட.

*

*

*

ஐய நுண் மருங்குல் மாதர்மேல் வைத்த
ஆதரவு, உன்பத அம்புயத்தும்;

மெய்யுறு நறுமென் கலவையின் விருப்பம்
வெண்திரு நீற்றினும் வருமோ?

கொய்யுறு தினை வீழ்ந்திடு பசுங் கிள்ளைக்
குழுக்கள், தோரணம் என எழுந்து

தையலர் கடியப் பறந்துறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

64

(கருத்து) மலை மருங்கெல்லாம் மிகமெல்லிய தினை விளைந்த நிலங்கள். அவற்றில் கிளிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து விழு கின்றன. காவல் சிறுமிகள் அவற்றைக் கடிந்து ஒட்டுகின்றார்கள். அவை கூட்டம் கூட்டமாகப் பறந்தெழுகின்றன. மலையைச் சுற்றி நிகழும் இந்நிகழ்ச்சிகள், பல பச்சைத் தோரணங்களைக் கட்டியுள்ளதெனத் தோற்றமளிக்கின்றன. இவ்வழகிய

காட்சிக்குரிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு
அரசே!

இது நிலையாக நிற்குமோ அன்றேல் ஓடிந்தேதான்
போகுமோவென ஐயப்படத் தகுந்த சிற்றிடையினர்
பெண்கள். உலகம் அழியினும் ஆனந்தத்தாண்டவம்
புரிந்துகொண்டு அழிவின் நிற்பன உனது
பாதங்கள். அம்மாதர்கள் மேல் விருப்பம் உனது
பாதங்களின்பால் வரவில்லையே. சற்றுநேரம் நறுமணம்
வீசிப் பிறகு காற்றுப்படப்பட அழுக்காகி அகல்வது
சந்தனம். என்றும் தனது நிலைமை மாறாமல் இலங்குவது
திருநீறு. அச்சந்தனத்தில் வரும்பற்று திருநீற்றின்
பால் வரவில்லையே, இந்நிலைமை எப்பொழுதுதான்
மாறுமோ? அருள வேண்டும் என்றபடி.

“அங்கனையார் மேல்வைத்த ஆசையிலே நூற்றிலொரு
பங்கு அருணை ஈசன்மேல் பற்றினால்-சங்கையறச்
சாகா வரம்பெறலாம்; சந்ததமும் சோண கிரி
நாகஆ பரணன் தாள் நாடு.” (நமச்சிவாயர்)

“பொட்டுடன் சதுரம் சூலம் புரிந்திடல்ஆகா; நீற்றில்
மட்டவிழ் சந்தனாதி மண்ணிடல் ஆகா”

(எல்லப்ப நாவலர்)

மருங்குல்: இடை. அம்புயம்: தாமரை. கலவை:
நறுமணப் பொருள். கிள்ளை: கிளி. தையலார்:
பெண்கள்.

கனலினூடு அமைத்த இழுதென உருகக்
கற்றதன்று உள்ளம்; என் கரங்கள்

புனலும் ஆய்மலரும் கொடு நினைப் பூசை
புரிந்தில; என் செய்கோ? உரையாய்;

சினவும்நோய் மருந்து வேறுகொண்டு இருக்கும்
சிலம்புகள் நாண; உட் கொள்வோர்

சனன நோய் மருந்தாய் எழுந்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

65

(கருத்து) எல்லா மலைகளிலும் அதனதன் சூழ்நிலை அமைப்பிற்குத் தக்கவாறு பற்பல மருந்துகள் உள்ளன. அம்மருந்துகள் எல்லாம் உடம்பிற்கு வரும் பிணிகளை ஒழிக்கவே மக்களுக்குப் பயன்படுகின்றன. உனது உருவ மாகிய இப்பெருமலை அப் படியன்று. தன்பாலுள்ள மருந்துகளைத் தேடித் திரியவேண்டிய வேலையையும் மக்களுக்குத் தராமல், அண்ணாமலை யென உள்ளத்தில் எண்ணிக்கொண்டவுடனே உயிரைப்பற்றிய பிணிகளையும் ஒருங்கே ஒழிக்கும் தன்மையுள்ளது. ஆதலால் மற்ற மலைகள் உனது மலை உருவச் செயலைக்கண்டு நானும் வண்ணம் வளர்ந்தோங்கி வரும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

எனதுஉள்ளம் உனது அருளை நினைத்தவுடன் நெருப்பில் வைத்த நெய்யிழுதை யொத்து உருகப் பழகியதல்ல. எனது கைகள் நன்னீரும் நன்மலரும் கொண்டு பூசித்தறிந்தனவல்ல. இந்நன்னெறி அறியா உடம்பையும் உள்ளத்தையும் கொண்டு எப்படிக்கடைத் தேறுவேன்? அருள் செயவேண்டும் என்றபடி.

“குடங்கை நீரும் பச்சிலையும் இடுவார்க்கு;
 இமையாக் குஞ்சரமும்,
 படம் கொள் நாகப் பாம்பணையும், தருவாய்
 மதுரைப் பரமேட்டி” (பரஞ்சோதியார்)

“பரமன் நீ யென்று பணிந்து பல நாளும்
 கரம் சேர்த்து நீர் சோரக் கண்கள்-வரம் கேட்ட
 என் அவாவின் படியே ஈந்தாய்; இதற்கு அருணை
 மன்னவா கானேன் கைம் மாறு”
 (நமச்சிவாயர்)

சினவும்: துன்புறுத்தும். சிலம்பு: மலை.
 சன்னதோய்: பிறவிப் பிணி.

*

*

*

ஊழுறு மணிப் பொன் கோயில் போய் வாவல்
 உறக் கொடுத்தாங்கு; நிற்புணர்த்தாப்
 பாழுறும் மனம் பேர் அவாக் குடியிருப்பப்
 பண்ணும் என் கண்ணும் நண்ணுவையோ?
 வீழுறும் எயினர் கிழங்கு அகழ் குழியும்,
 வேழம் வீழ் குழிகளும், நிரம்பத்
 தாழுறும் அருவி பொன் சொரி சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

66

(கருத்து) வேடுவர்கள் கொடிகளைப் பார்த்து அதன்
 அடியிலுள்ள கிழங்கின் வளத்தை அறிந்துகொள்
 வார்கள். அவர்கள் அகழ்ந்து கிழங்கெடுத்த ஆழக்
 குழிகளிலும், அவர்களாலேயே யானைகளைப் பிடிப்பதற்

காக அகழ்ந்துள்ள பெருங்குழிகளிலும், நிரம்ப அருவிகள்
பொன்சொரிகின்றன. இவ்வளவு வளமிக்க சாரலையுடைய
செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

வரிசையான அழகுள்ள உயர்ந்த கற்களால் இழைத்
துக் கட்டிய ஒரு கோயில். அதில் விளக்கேற்றமல்
இருள்குழச் செய்து வெளவாலுக்கு இடம் கொடுத்து
விட்டால் எப்படி? அப்படியே, உனது வடிவத்தை நினைப்
பிற் கொள்ளாது, அறியாமையாம் இருட்டைப் பெருக்கிக்
கொண்டு அங்கு பேராசையைக் குடியிருக்கக் கொடுத்த
எனது பாழ்பட்ட நெஞ்சில், உனது பாதங்கள் எழுந்
தருளலாகுமோ? என்றபடி.

“உள்ளம் என் மனையில் விருப்பொடு வெறுப்பாம்
உறுகுழி மேடுகள் நிரவி,
ஒழிவிலா வாய்மை மெழுக்கினால் பூசி,
உயர் தருமனம் எனப்படும் ஓர்,
பள்ளி மென் தவிசில் இருத்தி நின் பதியைப்
பழுதில் யான் எனப்படும் நெல்லைப்,
பழ மல மாயைத் தவிடு உயி போக்கிப்
பாகம் செய்து என்று அருத்திடுவாய்.

என அடிகளார் இக்கருத்தை விரித்துரைத்தல் காணத்
தகும்.

ஊழறும்: வரிசையாகப் பதிப்பிக்கப்பெற்ற. வாவல்:
வெளவால். பேரவா: பேராசை. எயினர்: வேடர்.
வேழம்: யானை.

பை மறிப் படுப்பின் உள் அறியாமல்,
பணி நறும் துகில் புனை மடவார்

மெய்ம் மிசைக் கருந்தோல் கண்டு உவந்து உழலும்
வினையினேன்; உய்யும் நாள்உளதோ?

செம்மலர்ப் பதம் பாதலம் கடந்திட, வான்
திருமுடி கடப்பினும், மூவர்

தம் இயல் செப்பின் அடங்குறும்; சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

67

(கருத்து) செம்மலை உருவச் செம்மலே! உனது திருவடித் தாமரைகள் பாதாள உலகத்தைக் கடந்த தாழ்வில் உள்ளன. முடியோ அண்ட முகட்டையும் கடந்து அப்பால் செல்லும் உயரத்தது. ஆயினும், உன்னைத் தமது செப்பினுக்குள் அடக்கிக் கொள்ள வல்லவர்களும் மூவர் இருக்கின்றார்கள். இந்த ஆற்றல் மிகுந்த தேவார மூர்த்திகள் செப்பும் திருப்பாடல் களுக்குள் அடங்கி நிற்கவேண்டுமென்ற ஆர்வம் உனக்கிருத்தலாலோ; அன்றி அவர்களது சொல்லாற்றலேயோ? எனவியத்தற்குரிய கைலைக்கு அரசே

ஒரு அழகிய பட்டினால் தைத்த பை. அந்தப்பையின் உள்புறத்தில் வலுத்த ரெட்டுத்துணி. வெளிப்புறந்தான் அழகொழுகும் பட்டு. ஒருவன் அதை மேற்புறத்தில் மாத்திரம் பார்த்துவிட்டு இது அழகிது அழகிது என்கின்றான். அதனைத் திருப்பி உட்புறம் கண்டவர்கள், இவ்வளவு விகாரமுடையது வேறென்றும் இல்லையென்கின்றார்கள். அணிகளாலும், வண்ண வண்ணப் பட்டாடைகளினாலும், தமது மேனியை அலங்கரித்து வைகும் மடமகளிரைக்கண்டு மயங்குவாரது

மனோநிலையும், இத்தன்மைத்தேயாகும். இக்கீழ்மையில்
பங்கு பற்றாமல் என்னை உய்விக்க வேண்டும், என்றபடி.

“குடரும் கொழுவும் குருதியும் என்பும்
தொடரும் நரம்பொடுதோலும்-இடையிடையே
வைத்த தடியும் வழும்புமாம்; இத்திறத்துள்
எத்திறத்தாள் ஈர்ங்கோதை யாள். (நாலடியார்)

மறிப்படுப்பு: உள் திருப்புதல். பணி: ஆபரணம்.

*

*

*

செக்குறு திலத்தின் வருந்துபு பிறக்கும்
செல்லலும்; நாடியின் பிணிப்பு

நெக்குற, அறிவு கலங்கு சாக்காடும்,
நினை தொறும் உளம் பதைக் கின்றேன்;

மொய்க்குறு முகில்கண்டு அரி, கரி யென்னும்
முழக்கமும்; அரகர வென்னும்

தக்கவர் முழக்கும்; எதிரெழும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

68

(கருத்து) மலையில் கருமையாகிய மேகங்கள் பிரிவு
பிரிவாக வந்து படிகின்றன. அவற்றைக் கண்டவுடன்
யானைகள் வந்தன வெனக்கருதி, சிங்கங்கள் முழங்குகின்
றன. மலைவலம்வரும் அன்பர்களின் திருக்கூட்டங்கள்
அரகர அரகர வென அன்புருக ஆரவாரம் செய்கின்றன.
வன்பில் மிகுந்த விலங்கின் ஓசையும், அன்பில் மிகுந்த
அடியவர் ஓசைகளும் ஒன்றிற்கொன்று முரணி எழுகின்ற
பேரோசைக் கிடமாகிய செம்மலை உருவச் செம்மலே!
கைலைக்கு அரசே!

மக்கள் பிறக்கும் பொழுது படும்பாடு செக்கில் அகப் பட்ட எள்ளின் ஷத்து படும்பாட்டை நிகர்க்கும். கோழை யினால் முச்சு மறிப்புண்டு புலன்கள் கலங்கி இறக்கும் பொழுது படும்பாடு ஈடுரைக்க இயலாதது. அறிவற்ற வர்களுக்கு இத்துன்பங்கள் தாம்படும்பொழுது மாத்திரம் அனுபவிக்க வரும். அறிவுடையவர்களுக்கோ இத்துயரங் களைப் பிறர்படப் பார்க்கின்ற பொழுதெலாம் நானே நமக் கெப் படியே யா, என நினைவு கொள்ளவருகின்றது. ஆதலால், பலமடங்கு துன்பமாகின்றது. இவ் இரு வகைத் துன்பமும் என்னையுருதபடி அருள் புரிய வேண்டும்; பிறப்பு இறப்பறியாப் பெம்மானே! என்றபடி.

“தக்க தசமதி தாயொடு, தான்படும்
துக்க சாகரத் துயரிடைப் பிழைத்தும்”

(மாணிக்கவாசகர்)

“கல்லில் பசியநார் உரித்து,
கடுகில் பெரிய கடலடைக்கும்
அல்லில் கரிய அந்தகனுர்க்கு
ஆளாக் கிணையோ அறியேனே?”

(தாயுமானார்)

திலம்: எள். செல்லல்: துன்பம். நாடி: நரம்பு.
முகில்: மேகம். சாக்காடு: இறப்பு. அரி: சிங்கம்.
கரி: யானை.

மரணமும் பிறவித்துயரும் நீங்குற, நூல்
வாய்ச் சிலம்பிக்கு அருள்புரிந்த
கருணிஎன்று, உனைவந்து அடைந்தனன்; இனி நின்
கருத்தினை இன்னது என்று அறியேன்;
முரண் இபம் பருஉக்கை தலைமிசை யெடுப்ப
முழைக் கரும்பாம்பென மணித்தோர்த்
தரணி, உள்வெருவி அகன்றிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

69

(கருத்து) மதம் மிகுத்து யானை மலைமேலிருந்து
தனது துதிக்கையைத் தலைமீது உயர்த்துகின்றது.
பகலவன் அந்தயானையின் துதிக்கையை ஒருபெரும்
பாம்பாக மதிக்கின்றான். மலை அந்தச் சூரியனுக்குப்
பெரும்பாம்பு தோன்றும் பெரியதொரு புற்றாகத்
தோன்றுகின்றது. கேதுவென்னும் பகைப் பாம்பினால்
அடிக்கடி பற்றப்படுகின்றவன் ஆதலால் இப்பாம்பும்
நம்மைப் பற்றிக் கொள்ளுமோவென ஐயுற்று அஞ்சித்
தனது அழகிய தேரோடு ஓடுகின்றான், எனச் சித்திரிக்கத்
தகுந்த உயர்ந்த செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு
அரசே!

முன்னர், பிறப்பு இறப்பிற்கு அஞ்சுகின்றேன் அருள
வேண்டுமென வேண்டினேன். இந்த அருள் துணையை
உனதிடத்தில் பெறமுடியுமென நம்பியிருக்கின்றேன்.
எதனாலோ வெனின், எச்சில்வாய் நூலினால் பந்த
ரமைத்து வழிபட்ட சிலம்பிப்பூச்சிக்குப் பிறப்பையும்,
இறப்பையும் ஒழித்துப் பெருவீடளித்து ஆண்ட கருணை
மிக்காய் என அறிந்ததனால்தான். உனது கருத்தினை
இன்னதென்று அறிகிலேன். அருள்செய்ய வேண்டும்,
என்றபடி.

நற்றமிழ் வல்ல ஞான சம்பந்தன்,
 நாவினுக் கரையன், நானைப்போவானும்,
 கற்ற சூதன், நற்சாக்கியன், சிலந்தி,
 கண்ணப்பன், கணம்புல்லன், என்று இவர்கள்;
 குற்றம் செய்யினும் குணமெனக் கருதும்
 கொள்கை கண்டுநின் குரைகழல் அடைந்தேன்;
 பொன்திரள் மணிக் கமலங்கள் மலரும்
 பொய்கைகூழ் திருப்புன்கூர் உளானே.

(சுந்தரர்)

சிலம்பி: சிலந்தி. கருணி: கருணைசெய்மூர்த்தி.
 இபம்: யானே. பருஉக்கை: பருத்த துதிக்கை. தரணி:
 சூரியன். வெருவி: அச்சங்கொண்டு.

*

*

*

அங்கையில் வைத்த கூர்ங் கனல் மழுவால்
 அருவினைக் காடுஅற எறிந்து;
 மங்கல் இல் பத்தி வித்திட; அடியேன்
 மனத்தினைத் திருத்தும் நாள்உளதோ?
 பொங்குறு செக்கர் கரு விசம்புற வேள்
 புரத்து எரி கதுவிட, நோக்கித்
 தங்குதல் ஒப்ப நின்றிடும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

70

(கருத்து) நீ ல நிற ஆகாயத்தில் செவ்வானம்
 தோன்ற அதன் எதிரே மலைவடிவோடு நிற்கும் உனது
 தோற்றம் மன்மதனை எரித்து நின்ற காட்சியினை நினைப்
 பிக்கின்றது. மையிட்ட வானமும் கருநிறமுடையது.
 மன்மதனும் கருநிறமுடையவன். மஞ்சள் வெயில்காயும்
 மாலைப்பொழுது கருவானத்தை மறைப்பது, வேகின்ற
 மதனனை ஒத்தது. விண்ணுற ஓங்கிச் செந்நிறம் படைத்து

நிற்கும் உனது மலை உருவத்தோற்றம், முந்திய
பொன்னுருவத் தோற்றத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.
இக்காட்சிக்குரிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு
அரசே!

எனது மனம் ஒரு பெருங்காடு. அதில் தீவினை
களாகிய முள் புதர்கள் மூடியிருக்கின்றன. அக்காட்டினை
வெட்டித் திருத்தி வித்திடுமாறு உதவவேண்டும். இக்
காட்டை வெட்டுவதற்கும், முட்களைக் கொளுத்தி நீருக்கி
விடுவதற்கும், உனது திருக்கரங்களிலுள்ள மழுப்படையும்
தீச்சுடரும் துணைசெய்யும். குறைவுபடாத பத்தி,
மட்கலில்லாத நல்ல விதையாகும். உனது அருளால்
மனக்காட்டினை அழித்துப் பத்திவித்தினைப் பரப்பி
வினைவித்தருளும் காலமும் வரப்பெறுவேனா? என்றபடி.

“காராரும் ஆணவக் காட்டைக் களைந்து அறக்

கண்டு; அகங்காரம் என்னும்

கல்லைப்பிளந்து நெஞ்சகமான பூமி வெளி

காணத் திருத்தி”

(தாயுமானார்)

“அன்புறு பத்தி வித்தி,

ஆர்வநீர் பாய்ச்சும் தொண்டர்க்கு;

இன்புரு வான ஈசன்

இன்னருள் வினையுமா போல்”

(கச்சியப்பர்)

அங்கை: உள்ளங்கை. கனல்: நெருப்பு. செக்கர்:
செவ்வானம். வேள்: மன்மதன். புரம்: உடல். எரி:
நெருப்பு. கதுவிட: பற்றிட.

சுருக்கும் ஐம் புலனும் விரிக்கும் மூதறிவும்
துன்னும் நல் இனமும், நீத்து அகன்றே
இருக்கும் வெம் கயவர் இனமும், என்று அருளி
என்னை நின் அடிமை செய்து அருள்வாய்;
முருக்கும் அங்கதம் மா மணி உமிழ்ந்து அகன்ற
முழை தழற்று என, உளம் வெருவித்
தருக்கும் ஒண் புலி சென்று உற மருள் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

71

(கருத்து) கொல்லத் தகுந்த நஞ்சையுடைய நாகம், மலைக்குகைகளில் மாணிக்கத்தைக் கக்கி வைத்துவிட்டு மேயச்சென்றுவிடுகின்றது. புலி வெளியில் சென்று வேட்டையாடி இரை தின்றுவிட்டுத் திரும்பித் தனது குகையை நோக்கி வருகின்றது. அது அங்குள்ள மாணிக்கத்தின் ஒளியைக்கண்டு நெருப்பென எண்ணி மருண்டு ஓடுகின்றது. இக் காட்சிகளுக்கு இடமாகிய சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலகில் படர்ந்து ஓடாமல் தம் தம் நிலைகளில் அடங்கி நிற்கும் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவிகளே யுடைய அன்பர்களை அணுகவேண்டும். கொடிய மூடர்கள் தொடர்புகளை விட்டுத் தொலைக்கவேண்டும். இப்படித் தூய்மையானவனாக என்னை ஆக்குவித்து உனக்கு அடிமைப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இந் நன்னுள் என்று வருமோ? என்றபடி.

கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி, அறிவுடைமை, குற்றம் கடிதல், பெரியாரைத் துணைக்கோடல், சிற்றினம் சேராமை; என்ற ஏழு அதிகாரங்களையும் முறைபெறக் கொண்டிருக்கின்றது திருக்குறள். முன்னதாகக் கூறி

யுள்ளவை நிலைக்கவேண்டுமானால், சிற்றினச் சேர்க்கை தம்மைவிட்டுத் தானாக விலகிநிற்க வேண்டும். சிற்றினம் சேராமையென்பதற்குப் பொருள் தாம் சென்று சேராமையென்பதல்ல. சிற்றினத்தார் தம்மை வந்துசேரமுடியாமையென்று பொருள். இதனை நன்கு விளக்கவே "நீத்து அகன்றே இருக்கும் வெம் கயவர் இனமும்" என அருளினர்.

என்று: என்றைக்கு. அங்கதம்: பாம்பு. முழை: குகை. தழற்று: நெருப்பை உடையது.

*

*

*

அந்தரி, குமரி, அஞ்சலி, கௌரி,
அம்பிகை, மனோன்மணி, மதங்கி,
சுந்தரி, உமை, உண்ணாமுலை; யென நின்
துணைவியை வாழ்த்துமாறு அருளாய்;
வந்து அரி சுருதி மருங்கினில் பாட,
வயங்கு தும்புருவும் நாரதனும்
தந்திரி இசை யாழ் பாடுறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

72

(கருத்து) மலையில் மலர்ந்த மலர்த் தேனுண்ணத் திரண்டுவரும் வண்டுகள் சுருதி கூட்டி நிற்கின்றன. பிறகு தும்புருவும் நாரதரும் வீணைகளை மீட்டி பாடிப்பரவி நின்று போற்றுகின்றார்கள். இச்சிறப்பிற்கு இடமாகிய சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது பாகம் பிரியாது வைகும் பார்வதிதேவியாரை நான் பாடிப் பரவ அருள்செய்ய வேண்டும். எப்படிப் பாடுவேன்? அருள் உருவங்களுக்கெல்லாம் அப்பால்

நிற்கும் அம்மையே! என்றும், இளமையோடிருப்பவளே! உலகனைத்தும் வணங்குதற்குரியவளே! பொன்மயமான திருமேனியளே! அகில அண்டத்திற்கும் அன்னையே! மனத்திற்கும் எட்டாத அருஉருவத்தவளே! இன் னிசையில் உலகமக்களைத் தாலாட்டும் தாயே! பேரழ குள்ள பெருமாட்டியே! உமை என்னும் பெயர் உடையவளே! உலகெலாம் பெற்றும் வளர்த்தும் உண்ணாழுலையையுடைய ஒள்ளியோய்! எனப்பாடிப் பரவும்படி அருளவேண்டும் என்றபடி.

சிவதருமோத்தரம் என்னும் ஆகமநூல், பராசத்தியின் இடம் எவற்றிற்கும் மேலான பதவி எனக் கூறுகின்றது. அது,

“உரைத்த இப்புரத்தின்மீதும், ஓரிரு புவனம் உண்டால் தரித்தவேல் குமரன் தங்கும் தானம் ஒன்று; அதற்குமீது, பரித்த பைங்கிள்ளைச் செங்கை பாவைதன் பதி ஒன்று; அப்பால்

தெரிப்பரும்தேச ஆர்ஈசன் சிவபுரம் செப்பாம் ஒப்பே”

என ஒதுவதும்,

அருணகிரியார், “ஓமத் தீ வழுவார்கட்கு, சிவ லோகத்தே ஊர்தரும்மங்கை” எனவும், “வாலை துர்க்கை சத்தி அம்பிகை; லோக கர்த்தர் பித்தர் பங்கில் மாகு” என அடுக்கி அடுக்கி அம்மையின் திறத்தைப் பரவுவதும் உணர்தற்கு உரியன.

அரி: வண்டு. தந்திரி: நரம்பு.

நீக்குறும் மயலும், நிலைத்த பேரறிவும்,
 நின் திருவடி மலர்க்கு அன்பு
 காக்குறு மனமும், உடைய மெய்த் தொண்டர்,
 கணத்தினுள் எனைவிடுத்து அருளாய்;
 தேக்குறும் இருலில் கன்னல் காட்டுவபோல்
 தென்றல் வந்து அசைதொறும் மெல்லத்
 தாக்குறும் காந்தள் துடுப்பு அலர் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

73

(கருத்து) மக்களுக்குக் காலத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக நாழிகைக்கு நாழிகை ஒரு ஓசையை எழுப்புவது வழக்கம். இது, பெரிய செயலகங்களில் இன்றும் உள்ளது. அதற்காக உபயோகமாகும் கருவிகள், ஒரு பெரிய செயகண்டியும் அதைத் தட்டுதற்குரிய சுத்தியுமாகும். மலையில் தேன் ஈக்களால் அமைக்கப்பெற்றிருக்கும் தேன்கூடு அந்த செயகண்டியாகத் தெரிகின்றது. அதனருகில் உயர்ந்த கொழுகொம்பில் மலர்ந்திருக்கும் காந்தள் மலர் சுத்தியாகத் தெரிகின்றது. அச் சுத்தியை எடுத்துத் தட்டுவான் ஒருவன் வேண்டுமே, அவன் மலையனும் (தென்றல் காற்று.) இவ்வளவு காட்சிகளுக்கிடமாகிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலக மயக்கம் நீங்கியவர், நிலையான அறிவுடையவர், உனது திருவடிகளில் அன்புவைத்து அதை எப்பொழுதும் ஒருபடித்தாக நிற்கக் காப்பாற்றி வருபவர், ஆகிய தூய மனமுள்ள மெய்த்தொண்டர்களின் திருக்கூட்டத்தினில் என்னையும் சேர்த்தருள வேண்டுகின்றேன் என்றபடி.

“உடையாள் உன்றன் நடுவிருக்கும்
 உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி
 அடியேன் நடுவுள் இருவீரும்
 இருப்பதானால் அடியேன் உன்
 அடியார் நடுவுள் இருக்கும்
 அருளைப் புரியாய் பொன் அம்பலத்து எம்
 முடியா முதலே என் கருத்து
 முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே”

(மணிவாசகர்)

“அன்பர்பணி செய்யஎனை ஆளாக்கி விட்டுவிட்டால்
 இன்பநிலை தானேவந்து எய்தும் பராபரமே”

(தாயுமானார்)

கணம்: கூ ட் ட ம். கன்னல்: நாழிகைவட்டில்
 துடுப்பு: அரும்பு.

*

*

*

*

பவம் இலேம் இனியாம் என்று இறுமாந்து
 பயம்அற இருந்திடப்,பத்தி
 நவம் இலேம், அடியேம் என் செய்வான் இருந்து
 நாளினை வறிது ஒழிக்கின்றேம்;
 அவம் இலேம் இமையா விழியினால் காண்கை
 யால்; வலம்கொள, அடி நிலம் தோய்
 தவம் இலேம்; என வான்சுரர் தொழும் சோண
 னைசலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே! உமது அருணையம் பதிக்குத் தேவர்கள் வந்து வானகத்தில் நின்று வருந்தித் துதிக்கின்றார்கள். அவர்கள், நாங்கள் இப்போது இன்பநிலையில் இருக்கின்றோம். ஆனால், இதுநிலைக்கவேண்டுமே. அதற்கு, அடியோடு இருவினை அற்றிருக்க வேண்டும். அப்படியிருக்கப் பத்தியிருக்கவேண்டும். அதுஎங்கள் பாலில்லை. அப்பத்தி நெறிவருவதற்கு அன்பர்களோடுகூடி மலை வலம்வர வேண்டும். நாங்கள் இமைக்காத கண்களையுடையோம். அதனால், இறைவனைத் தெரிசிப்பதில் நல்ல பேறுடையவர்கள்தான்; ஆனால் வலம் வர வழியில்லையே. ஏன்? எங்கள் கால்கள் நிலத்தில் படுவதில்லை, நாங்கள் எப்படி வலம்வருவது? (சுகபோகத்தில் மயங்கிக்கிடக்கும் எங்களுக்குப் பத்தி பண்ணவும் கூட வில்லை, மலைவலம் வரவும் வழியில்லை) நாங்கள் எங்கள் இன்பத்தை நிலைபேருக்கிக்கொள்ள வாய்ப்பில்லையே. (இவையெல்லாம் இங்குள்ள அடியவர்களுக்கு அன்றோ வாய்த்துள்ளது) எனத் தேவர்கள் ஏங்கி ஏத்துகின்றனர், என்றபடி.

“பூவார் மலர்கொண்டு அடியார் தொழுவார்,புகழ்வார் வாணோர்கள்” என அருளிச் செய்வார் அடியவர்களை முன் வைத்து அமரர்களைப் பின்வைத்தார். “வானிடத்தவரும் மண்ணில் வந்து அரன்தனை அர்ச்சிப்பார் ஊனெடுத்து உழலும் மாந்தர் ஒன்றையும் உணர்கிலாரே” என்றமை ஊன்றி உணரத் தக்கதாகும். இது மண்ணுலகத்திற் பிறந்தும் அண்ணாமலைவலம் வராதவர்களுக்கு. அண்ணாமலையிற் பிறந்தே அண்ணாமலையை வலம் வராதவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள், இருப்பரேல் அவர்களை என்ன சொல்லுவது?

நவம்: புதுமை. வறிது: வீணாக. அவம்: தீமை.
சுரர்: தேவர்.

*

*

*

கண்கள் நிற்பரிந்து கண்டு உவப்பனவே;
கைகள் நின்தொழுபவே; செவிகள்
பண்களில் புகழும் புகழ்ச்சி கேட்பனவே;
பதம் நினை வலம் புரிவனவே;
எண்கு புற்று இடப்ப ஈழுமணி கரவாய்
இருந்து சென்று இருள் கவர்வன போல்
தண் கதிர்க் கற்றை கான்றிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

75

(கருத்து) கரடிகள் மலைப்புற்றுகளைக் கிளறு
கின்றன. அவற்றுள் மண்முடிக்கிடந்த நாகமணிகள்
ஒளிவிட்டு வெளிப்படுகின்றன. அவ்வொளி வெளியான
வுடன் மலைச் சோலையில் சூழ்ந்திருந்த இருள் அழிபடு
கின்றது. இக்காட்சி இருள்வரவை எதிர்பார்த்து
ஒளித்திருந்து வெளிப்படும் கதிரின் செயலோ எனக்
கருதற்கு இடமளிக்கின்றது. இப்படியெலாம் எண்ணி
மகிழ்வதற்குரிய சாரலுடைய செம்மலை உருவச்
செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது அழகிய கோலத்தைக்கண்டு உருகி உவப்
பனவே கண்கள். உனது திருப்பாதங்களைத் தொழு
வனவே கைகள். உனது திருநாமங்கள் சீர்த்திக
ளமைந்த இனிய பண்களைப் பரிந்து கேட்பனவே
செவிகள். உனது திருக்கோயிலே, மலையை வலமாக
வருவனவே கால்கள். இந்நல்வழியிற் படராத அவயவங்
களினால் என்ன பயன்? அவை இருந்தும் இல்லாதனவே
யாகும், என்றபடி.

“கோளில்பொறியில் குணம்இலவேஎண்குணத்தான்
தானே வணங்காத் தலை”

(வள்ளுவர்)

“கண்காள் காண்மின்களோ, ஈடல் நஞ்சுண்ட
கண்டன் தன்னை”

“கைகாள் கூப்பித் தொழிர்”

“செவிகாள் கேண்மின்களோ”

“கால்களால் பயன் என்”

என்ற அருள்மொழிகளெல்லாம் உள்ளத்தகுந்த இடம்
இது.

எண்கு: கரடி. கரவாய்: மறைவாய். கான்றிடும்:
வெளிவிடும்.

*

*

*

நினம் திகழ் வடிவேல் காளையே யென்று
நேரிழையவர் விழைந்திடுவோர்,
குணம் திரி தளிரின் மடியவே கண்டும்,
கொடியனேன் வாழ்வு உவந்து இருந்தேன்;
மணம் திமிர் மகளிர் சிலம்பொடு, மைந்தர்
வார்கழல் துவக்கிட, வலம் போய்த்
தணந்திடும் அமயத்து அறிந்து நாண் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

76

(கருத்து) (திமிர்தல்-பூசுதலோடு அப்பல்) அண்ணா
மலையைச் சூழ்ந்துள்ள பெருங்குடி மக்களிடையே ஒரு
வழக்கம் உண்டு. அது, திருமணம் முடிந்த சில

நாள்களில் மணமக்கள் இருவரும் தம் உறவினரோடும் மலைவலம் புரிவது. மணப் பொடிகளால் பூசப்பெற்ற திருமணச் செல்வியும் கணவனுமாக, முன்னர் வழக்கப் படி அன்பர்களின் பெருங்கூட்டத்திடையே வலமாக வந்தார்கள். அப்படிவருங்கால் மணமகளின் காற்சிலம்பில், மணமகன் வீரகண்டை தொடுத்துக் கொண்டது. அது அவர்கள் மலைவலம் வரும்வழியில் எங்கும் அவர்களுக்குப் புலனாகவில்லை. அவர்கள் வலம்வந்து முடிந்தது. உறவினரோடு தமது வீட்டிற்கும் சென்றார்கள். மணமகன் முன்றிலில் நின்றனன், மணமகள் உள்ளே செல்ல முயலுகின்றனள். அது, எப்படி முடியும்? இருவர் காலும் ஒருதொடர் பட்டிருக்கின்றதே. செயலறிந்து நாணமுற்றனர். இப்படி ஆடர்ந்து தொடர்ந்து அன்பர்களால் வலம்செய்யப் பெறும் செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

அழகில் மிகுந்தவன் ஒருவன். அவனுக்குச் செல்வச் சிறப்பும் ஏனைய வளங்களும் நிரம்ப உண்டு. அவனைக் காணும் இளமகளிர் இவன் மதனவேளோ? முருகவேள் என்பது இவனைத்தானோ? என்றெல்லாம் வியப்பார்கள். அவன் ஒரு மாந்தளிர் போல இலங்கினான். பின்னர் என்னவாயினன்? மாந்தளிர் ஆனதுபோலவே இவனும் ஆயினான். அதுதளிராக இருந்து இலையாயிற்று, பழுப்பாயிற்று, சருகாயிற்று, உதிர்ந்தேவிட்டது. இவனும் அப்படியேதான். இவ்வாழ்வைக்கண்டும் மகிழ்ந்திருக்கும் நான் எப்படி உய்வேன்? என்றபடி.

நிணம்: மாமிசம். திரிதளிர்: மாறுபடும் தளிர்.

துவக்கிட: சிக்கிக்கொள்ள. தணந்திடும்: பிரிந்திடும்.

மாந்தளிர் கவற்றும் மணிச் சிலம்பு அடிகள்,
 வடுவகிர் பொருவும் வாள் நெடுங்கண்,
 காந்தளின் இமைக்கும் அங்கையென்று, அவலக்
 கன்னியர்ப் புகழ் வினை அறுமோ?

பூந் திரை சுருட்டும் கடல் கடைகுநர், ஒண்
 பொறி அரவின்றி; மாதவர்க்குச்

சாம் துயர் அகற்றும் மருந்தருள் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

77

(கருத்து) முன்னர் மந்தரமலை தேவர்களுக்கு
 அமுதத்தையளித்தது. ஆனால், அம்மலை தானாகவே
 அமரர்களுக்கு அழியா மருந்து அளித்துவிடவில்லை.
 பாற்கடலும் வாசுகியும் தாழியாகத் தாம்பாகத் துணை
 செய்தன. அசுரர்களும் அமரர்களும் வலிந்து இழுத்துக்
 கடைந்தார்கள். இத்தனை துணைகளைக்கொண்டே
 அம்மலை அமரரைக் காத்தது. அக்கடலின்றி, பொறியுடைய
 பாம்பின்றி, அடியவர்களுக்கு அழிவற்ற அரு
 மருந்தாக உனது மலையுருவம் விளங்குகின்றது. இப்படி
 அடியவர்க்கு எல்லா நலமும் தரும் செம்மலை உருவச்
 செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

பெண்களை, மாந்தளிரைத் தோற்கச்செய்யும் மணிக்
 கற்கள் நிறைந்த கொலுசணிந்த பாதத்தினர் எனவும்,
 பிளப்புண்ட மாம்பிஞ்சை நிகர்த்த கண்ணினர் எனவும்,
 காந்தள் மலரையொத்த உள்ளங்கையினர் எனவும்,
 புகழும் எனது தீவினை தொலைவது எப்பொழுதோ?
 என்றபடி.

“மான்அனைய கண்ணார் வசமாகி, நாயடியேன்
 ஊனவினைக் காட்டில் உழலாமல்-ஞானநெறி
 காட்டும் மலை;தன்னைக் கருதும் அடியார் இடரை
 வாட்டும் மலை; அண்ணு மலை.”

(குருநமச்சிவாயர்)

கவற்றும்: கவலையுறச்செய்யும். பெருவும்:
 ஒத்திருக்கும். அங்கை: அழகிய கை. மருந்து:
 அமுதம். பொறி: புள்ளி. திரை: அலை.

*

*

*

சிந்தனை கலங்கி, இணை விழி இருண்டு,

செவிகளும் செவிடுபட்டு, ஐம்மேல்

உந்திட, உயிர்போம் பொழுதுநின் வடிவம்

உளங்கொளும் பரிசு எனக்கு அருளாய்;

மந்தர சைலம் தருவிடம் களத்து வைத்து,

இடத்தினில் இம சைலம்

தந்திடும் அமுதை வைத்திடும், சோண

சைலனே கைலை நாயகனே.

78

(கருத்து) பாற்கடல் கடைந்த மத்தாக இருந்த
 மந்தரம் என்னும்மலை ஆலகால விடத்தைக் கொடுத்தது.
 பனிமலை பார்வதி தேவியாரைக் கொடுத்தது. உனது
 வடிவமோ ஒரு மலை. மலைக்குலத்தில் ஒருமலையாகிக்
 கலந்து விட்டதனால் அவைகள் உன்னை உறவென்று
 மதிக்கின்றன. அம்முறை கொண்டு அவை தத்தமக்குக்
 கிடைத்த பொருள்களைத் தருகின்றன. உனது பெருங்
 கருணைத்திறம், எதையும் உயர்வு தாழ்வு கருதிக்
 கொள்ளுவதும், தள்ளுவதும் இல்லாமல், ஏற்றுக்
 கொள்ளுவதாக அமைந்துள்ளது. அதனால்

எதிரெதிரான குணமுள்ள விடத்தையும் ஏற்றுக் கொண்டு, அமுதத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டு கண்டத்திலும் இடப்பாகத்திலுமாக வைத்துக் கொண்டாய். இப்படிப் பலருக்கும் பண்பாட்டினை உணர்த்தும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

அடியேனுக்கு ஒருவரம்வேண்டும். அது, மரண காலத்தில் எனக்கு அரணம் செய்தருள வேண்டுவதே யாகும். அதுபோது, எனதுமனம் கலங்கும், கண்கள் இருளும், செவிகளும் செவிடுபட்டுவிடும், நெஞ்சில் கோழைமிகுந்து மூச்சை அடக்கும். இதைவிடத் துன்ப நேரம் எது? அந்நேரத்தில் உனது இன்பவடிவத்தை நான் நினைவு கொள்ளும்படி அருள்புரிய வேண்டும், என்றபடி.

“குந்தி நடந்து குனிந்து ஒருகைக் கோல்ஊன்றி நொந்து இருமி யேங்கி நுரைத்துஏறி-வந்துஇருமி ஐயாறு வாயாறு பாயாமுன், நெஞ்சமே ஐயாறு வாயால் அழை.”

(ஐயடிகள் காடவர்கோன்)

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டு அமைவர், நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டு பவர்.”

(திருவள்ளுவர்)

ஐ: கோழை. சைலம்: மலை. களம்: கழுத்து.

நயம் கொளும் மலரால், நின் திருவடியை,
 நாள்தொறும் உயிர் உணும் கூற்றம்
 பயம் கொள, அகலாது அருச்சனை புரிந்து
 பரகதி அடையும் நாள் உளதோ?
 வயம் கொளும் விடயப் பெரும்பகை கடந்து
 வானநாடு ஆண்டிட, மதிப்போர்
 சயங்கொள, அடைதற்கு அரணமாம் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

79

(கருத்து) விடயம்-என்பது, கண் முதலிய அறிவுக் கருவிகளாலும் வாய் முதலிய செயல் கருவிகளாலும் நுகரப்படும் இன்பம். கண் முதலிய கருவிகள் உலகத்தில் உயர்வழியில் செல்வதில்லை. அவை தாழ்ந்தவழியில் இறங்குகின்றன. அதனோடு விடாமல், மனத்தையும் அவை தாழ்விக்கின்றன. மனம் இவற்றோடு கூடிக் கொண்டு அறிவை எதிர்க்கின்றது. அதுகடைசியாக அறிவை அடக்கி வென்றேவிடுகின்றது. இது உலக இயற்கை. இப்போக்கை எதிர்க்கின்றவர்கள் ஞானிகள். குறுநிலமன்னர்களின் கொட்டங்களை அடக்க முயலும் பேரரசர்கள், பல அரண்களை அமைத்துக் கொண்டு அங்குவசிப்பார்கள். அவ்வித அரண்களில் உயர்ந்தது மலை அரண். இங்கே புலப்பகையைத் தொலைக்கக்கருதும் ஞானிகளுக்கும் மலையரண் வேண்டியிருக்கின்றது. அப் பெரிய அரணை உனது சோண சைலம். உலகத்தில் தோன்றிய மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கெல்லாம் இப்படிப் புலப்பகை தொலைக்கத் தற்காப்பளிக்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

வந்தடைந்தவரை வான நாடு ஆளத்தரும்
 வள்ளலே! நாள்தொறும் உலகத்து உயிர்களைக்
 கொள்ளை கொள்ளும் கூற்று எனக்கு அஞ்சவேண்டும்.
 குற்றமற்ற நன்மலர்களைக் கொண்டு உடலும்

உள்ளமும் உமதுதிருவடிகளில் அகலாதிருந்து பூசித் தால், அக்கூற்றை அஞ்சுவித்தல் மிகளளிதாக முடியும் என்றபடி.

“வண்மைக் குணத்தவரை, மாதவரை, வந்தணைந்தோர் தம்மைத் தளராமல் தாங்கும் மலை;—உண்மை பொருந்தும் மலை; விண்ணவர்கள் போகாமல் ஆலம் அருந்தும் மலை; அண்ணு மலை”.

(குருநமச்சிவாயர்)

வயம்: வெற்றி. மதிப்போர்: ஞானியர். அரண்: காவலிடம்.

பிரம்பொரு கரம் கொண்டு அடிப்ப நந்திநசர்
பெருங்கல் வீழ் பாசியின் இமையோர்
சிரம் பொர ஒதுங்கி நெருங்கும் நின் அவையில்
தீயனேன் அணையும் நாள் உளதோ?
அரம்பொர அகன்ற இலங்கிலை நெடுவேல்
அமர்த்தகண் கிரிமகள் இணைக் குஞ்
சரம்பொர இருந்து விளங்குறும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

80

(கருத்து) வேல் இருவிதம். அது, முத்தலைப்பட்டால் குலவேலாகின்றது. ஒருதலையாய் வெற்றிலையை யொத்த தலைப்பினை யுடையது, இலைவேல். இலைவேல் அரத்தினால் தேய்க்கப்பட்டு, ஓரம்ஒதுக்குகளெல்லாம் வடிவில் கலக்கின்றபொழுதுமேலும் அகலமாகிவிடுகின்றது. அந்த இலை வேலைப் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாக உரைப்பார்கள். அவ்வெற்றிவேலை வென்று உன் அழகும் ஆற்றலும் அமையும் என அமர்த்தி விடும்கண் உமாதேவியார்

திருக்கண். அந்த அழகிய கண்களையுடைய மலை மகளினது இரண்டு தனங்களாகிய யானைகள் தாக்க நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

திருக்கலாயமலைப் பெருங்கோயிலிலே இமையா நாட்டமுள்ள தேவர்கள் நெருங்கி நின்று தெரிசிப்பார்கள். பின்னுள்ள அன்பர்களுக்கும் அத்தெரிசனம் கிடைக்க திருநந்திதேவர் தமது பிரம்பினால் அடித்து விலக்குவார். அது தாக்கும்பொழுது அமரர்கள் விலகுவார்கள். அடுத்தபடி, அடித்தால் அடிக்கட்டும், பெருமான் காட்சியை எப்படி விட்டுவிடுவது என, நெருங்குவார்கள். அச்செயல், கல்விழும் பொழுது விலகி மறுபடி உடனே கூடிவிடுகின்ற நீர்ப்பாசியின் நிலையை ஒத்திருக்கும். அப்பெரிய கூட்டத்தில் கலந்து பெருங்காட்சி பெறும் நாள் எனக்கு எப்போதுவருமோ? என்றபடி.

“நந்தி அருளாலே மூலனை நாடிப்பின்
நந்தி அருளாலே சதாசிவன் ஆயினேன்,
நந்தி அருளாலே மெய்ஞ் ஞானத்தை நண்ணினேன்,
நந்தி அருளாலே நான் இருந்தேனே,”

(திருமூலர்)

கிரிமகள்: உமை. (மலைமகள்.) குஞ்சரம்: யானை.

காமரை முனிந்த முனிவரர் புகும் மெய்க்
 கதியிடைப் புக விடுத் திடினும்,
 பாமரன் இவன் என்று இருளில் உய்ப்பினும், நின்
 பதமலர் அன்றி வேறுளதோ?
 வாம் மரை பொருந்தும் உலகுள குவட்டு
 மலைகள் போலாது, உண முலையாம்
 தாமரை பொருந்தும் மான் உள் வாழ் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே. 81

(கருத்து) எல்லா மலைகளும் தாவியோடுகின்ற
 மான்கள் புறத்தே சூழ நிற்கின்றன. உனதுதிருமேனி
 யாகிய மலை உண்ணாத தனங்களாகிய இரு தாமரைகள்
 பொருந்திய ஒரு மான் உள்ளேயிருந்து வாழ இடம்
 அளித்திருக்கும் மலையாகும். இந்நன்னலஞ் சிறந்த
 செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

மன்மதனை வென்ற அடியவர்கள் சேரும் முத்தி
 இன்பத்திற்கு ஆளாக்கினாலும், அல்லது, இவன் மிகவும்
 மூடன் என நரகத்திடையே வீழ்த்தினாலும், உனது
 திருப்பாதங்களைத் தவிர எனக்குப் புகலிடம் வேறு
 உண்டோ என்றபடி.

“வருந்துவன் நின்மலர்ப்பாதம்
 அவைகாண்பான், நாயடியேன்
 இருந்துநல மலர்புனையேன்;
 ஏத்தேன் நாத் தழும்பேறப்;

பொருந்திய பொற் சிலை குனித்தாய்!

அருளமுதம் புரியாயேல்

வருந்துவன்நல் தமிழேன், மற்று

என்னே நான் ஆமாநே,''

(மணிவாசகர்)

காமர்: மன்மதர். வாம்: தாவும். மரை: மான்.
குவடு: சிகரம்.

*

*

*

தொடுக்கும் ஆகமங்கள் எலாம்சொல் ஐந்தெழுத்தும்
துணிந்த நெஞ்சு இருக்கையால், பகையைப்

படைக் கை தான் இருந்தும் அஞ்சுறும் அவர்போல்,
பகட்டு மா மறலியை வெருவேன்;

மடக்குவார் கலாப மயில் துயில் எழுந்து
மருஅலர் வேங்கை மீது அகவத்,

தடக்கை வாரணங்கள் பிளிறிடும், சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

82

(கருத்து) வளைந்து நிமிரும் பண் ப மை ந் த
தோகையை உடைய மயிலினங்கள், தூக்கம் விட்டு
எழுந்து மணமலர் வேங்கை மரத்தின்மீது அகவுகின்றது.
நீண்ட துதிக்கையையுடைய யானைகள் துயில்விட்
டெழுந்து ஒரு பக்கம் பிளிறிடுகின்றன. இவ்வித ஓசை
மலிந்த சாரலையுடைய செம்மலை உருவச் செம்மலே!
கைலைக்கு அரசே!

மேலோர்கள் தமது அறிவாலும் அனுபவத்தினாலும்
ஆக்கியளித்துள்ளவை ஆகமங்கள். அந்த ஆகமங்கள்
எல்லாம் சிறப்பித்து உரைப்பது ஐந்தெழுத்து. அதையே

பொருளெனத் துணிந்த நெஞ்சம் எனது நெஞ்சம்.
இப்படியிருக்க யான் எருமைக்கடாவில்வரும் எமனுக்கா
பயப்படுவேன்? பயந்தால் நானும் அவர்களைப்போலத்
தான் ஆகிவிடுவேன். யார்போல? பேடிகள் போல.
பேடிகள் தான் படை கையிலிருக்கப் பகை முன்னர்
பயந்து சாகின்றவர்கள். அப்படியா யான் என்றபடி.

“பகையகத்துப் பேடிகை ஒள்வாள், அவையகத்து
அஞ்சம் அவன்கற்ற நூல்.”

(திருவள்ளுவர்)

“போது மதி சூடும் புனிதர்; புவி ஈன்ற
மாது பங்கர்; அண்ணா மலைநாதர்-பாதம்
இறுகப் பிடிமனமே, எந்நாளும் நின்னைக்
குறுகப் பயப்படுமே கூற்று.”

(குகை நமச்சிவாயர்)

படை: ஆயுதம். பகட்டு மா: எருமைக்கடா. மறலி:
எமன். தடக்கை: துதிக்கை. வாரணம்: யானை.

✱

✱

✱

நிந்தியாது உடலம் முழுதும் நீறணிய
நேசியாது, அமல ஐந்தெழுத்தும்
சிந்தியாது, உழலும் எனைக் கொடுங் கூற்று என்
செய்யுமோ? அறிந்திலேன் தமிழேன்;
வந்தியா அரவம் மன்றிடைக் கண்ட
மலர்ச் சிலம்பு அடியை, மண்உணி போய்ச்
சந்தியாது அயர ஒளித்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) பாம்புகள் புற்றில் மறைந்திருக்கும். ஆனால், பதஞ்சலியென்னும் ஒரு பைநாகம் கூடத்தில் நின்று ஆடாமல் அசையாமல் ஆட்டமும் பார்க்கின்றது. அதுகண்ட நடனபாதத்தை நானாங் காண்பேன் என எழுந்தது ஒரு நாகப் பூச்சி. நாகம் காற்றைஉண்டு, உடல்வலி படைத்தது. நாகப்பூச்சி மண்ணையுண்டு மயக்குற்றுக் கிடப்பது. அதுசெய்ததை இதுஎப்படிச் செய்யும்? அது ஆடவும் வல்லது, ஆட்டம் பார்க்கவும் வல்லது. இதுஎன்னசெய்யும், சதா மண்ணைத்தோண்டிக் கொண்டுதான் இருக்கும். அதுபார்த்ததை இதுஎங்கே பார்க்கப் போகின்றது, என்னும் வண்ணம் அதற்கு அகப்படாமல் ஒளித்தருளிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

எனதுஉடம்பு கீழ்மையான குணமுடையது. ஆனால், அதனை நான் நிந்திப்பதறியேன். அதைத்திருத்து முகத்தால் முழுதும் நீருவது அணிகின்றேனா? அதுவுமில்லை. இல்லை இனியாவது அணியவேண்டும் என எண்ண மிடுகின்றேனா? அதுவுமில்லை. தூய்மையான ஐந்தெழுத்தை நினைக்கின்றேனா? இல்லை. என்னைக் கூற்றுவன் எப்படிவருத்துவனோ? அறிகிலேன் என்றபடி.

“ஊற்றைச் சரீரத்தை, ஆபாசக் கொட்டிலை,
ஊன் பொதிந்த
பீற்றல் துருத்தியைச், சோறிடும் தோல் பையைப்,
பேசரிய

காற்றில் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக்;
காதல் செய்தே
ஏற்றுத் திரிந்துவிட்டேன் இறைவா!
கச்சி ஏகம்பனே.”
(பட்டினத்தார்)

வந்தியா அரவம்: வழிபாடு இயற்றும் பதஞ்சலி-
முனிவர். மன்று: சிதம்பரம். மண்ணுணி: மண்ணை-
உண்பது. (திருமால் எனினும் ஆம்)

*

*

*

மங்கையர் பாரக் கொங்கைஅம் குவட்டும்;
மதர்விழிக் கடலிலும்; அளகக்
கங்குலின் ஊடும்; சென்ற என் மனத்தைக்
கதியிடை நடத்துமாறு எளிதோ?
செங்கதிர் காலை மாலையும் தங்கச்
சிலம்பு உளவெனக் கடும் பகலில்
தங்குற நீடி நின்றிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

84

(கருத்து) சூரியன் காலையில் உதயகிரியில் நின்று
தோன்றுகின்றான். மாலையில் அத்தமனகிரியில் சென்று
ஊன்றுகின்றான். அப்பகலவனுக்குப் பகல் நேரம் தங்க
ஒரு மலையிருப்பது, அவனுக்கு உதவியாக இருக்கும்.
அந்த உதவியைச் செய்தருளுவேன் என வளர்ந்
தோங்கி இருத்தலையொத்த செம்மலை உருவச் செம்மலே!
கைலைக்கு அரசே!

மாடுகளின் வளர்ச்சி இருதிறத்தன. சில மாடுகள் மக்கள் வீட்டுக் கொட்டகைகளில் வைத்துத் தீனியிடப் பெற்று மக்கள்பால் அன்புடையனவாய் வளர்வன. பல மாடுகள், கடும் இருள்முடிய காடுகள், கடல்திடல்கள், ஆற்றிடைகள், மலைத்திடர்கள், எலாம் அலைந்து திரிந்து கட்டின் நித் தமது கருத்துப் போனபோக்கில் மடக்கி மேய்க்காத மாடுகளாகவே வளர்வன. இரண்டு வகையும் மாடுகள் தான். ஆயினும் பின்னூரைத்தவற்றைக் காலிகள் என்றும் முன்சொல்லியவற்றையே மாடுகளென்றும் பேசுவது வழக்கம். இவைகளையொப்ப, மக்களின் மனங்களும் இருவகையன. ஒருவகை எந்தக் கட்டுப்பாட்டிற்கும் பொருந்தாதவை. மற்றது தக்கவர்கள் வகுத்த எல்லாவிதக் கட்டுப்பாடுகளையும் தாங்கி நடப்பவை. இவற்றுள் எனது மனமாகிய காலியோ, மங்கையர் கூந்தல் காட்டிலும், தனமாகிய மலைகளிலும், கண்களாகிய கடலிலும், புருவக்கரைகளிலும், உழன்று திரிந்து அமைவின்றிக் கிடக்கின்றது. இந்தக் கடுங் காலியைக் கட்டித்திருப்ப முயல்கின்றேன். இது எளிய செயலும் அன்று என்னால் ஆவதும் அன்று. அருள் துணைதர வேண்டும்கின்றேன், என்றபடி.

“காடும் கரையும் மனக்குரங்கு
கால்விட் டோட அதன் பிறகே
ஓடும் தொழிலால் பயனுளதோ?
ஒன்றாய்ப் பலவாய் உயிர்க்கு உயிராய்
ஆடும் கருணைப் பரஞ்சோதி
அருளைப் பெறுதற்கு, அன்புநிலை
தேடும் பருவம் இதுகண்டீர்;
சேரவாரும் செகத் தீரே.”

(தாயுமானார்)

குவடு: உச்சி. அளகம்: கூந்தல். கங்குல்: இருள்.
சிலம்பு: மலை. நீடி: உயர்ந்து.

*

*

*

கண்டிகைக் கலனே கலன் எனவிழைந்து
காயமேல் அணிந்து, வெண் நீற்றுப்
புண்டரக் குறிசேர் நுதலொடு, நினையான்
பூசனை புரியுமாறு அருளாய்;
முண்டகக் செழும் பூ என விளக்கு எரியும்
முடிமிசை, முத்து மேல் கட்டித்
தண் திரைக் கங்கை ஆறுசேர் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

85

(கருத்து) பெரியதொரு தாமரைப்பூ பூத்ததை யொத்
துளது மலையுச்சியில் கார்த்திகை நாளில் தோன்றும்
சோதி. அச்சோதிக்குமேல் முத்துப்பந்தர் இட்டதை
யொத்துளது ஆகாயகங்கை துளிக்கும் வெண்துளித்
திரள்கள். இவ்வழகிய காட்சிக்கிடமான சாரலையுடைய
செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உருத்திராக்க அணியே மக்கள் தரிக்கும் மணி
மாலைகளைவிடச் சிறந்த அணிகலன் என நான்உவந்து
அணியவும், திருவெண்ணீற்றுப் பூச்சுடன் உன்னைப்
பூசனைசெய்யும் தொண்டனாகவும் அருள்செய்ய வேண்டு
கின்றேன் என்றபடி.

“பொங்குகடல் கல்மிதப்பில்
போந்தேறும் அவர்பெருமை
அங்கணர்தம் புவனத்தில்
அறியாதார் யார்உளரே?

மங்கலமாம் திருவேடத்
 துடன் நின்று இவ் வகைமொழிந்தீர்;
 எங்கு உறைவீர்? நீர்தாமயார்?
 இயம்புமென இயம்பினார்.”

இந்தத் திருப்பாடலில் சேக்கிழார், சிவனடியார் வேடத்தை மங்கலவேடம் என்கின்றார். மணமகளிருக்குத் தாலி கணவனது அடையாளம். ஆதலால் அவன் உள்ள வரை அது இலங்கும். சமயச்சின்னம் இறைவன் அடையாளம். ஒரு போதும் அவனுக்கும் அழிவில்லை, அச்சின்னத்திற்கும் இழப்பில்லை. ஆதலால், அது மங்கல அணியாயிற்று.

கண்டிகை: உருத்திராக்கம். காயம்: உடம்பு.
 புண்டரக்குறி: மூன்று குறியாகப் பிறைபோல
 அணிவது. நுதல்: நெற்றி. முண்டகம்: தாமரை.

*

*

*

நாவில் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் அலாத
 நவிற்றுவோர் தமையும், நீ இருப்பப்
 பா இனம் கொடு புன் மனிதரைப் புகழும்
 பாமரர் தனையும், என்று ஒழிவேன்;
 கோ இனம் புரப்பக் குன்றம் அன்று எடுத்த
 குன்றம் அம்பு; ஆடகக் குன்றம்
 தாவில் நம் சிலை; என்று எடுத்திடும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

86

(கருத்து) இனம் இனத்தையே விரும்பும் என்றபடி, உனது வடிவம் மலை. அம்மலைகளே, நீ கையாளும் பொருள்களுமாயின. திரிபுர தகனநாள் எடுத்தாண்ட

வில்லோ ஒரு மலை (மேருமலை). அதற்கு இசைந்த அம்போ பசுக்காக்க மழைதடுக்க மலையெடுத்த நீலமலை. (ஆயர்பாடியர் மாடுகளை வதைக்க இந்திரன் கல்மழையை ஏவினான். அதைத் தடுக்க மாதவன் ரைவதகக்குன்றக் குடையெடுத்தான். குன்றத்தையே தூக்குகின்றவனை மலையென்பதில் ஐயமுண்டா? அம்மால் ஒரு நீலநிற மலை. அம்மலையாகிய அரியே அரனுக்காகிய அம்பு.) இப்படி இனங்காக்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது திருவைந்தெழுத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஒரு மந்திரம் உண்டென மதிப்பவர்களையும், உன்னைப் புகழுவதைவிட்டு மிகத் தாழ்ந்த மனிதர்களைப் பாடுகின்ற அறிவிலிகளையும் சற்றும் நெருங்காமல் விட்டுடொழியும் நாள் எனக்கு என்றைக்கு வருமோ என்றபடி.

“வினைப்போகமே ஒருதேகம் கண்டாய்;

வினை தான் ஒழிந்தால்

தினைப் போதளவு நில்லாது கண்டாய்;

சிவன்பாதம் நினை;

நினைப்போரை மேவு; நினையாரை

நீங்கு; இந் நெறியில் நின்றால்

உனைப்போல் ஒருவ ருண்டோ? மனமே

எனக்கு உற்றவரே.”

என்ற அறிவுரை படிப்படியான திருத்தங்களைத் தருவது. வினையை ஒழிக்க சிவத்தை நினை. அது என்னால் முடிய வில்லையே. முடியாவிடின் குறையில்லை, நினைப்பவர்களைப் பழகு. அதுவும் எனக்கு எளிதல்ல. நல்லது, நினைப்பதே சரியல்ல என்பவரை விட்டு நீங்கு. இதைச் செய், மற்றநிலை தானே வரும்.

கோஇனம்: பசுக் கூட்டம். புரப்ப: பாதுகாக்க.
ஆடகம்: பொன். சிலை: வில்.

*

*

*

திங்களும் கதிரும் இலங்கிய மானும்
திகழ்தரு பூதம் ஓரைந்தும்

கங்குலும் பகலும் கடந்த நின் வடிவம்;
கண்டுகண் களிக்கும் நாள் உளதோ?

பொங்கு குங்கிலியக் கலய ஆரழலில்
புகை எனச் சரோருக வல்லி

தங்குவண்டு எழு பூம் பொய்கை சூழ் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

87

(கருத்து) கோயில்களில் குங்கிலியத் தூபமிடுவார்கள். அதற்கு உதவும்கருவி குங்கிலியக் கலயம். கோயில், குளம் என்பார்கள். கோயில் மக்கள் மனத்தைத் தூய்மைப் படுத்துவது. குளங்கள் அவர்கள் உடம்பைத் தூய்மைப் படுத்துவது. அங்கு கோயிலுக்குத் தீபமிடுவதைப்போல இங்கு குளத்திற்கும் தூபமிட்டாலென்ன? யாரும் இதைச் சிந்திக்கவில்லை, செய்யவுமில்லை. இனிநமக்கு நாமே செய்து கொண்டால்தான் உண்டு, என்று அக்குளங்களே தூபமிட்டுக் கொண்ட வகையில் அங்கு பூத்துள்ள தாமரைமலர்கள் பொலிகின்றன. தாமரைக் கொடியே தம்பமாக, அதன்மேலுள்ள மலரே கலயமாக அப்பூவில் தேனுண்டு பறக்கும் வண்டுகளே குங்குலியக் கலயத்தில் இருந்து எழும் புகையாக அக இதழ்களே நீறுபூத்த நெருப்பாக விளங்குகின்றன எனக் கூறத்தகுந்த குளங்கள் சூழ்ந்த செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலகம், சூரியன் சந்திரன் உயிர்கள் மண் நீர் நெருப்பு காற்று வெளி பகல் இரவு ஆகிய பகுதிகளையுடையது. ஞானிகள் இப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்றிலும் உன்னைக் காண்கின்றார்கள். அவ்வுண்மையைப் பற்றி உரைக்கின்றார்கள். இக்காட்சி எனக்கு எப்பொழுதான்கிடைக்குமோ? என்றபடி.

“இயமானன் இந்து இரவி எரி கால் நிலம் சலிலம் வான் எனும் இருநால் மயமான சுந்தரன்.”
(பரஞ்சோதியார்)

மான்: உயிர். சரோருகம்: தாமரை.
அல்லி: அகஇதழ். சலிலம்: நீர்.

✽

✽

✽

பொறி யெனப் புலன்கள் எனக் கரணங்கள்
பூதங்கள் என இலாது அடங்க
அறிவு எனத் தமிழேற்கு, ஒரு மொழி உதவி
அரு வினைக் குறும்பு அற எறியாய்;
செறிமுலைக் கரியும் சிற்றிடை அரியும்
சேர மாது உமை தினம் கட்டும்
தறியெனக்; கவின்பெற்று இலங்குறும்.சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

88

(கருத்து) ஆடு மாடுகளை மரமுனைகளில் கட்டுவார்கள். யானை, மரங்களை வேரோடு பிடுங்கிவிட வல்லது. அதை ஒருமர முனையில் கட்டினால் அது அடங்கி நிற்குமா? அதைக் கல்தூண்களில் கட்டுவார்கள். யானைக்கே கல்தூண் வேண்டுமானால், யானையை யே வெல்லும் சிங்கத்தை ஒரு மரத்தூணிலா கட்டுவது? அதற்கும்

தகுந்தது கல்தூண் தானல்லவா? இங்கே ஒருபெரிய அரசனுடைய மகள் உண்டு. அந்த அம்மையின்பால் இரண்டு யானைகளும் ஒருசிங்கமும் உள்ளன. அவற்றைக் கட்டும் பெரும் மாணிக்கக் கல்கம்பமாக உனதுமலையுருவத் திருமேனியை நாஸ்தோறும் அவர் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார். அவ்வம்மையார் யார்? மலையரசன்மகள். அவரது தனங்களும் இடையுமே யானைகளும் சிங்கமும், என இசைக்க ஒங்கிநிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

என்னை எதிர்த்து வாதிட்டுவரும் குறும்பர்கள் இருவர் அவர் பெயர்கள், தீவினையும் நல்வினையும் என்பார்கள். அவ்வினைகளை மேலும்வளர்த்து எனக்கு இடுக்கண் செய்வன எனக்கமைந்த கண்முதலாகிய கருவிகளும், பார்வை முதலாகிய சிற்றறிவுகளும், உடம்பும். இப்படித் தனித் தனியுள்ள பகையெல்லாம் அடங்கி நிற்க, பேரறிவு ஒன்றுமே தலைப்பட உதவிசெய்தால், அப்போது எனது வினைப்பகையும் தொலையும், உண்மையும் தெளிவாகும். இதனைச் செய்தருள வேண்டுகிறேன் என்றபடி.

“அரவு புனைதரு புனிதனும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு வெளிபெற ஒளிதிகழ்
அறிவை அறிவது பொருள்என அருளிய
பெருமானே.”

(அருணகிரியார்)

வினைக்குறும்பு: வினைப்பகை. அறநறியாய்: முற்றும் அழிப்பாய். தறி: தூண்.

பொன்னிடத்து அடைந்த மணியென அடைந்து
 புண்ணியர்க்கு அருளும் நின் பதங்கள்;
 என்னிடத்து இரும்பில் அடைந்த செம் மணிபோல்,
 எய்தியது அம்மவோ வியப்பே!
 மன்னிடக் கடலுள் அடங்கும் வெற்பு அன்றி
 மலைதரும் அருள் பெரும் கடலைத்
 தன்னிடத்து அடக்கும் மலை எனும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

89

(கருத்து) உலகம் பல மலைகளை உடையது. அவற்றுள் சில மலைகளே நிலத்தில் உள்ளன. பல மலைகள் கடலில் நீரில் மறைந்துள்ளன. இது உலகியல். கடலைத் தன்னகத்தே அடக்கிக்கொண்டு நிற்கும் மலையும் ஒன்று உளது எனின் எவ்வளவு வியப்பு. மலைதந்த மகளாகிய பார்வதி தேவியாரை, பெரிய அருள் கடல் என்கின்றார்கள். அந்த நீலப் பெருங்கடலை உள்ளடக்கி நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

மாணிக்கம் தங்கத்தில் வைத்துப் பதிக்கப்பெறுவது இயல்பு. அது இரும்பில் பதிக்கப்பெற்ற நிலை ஒன்றிருக்குமானால் அது எவ்வளவு வியப்பு? அவ்வளவு வியப்பு என் உள்ளத்தில் உனது திருப்பாதங்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. ஏன்? அந் பர்கள் உள்ளம் பொன்னை ஒத்தது. அங்கு சென்று நிற்கும் சிறப்புடையன உனது அருமணி அனைய அடிகள். எனதுள்ளம் இரும்பு. இங்கும்வர இசைந்ததே இது என்ன வியப்பு? என்றபடி.

“இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்து ஈர்த்து என்
 என்புருக்கிக்
 கரும்புதரும் சுவையெனக்குக் காட்டினை உன்
 கழலிணைகள்;
 ஒருங்கு திரை உலவு சடை உடையானே;
 நரிகளெலாம்
 பெருங்குதிரை ஆக்கியவாறு அன்றே உன்
 பேரருளே.”

(மணிவாசகர்)

வெற்பு: மலை.

*

*

*

நீங்கிய நேயத்தார்க்கு அறிவரிய,
 நெடியவன் நெஞ்சுகன் றிடாத,
 தேங்கிய சோதி மன்றுள் ஆடுவ, என்
 சிந்தையுள் நடப்ப, நின் பதங்கள்;
 ஓங்கிய மூங்கில் தலைமிசை மலர்வீழ்ந்து
 உழும்அளி புரி இருல் மருவித்
 தாங்கிய ஆல வட்டம் நேர் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

90

(கருத்து) மலையில் மூங்கில்கள் வான்தொட வளர்ந்
 திருக்கின்றன. அவற்றில், மலர்களில் விழுந்து தேன்
 தேடிச்சேர்த்து ஈக்கள் தேன்கூடு கட்டியுள்ளன. அக்
 கூடுகளோடு மூங்கில்கள் அசைவன, அடியவர்கள்
 ஆலவட்டங்கள் அசைப்பதனை ஒத்து விளங்குகின்றன.
 இக்காட்சிகளுக்கெல்லாம் இடமளிக்கும் சாரலையுடைய
 செம்மலை உருவச் செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

அன்பில்லாத உள்ளத்தவர்களுக்கு அணுகுதற்கு அரியன; மூன்றுலகமும் பரவ நீண்டவன் ஆகிய திருமாவின் நெஞ்சத்தைவிட்டு நீங்காதன; பேரொளி மயமான அம்பலத்தில் என்றும் நின்று ஆடுவன; எனது உள்ளத்திற்கும் அருள்கொண்டு வருவன உனது திருவடி மலர்கள்; இதற்கு யான் செய்த தவம் என்றோ? என்றபடி.

“மலர்மிசை ஏகினான் மாண்புடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார்.”

என்றபடி எனது சித்தத்தில் நடப்பன என்றனர்.

“தூணம் பயந்த மாண்புமர் குழவிக்கு,
ஆழி கொடுத்த பேரருள் பெருமான்.”

எனக் கல்லாடர், கண்மலரிட்டு வழிபட்ட உள்ளக் குழைவை விளக்கக் குழவி என்றனர்.

நெடியவன்: திருமால். அளி: வண்டு.
இருல்: தேன் கூடு.

*

*

*

எழு பசும் புல்லும் புனலும் எவ்விடத்தும்
இருந்திட, நினைத்த அவ்விடத்தே

விழைவொடு வந்து தோன்றும் நீ இருப்ப,
வீணில்மானுடர் பிறந்து உழல்வார்;

மொழிதரு கருணை மலையெனும் பெயர், அன்
மொழி ஓரீஇ, வேற்றுமைத் தொசையைத்

தழுவுற நின்று வளர்ந்திடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

(கருத்து) அன்பர்கள் பாடிப் பரவுப்பொழுது இறைவன் கருணைமலை என்பார்கள். அச்சொல் அருணையம்பதியில் மலையுருவாகத் தோன்றுதற்குமுன்பு அன்மொழித் தொகையாகக் கொள்ள அமைந்துநின்று, இம்மலையுருவம் கொண்டதன்பின் வேற்றுமைத் தொகையாக மாறிநிற்கும் வண்ணம், வளர்ந்தோங்கிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

வழிபாட்டிற்கு வேண்டிய பொருள்கள் இரண்டு. அவை நீரும் மலருமாகும். மலர் கிடைக்காவிடின் பச்சிலை. அதுவுமில்லை, பசும்புல். இந்தப் பசும்புல்லும், நீரும் எங்கும் எப்பொழுதும் கிடைக்கும். இவ்வளவு எளிமையில் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு வழிபட்டாலும் அவ்வழிபாட்டினால் பெறும் பயன், எளிதல்ல உயர்ந்தது. இவ்வழிபாட்டினைச் செய்ய, எண்ணிய இடத்தில் தோன்றி அதனை ஏற்றுக்கொண்டு, வேண்டும் நல்ல வரங்களைத்தந்து காப்பது நினது அருள்தன்மையாக இருக்கின்றது. இப்படியிருக்க முயற்சியற்ற மாணிடர்கள் பிறந்திறந்து கிடத்தல் எதனாலோ? அறிகிலேன் என்றபடி.

கருணைமலை - இச்சொல், கருணையாகிய மலையை உடையவன் என விரிக்கப்படுகின்றபொழுது பண்புத் தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகையாகிறது. அல்லது மொழிமாறி மலையொத்த கருணையை உடையவன் என விரித்துப் பொருள் கொள்ளுங்கால் உவமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாக ஆகின்றது. கருணையை யுடைய மலையென இரண்டாம் வேற்றுமையுருபாகிய ஐ தொக்கு நிற்கும் சொல்லாகி, வேற்றுமைத் தொகையாதலை அடிகளார் உணர்த்துகின்றனர்.

“கற்றுக் கொள்வன வாயுள நாவுள;
 இட்டுக் கொள்வன பூவுள நீருள;
 கற்றைச் செஞ்சடை யானுளன் யாமுனோம்;
 எற்றுக்கோ நமனா ல் முனிவு உண்பதே.”

(அப்பர்)

புனல்: நீர். விழைவு: விருப்பம். ஓரீஇ: விலகி.

*

*

*

வேணவா அகன்று, நின் திருவடியில்
 மெய்ம்மை அன்பு அடைந்து, பொய்ப்பிறவி
 நானுவார் இனம் கண்டு உறும்படி, தூய
 ஞான நாட்டம்பெற அருளாய்;
 சேண்உலாம் மதியம் தவழ்பெரும் குடுமிச்
 சிலம்புகள் சிறு துரும்பாகத்
 தானுவாய் எழுந்து வளர்ந்திடும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

92

(கருத்து) சந்திரமண்டலத்தைத் தொட வளர்ந்து
 வானளாவி நிற்பன பல மலைகள். அம்மலைகள் உனது
 (மால்அயன் அறியா)வடிவினையெண்ணும்பொழுது சிறிய
 துரும்புகளாக அல்லவோ தோன்றும். அவற்றிற்கும்
 உனது மலைவடிவத் திறத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை,
 தூணுக்கும் துரும்பிற்கும் ஒப்பாகும் என்னும்வண்ணம்,
 வளர்ந்தோங்கிய செம்மலை உருவச்செம்மலே! கைலைக்கு
 அரசே!

பேராசை யொழிந்தவர், உனது திருவடிகளுக்கு உண்மையான அன்பு படைத்தவர், இவர்கள் பொய்ம்மை மலிந்த பிறவியை எடுத்ததற்கு நாணுவார்கள். அப்படியுள்ள சான்றோர்கள் மிகச் சிலரே யாவார்கள். அவர்களைத் தேடிக் காண்பதனுக்கும், அவர்களோடு தொடர்பு கொள்ளுவதற்கும் நுண்ணிய தூய அறிவு வேண்டும். அவ்வுயர்ந்த நல்லுணர்வை எனக்கருளவேண்டும், என்றபடி.

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை; மற்றது வேண்டாமை வேண்ட வரும்.”

“அவாஎன்ப எல்லா உயிர்க்கும் எஞ்ஞான்றும் தவாஅப் பிறப்பு ஈனும் வித்து.”

(திருவள்ளுவர்)

வேணவா: பேராசை. ஞான நாட்டம்: அறிவுக்கண். குடுமி: சிகரம். சிலம்பு: மலை. தாணு. தூண்.

*

*

*

நின்னையே நோக்கி விடாத கட்புலனும்,
நின்னையே நினைக்கும் நெஞ்சகமும்,
நின்னையே துதிக்கும் நாவும், என்றுஅருளி
நின் திருவடியில் வைத்து அருள்வாய்;
தன்னை ஏறினர்க்குச் சகமெலாம் காட்டும்
தரணியோடு இகலி, மேவினர்க்குத்
தன்னையே காட்டும் மலை யெனும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) “தலரும் மலையும் தபனனும் தரணி” (பிங்கலநிகண்டு.) உலகத்தில் உள்ள மலைகளெல்லாம் தமது உச்சிக்கு வந்தவர்களுக்கு உலகத்தை எட்டின வரை காட்டுவன. உனது ஞான வடிவமான மலை ஏறிய வர்களுக்குத் தம்மையும் தாமறியச்செய்து, தன்னையும் அவர்களறியக் காட்டும். அன்றியும், மற்ற மலைகள் காட்டும் உலகத்தை தன்னடைந்தார். காணுதொழியவும் செய்யும். இத்தனை அருளொடு ஒங்கிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

எனக்கு உனது வடிவம் ஒன்றையே நோக்கி நிற்காதிருக்கும் இரு கண்கள் வேண்டும். நின்னையே நினைக்கும் ஒரு நெஞ்சம் வேண்டும். நினது புகழையே பாடித் துதிக்கும் நாவும் வேண்டும். இந்த நல்ல உறுப்புக்களையும் அருளி, என்னை நினது மலரடிக்கு அடிமை யாகும் நல்வாழ்வையும் அருள, வேண்டுகின்றேன் என்றபடி.

எனது புலன்கள் எனது வசமாகி அடிமைத்திறத்தில் ஈடுபட அருளவேண்டு மென்பார், புதிய கருவிகளைக் கேட்பார்போல இப்படிப் பேசியருளுகின்றார்.

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்தச் சென்னியும் தந்த தலைவனைச்
சூழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்தவா வினையேன் நெடுங் காலமே.”

(அப்பர்)

சகம்: உலகம். தரணி: மலை. இகலி: மாறுபட்டு.

மின் வணங்கவரும் செம்சடை அடவியும்,
விளங்கொளி மார்பும், வானுலக

மன் வணங்குறும் தின் பதஅம்புய மலரும்
மனம் குடி யிருக்கும் நாள் உளதோ?

பொன்வணம் புரியும் காகம் ஒன்றினைப் பொன்
பொருப்பென; அடை பொருள் அனைத்தும்
தன்வணம் புரியும் பொருப்புளனும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

94

(கருத்து) பொன்னிறமானது மகமேரு. அது, தன்னையடைந்த காகத்தையும் பொன்னிறம் படியச் செய்துவிடும், என்பார்கள். மேருநான் மற்று எந்திறம்? அழல்நிறமான செந்திறமல்லவா? நீரும் நிலமும், தம்பால் வந்தது எந்தநிறமோ அந்தநிறமாகத் தாம்மாறி விடுவன. நெருப்பு, எந்தநிறம் தன்பால் வந்துற்றாலும், தனது செந்திறமாக்கிக் கொள்ளவல்லது. மேருவினும் சிறந்த, உனது ஆரழல்நிறப் பேருருவம், தன்னையடைந்தவர்களின் புறமேஅன்றி அகமும் தன்னிறமாக்கியருளும் தன்மையதென நிற்கும், செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உனது, மின்னல் நிறத்தைத் தோற்கச் செய்யும் சடாமுடியும், ஒளிமிகுந்த திருமார்பகமும், விண்ணுலகத்தை யாளும் இந்திரன் பூசித்துப் போற்றும் பாததாமரைகளும் எனது உள்ளத்தில் குடியாக எழுந்தருளவாய்க்கும் நாள்எந்நாளோ? அருளவேண்டும் என்றபடி.

“பொன்வண்ணம் எவ்வண்ணம், அவ்வண்ணம் மேனி;
 பொலிந்திலங்கும்
 மின்வண்ணம் எவ்வண்ணம், அவ்வண்ணம் வீழ்சடை;
 வெள்ளிக் குன்றும்
 தன்வண்ணம் எவ்வண்ணம், அவ்வண்ணம் மால்விடை;
 தன்னைக் கண்ட
 என்வண்ணம் எவ்வண்ணம், அவ்வண்ணம் ஆகிய;
 ஈசனுக்கே.”

(சேரமான் பெருமாள்)

மின்: மின்னல். வணம்: வண்ணம். அடவி: காடு.
 மன்: அரசன். அம்புயம்: தாமரை.

✻

✻

✻

குருமணி மகுடம் புனைந்து உலகாளும்
 கொற்றவர் ஆதலின், என்கண்
 கருமணி எனும் நின் தொண்டர் குற்றேவல்
 கருதி ஆள் பட்டிடல் இனிதே;
 பெருமணி விசும்பின் உச்சியில் எழுந்த
 பிள்ளையும் கதிரென, அரவம்
 தரு மணி ஒளி வெண் மதியுறும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

95

(கருத்து) மலைஉச்சியில் வானவட்டத்தின் நீல
 நிறம் சூழ்ந்திருக்கின்றது. அந்நீல நிறத்திடையே பதி
 னாறு கலைகளோடு கூடிய மாமதி வருகின்றது. அச்சந்
 திரன் நடுவில் ஒரு செந்திற ஒளிசென்று தாக்கி வெள்
 ளொளியைச் செவ்வொளியாக்கிச் சிறப்புறுத்துகின்றது.
 அந்தச் செங்கிரணம் மலை மீதுள்ள நாகம் கக்கிவைத்த
 மாணிக்கத்தில் தோன்றியதாகும். அந்த அழகிய காட்சி
 யைக் கண்டு இரவில் தோன்றும் இளஞ்சூரியன் ஒருவ

னும் உண்டு கொலோ வென வியத்தற்கிடமா கின்றது.
இப்படிச் சிறந்த அழகிய காட்சிக்குரிய செம்மலை உருவச்
செம்மலை! கைலைக்கு அரசே!

ஒளிவீசுகின்ற மணிமகுடத்தைப் புனைந்து உலக
முழுதும் ஆளும் அரசர் செல்வத்தைவிட, எனது கண்
இணையாய், கண்ணிற் கருமணியாய் இலகும் நினது
அடியவர்களின் அடியவனாகிப் பணிசெய்யும் பேறு மிக
இனிமையுடையதாகும் என்றபடி.

“இனியது கேட்கின் தனிநெடு வேலோய்!
இனிது இனிது ஏகாந்தம் இனிது;
அதனினும் இனிது ஆதியைத் தொழுதல்;
அதனினும் இனிது அறிவினார்ச் சேர்தல்;
அதனினும் இனிது அறிவுள் ளோரைக்,
கனவினும் நனவினும் காண்பது தானே.”

(ஒளவையார்)

கொற்றவர்: அரசர். வீசும்பு: வான். அரவம்: பாம்பு.
பிள்ளை அழகதிர்: இளஞ்சூரியன். மதி: சந்திரன்.

*

*

*

சிம்புளாய் மடங்கல் எறுழ்வலி கவர்ந்த
திறலும், முப்புரம் படுவிறலும்,
அம்புய ஆதனன் தன்முடி களைந்திட்ட
அடலும்; ஏத்தினர்க்கு இடருளதோ?
உம்பர் மாமதியில் அங்கையில் இருந்த
உழை குதித்திருப்ப, ஆரழல் வான்
தம்பமாய் எழுந்து நின்றிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே,

(கருத்து) வானத்திலுள்ள மாமதியில் ஒரு மான் தோன்றுகின்றது. அம்மான் உனது திருக்கரத்தில் என்றும் இலங்கிய மான். அது சந்திரனிடம் எவ்வண்ணம் சேர்ந்திருக்கும்? பேரழ் லுருவமாய் வானளாவிய ஒரு நெருப்புத் தூன்போல் வடிவுகொண்ட அக்காலத்தில், அழலுக்கு அஞ்சிக் குளிர்ச்சிக்கு இடமான சந்திர மண்டலத்தில் சென்று தங்கியுளது என நினைத் தற்குரிய செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

உலகத்தை ஒடுக்கியவன் இரணியன். அவனை அழித்தது நரசிங்கம். அதனை யடக்கியது சிம்புள். மூவுலகையும்பறந்து அறிக்கும் மாவலிபடைத்தது முப்புரம். ஒரு சிறு மூரல் கிரிப்பில் சாம்பல்பட்டது அப்புரம். அகிலம் படைப்பவன், ஐந்தலை யுடையவன் பிரமன். அவனது ஒரு தலையை நீ போக்கினை. அதனை ஆக்கிக் கொள்ள அவனால் முடியவில்லை. நினது பேராற்றலின் நிகழ்ச்சிகளே இத்தனையும். இச் செயல்களைத் தமது சித்தத்தில் வைத்துச் சிந்தித்து வந்திப்பவர்கட்கு வருத்தமும் வருமோ? என்றபடி.

“அஞ்செழுத்தை ஒதும் அவர்க்கு
அஞ்சி, அவர்தலையில்
துஞ்செழுத்தைக் கஞ்சன்
துடைப்பனே;- அஞ்சுதலைக்கு
ஒன்றுஅறுத்து நாலாய்,
ஒருகுறையாய் நின்றதலை
இன்றுஅறுப்பான்
சோனேசன் என்று.”

சிம்புள்: சரப்பற்றவை. மடங்கல்: சிங்கம். எறுழ்: மிக்க. அம்புய ஆதனன்: தாமரை மலரை ஆசனமாகக்கொண்ட பிரமன். அடல்: வலிமை. உழை: மான். ஆரழல்: பெரு நெருப்பு. தம்பம்: தூண்.

*

*

*

அஞ்சல் என்று அவலக் கொடியனேன் தனை நின்
அடியரில் கூட்டுக; உலகில்

நஞ்சம் உண்டு இருண்ட கண்டம் என்று உனது
நற்களம் இகழ்பவர் உளரோ?

வஞ்சம் ஐங்கரன் கொண்டு இளவலோடு இகலி
வலம்கொள் வாது இன்னும் வந்து உறினும்

தஞ்சம் என்றிடாது நின்றிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

97

(கருத்து) முன்னர் மாங்கனிக்காக மூத்த
பிள்ளையாரும் இளைய பிள்ளையாரும் போட்டியிட்டார்கள்.
அக் கனியைப்பெற உலகத்தைச் சுற்ற வேண்டிய
தாயிற்று. மயிலிற் பறந்தார் வள்ளி மனாளார். ஆனை
முகத்தவர் அமைதியாய் இருந்தார். பின்னர் எழுந்தார்,
நின்னைச் சுற்றினார். உலகம் உளைவிட வேறென்றில்லை,
உன்னைச் சுற்றினேன், உலகைச் சுற்றினேன், ஈங்
கெனக்கு அளியென மாங்கனி பெற்றார். அச் செயல்
இனிமேல் மூத்தவற்கு ஆகாது. ஒரு சிறு வடிவல்ல
சிவன் வடிவு என்ன விளங்கும் செம்மலை உருவச்
செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

அஞ்சேல் என எனக்கு அருள்புரிய வேண்டும்.
உனது அடியவரில் சேர்க்கவேண்டும். அப்படிச்
சேர்த்துக்கொள்வதனால் நினக்குப் பழி யொன்றும்

வாராது. நஞ்சை ஏற்றுக்கொண்டதையும், அதனை உண்டதையும் யாராவது பழிக்கின்றார்களா? “வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்” எனப் புகழ்ந்து தான் போற்றுகின்றார்கள். அந்த ஆலத்திற்கு நான் குறைந்தவனல்லன். ஏன்? அவ்வளவு பொல்லாதவன் என்றபடி.

“நஞ்சினை மிடற்றில் வைத்த நகைமழு வாளன் நாளும் தஞ்சென முன்னந் தானே தாதைபாற் கொடுத்துச்சாதல் அஞ்சினேன்; அபயம் என்றஅந்தணற்கு ஆகி அந்நாள் வெஞ்சினக் கூற்றை மாற்றும் மேன்மையில் மேன்மை உண்டோ”
(கம்பர்)

அவலம்: வீண். களம்: கழுத்து. ஐங்கரன்: விநாயகர். தஞ்சம்: எளிது.

*

*

*

அணிந்திடு கலனும் சாந்தும் ஒண் துகிலும்
அரிவையர் போகமும் பெறுவான்
துணிந்திடும் மனம், என்று உனைப் பொருளாகத்
துணியுமோ? அறிந்திலேன் தமிழேன்;
பணிந்திடும் அயன் மால் பெருமைகள் அனைத்தும்
பறவைகொண்டு எழுதலாய் முடிந்து
தணிந்திட, நிமிர்ந்து நின்றிடும் சோண
சைலனே கைலை நாயகனே.

98

(கருத்து) அரியையும் அயனையும் பரம்பொருள் களைனப் போற்றி வருவாருள். அவர்களே அறிய

அவ்விருவரும், கருடனும் அன்னமும் ஆகிய இரு பறவைகளும் தாங்கிப் பறந்துவிடும் அளவோடு தங்கிவிட்டனர். எவரொருவரும் எந்தப் பேராற்றலும் அசைத்துப் பார்ப்போம் என எண்ண முடியாதபடி வளர்ந்தோங்கிப் பரம்பொரு ஞண்மையைப் பலருணரச் செய்யும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

எனது மனம் மிகத் துணிந்து நிற்கின்றது. எதற்கு? நல்ல பூனூரங்களைப் பூண்டு கொள்ள, உயர்ந்த ஆடைகளை உடுத்திக்கொள்ள, அழகிய பெண் இன்பத்தைவிடப் பேரின்பம் இல்லையென வாழ. இவை என்றும் நிலையற்றவை யென, எண்ணவேண்டும். அழிவற்ற இன்பம் அளிக்கவல்லன, உனது திருப்பாத கமலங்களே, அவற்றிற்குச் செய்யும் தொண்டே, என்றதில் துணிவு வரவேண்டும். அது எந்நாள் வருமோ? அடியேன் அறியகில்லேன் என்றபடி.

“ஊருஞ் சதமல்ல உற்றூர் சதமல்ல உற்றுப் பெற்ற பேருஞ் சதமல்ல பெண்டிர் சதமல்ல பிள்ளைகளும் சீருஞ் சதமல்ல செல்வம் சதமல்ல தேசத்திலே ஆரும் சதமல்ல நின்தாள் சதம் கச்சி யேகம்பனே”

(பட்டினத்தார்)

கலன்: நகை. சாந்து: சந்தனம். துகில்: ஆடை.
அயன்: பிரமன்.

பூவுறு தடமும், மதியுறு விசம்பும்,
 பூணுறும் உறுப்பும், நின்று உலகாள்
 கோவுறு நகரும், என்ன என் மனம் நின்
 குரைகழல் மருவும் நாள் உளதோ?
 ஓவுறும் மனைசெய்பவர் கொள மரம் தாங்கு
 ஓங்கல்கள் நாண, உன்னினர்க்குத்
 தாவுறும் உயர்வீடு அளித்தருள் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

99

(கருத்து) உலகத்திலுள்ள மற்ற மலைகள் வீடு
 கட்ட உதவும் மரங்களை வளர்க்கின்றன. மக்கள்
 அவற்றைக் கொண்டு சென்று செப்பஞ் செய்து வீடு
 கட்டிக் கொள்ளவேண்டும். அவ்வீடுகள் ஓவு உறும்
 வீடுகள்தான். அதாவது, வீடுகளும் நிலையானவை
 யல்ல, அதில் வாழும் மக்களும் நிலையாக இருப்பவர்கள்
 அல்லர். இப்படி நிலை பேறற்ற வீடுகட்டும் மரம்தரும்
 மலையல்ல நினது உருவமாகிய மலை. நினைத்தவர்களுக்கு
 அழிவற்ற மோட்ச வீட்டையே தரும் மலை. அத்தகைய
 செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

தாமரை நிறைந்த தடாகமும், முழுமதி விளங்கும்
 வானமும், அணிகலன் நிறைந்த அவயவங்களும்,
 உலகாளும் மன்னவன் வசிக்கும் பேரூரும், குறைவற்றுப்
 பொலிவுற்றனவாக விளங்குவன. அவைகளுக்கு ஒப்பாக
 உனது திருவடித் தாமரை உள் நின்று மலர்ந்தால்
 எனது உள்ளமும், நிறைவும் அழகும் நிலவுவதாகும்.
 அந்தாள் எந்நாளோ? என்றபடி.

“ஊடெலாம் நறும் பொய்கை; நீள் வாவினின்
 உள்ளெலாம் மலர்; பூவின்
 தோடெலாம் எழும் சுரும்பினம்; மதுகரச்
 சொல்லெலாம் செழுங் கீதம்;
 பாடெலாம் இளஞ்சோலை; அச்சோலையின்
 பாங்கெலாம் குயிலோசை;
 நாடெலாம் விளை நல்வயல்; அவ்வயல்
 நடுவெலாம் செஞ்சாலி.” (பாரதம்)

“தன்னையுந் தானே மறந்து
 தலைவாசல் தாழ்போட்டே
 உன்னை நினைந்துள்ளே
 உறங்குவதும் எக்காலம்” (பட்டினத்தார்)

தடம்: நீர்நிலை. கோ: அரசன். ஓவு: ஒழிவு
 ஓங்கல்: மலை. தாவு: வலிமை.

*

*

*

சீரணி புகழும், கல்வியும், சிறந்த
 செல்வமும், இல்லில் வாழ்பவர்க்குப்
 பேர் அணிகலம் என் புதல்வரும், கதியும்
 பெறத் துதிப்பவர்க்கு அருள்பவன் நீ;
 நேரணி கதியை மறந்தவர் கண்டு
 நினைந்துற மிக்க பேரருளால்
 தாரணி முழுதுந் தோன்றிடும் சோண
 சைலனே கைலை நாயகனே.

100

(கருத்து) முத்தியின்பம் என்பதொரு பேரின்பம்
 உண்டு; அதை அடைய வழியும் உண்டு; அதற்கு
 நமக்கு உரிமையும் உண்டு; என்பவற்றை யெல்லாம்
 அடியோடு மறந்து கோணல் வழிபற்றித் துன்புறும்
 நிலையே, மக்கள் நிலை. மக்கள் தமது மறதியை மாற்றி,

அழகிய நேரான வழியைத் தெரிந்து நடந்து வருவார்களாக, அடி அடைவார்களாக, என்ற அருள் நீர்மையால் உலகனைத்துங் காணும் வண்ணம் உயர்ந்து வழிகாட்டிக்கொண்டு நிற்கும் செம்மலை உருவச் செம்மலே! கைலைக்கு அரசே!

நினது திருப்பாதங்களைப் புகழ்ந்து போற்றி வழிபடுபவர்களுக்கு, நீ சிறப்புடையோர் மெச்சும் சிறப்பைத் தருவாய். கற்றவர் மெச்சும் கல்வியைத் தருவாய். அறவழியில் வந்து அறவழிக்கே பயன்பட்டு அழிவற்றிருக்கும் செல்வத்தைத் தருவாய். இல்லறஞ் செய்யும் இருவரின் உடம்பையும் உள்ளத்தையும் அழகுபடுத்தும் அணிகலமான நன்மக்களையும் தருவாய். மற்றும் அழிவில் இன்பந்தரும் முத்தி நலத்தையும் அளித்தருளுவாய் என்றபடி.

“பொன்னும் மெய்ப் பொருளுந் தருவானே;

போகமும் திருவும் புணர்ப்பானே;

பின்னையென் பிழையைப் பொறுப்பானே;

பிழையெலாம் தவிரப் பணிப்பானே;

இன்ன தன்மையன் என்று அறியொண்ணு

எம்மானே; எளிவந்த பிரானே;

அன்னம் வைகும் வயல் பழனத்து அணி

ஆரூரானே மறக்கலு மாமே.” (நம்பியாரூரர்)

“உரைக்கும் அடியார் உயிர்ப்பயிர் வாடாமல்

தரைக்குள் ஆனந்த வெள்ளம்தன்னை-நிறைக்குமே

எண்ணார் புரம்எரித்த எந்தை அருணகிரிக்

கண்ணார் அமுதமெனும் கார்.”

(குகைநமச்சிவாயர்)

இல்லில்: இல்லறத்தில். கதி: வீடுபேறு. தாரணி: உலகம்.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி

தொடர் எண்	பாட்டுமுதல் பக்க எண்	தொடர் எண்	பாட்டுமுதல் பக்க எண்
1 அங்கையில்	101	26 கனலி லூடு	94
2 அஞ்சல் என்று	141	27 கனிமலை	12
3 அணிந்திடுகலனும்	142	28 காமரை முனிந்த	118
4 அண்ணல் மாபுகழ்	5	29 கார் தரு கருள்	37
5 அந்தரி குமரி	101	30 கானமே மருவும்	85
6 அருங்கலம்	59	31 குருமணி மகுடம்	138
7 அருங்கவி	15	32 குலத்தினில்	89
8 அள்ளிவெண் திருநீறு	63	33 குன்றுதோருடும்	31
9 ஆண்டு உகம்	55	34 கூம்புறுகரமும்	83
10 ஆர்த்து எழுதிரை	18	35 சதுரன் எழில்	1
11 இந்தியம் கரணம்	29	36 சிந்தனை கலங்கி	113
12 இழையெனத் தளர்	61	37 கிம்புளாய்	139
13 ஈரமும் அருளும்	68	38 கினம்படும்	71
14 உயங்கு நூல்	42	39 சீரணிபுகழும்	145
15 ஊருறுமணி	95	40 கடர்இலைநெடுவேல்	14
16 எழுபசும்புல்	132	41 கருக்கும்ஐம்புலனும்	103
17 ஏனாறும் அமர்	60	42 செக்குறுதிலத்தின்	98
18 ஐயநுண் மருங்குல்	92	43 திங்கனும்	127
19 ஒண்மணி	58	44 துவக்கு அற	8
20 கண்கள்	109	45 துன்னுருதுயர்ப்	74
21 கண்டிகை	124	46 தெருமரும்பிறவி	54
22 கண்புனல் துளிப்ப	21	47 தொகைமிகும்	70
23 கந்தரம் இருந்தும்	82	48 தொடுக்கும்	119
24 கருத்திடை நினது	26	49 தொடைத்திரள்	20
25 கழை மொழி	36	50 தோற்றிடும் பிறவி	80

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி (தொடர்ச்சி)

தொடர் எண்	பாட்டுமுதல்	பக்க எண்	தொடர் எண்	பாட்டுமுதல்	பக்க எண்
51	தடமிடும் பகம்பொன்	46	77	பொன்னிடத்து	130
52	நந்து கைத்தலத்து	98	78	போழ்த்திடு	51
53	பயங்கொளும்	115	79	மங்கையர்	122
54	நானின் ஐத்தெழுத்து	125	80	மயலினால்	23
55	நினம்திகழ்	110	81	மரணமும்	100
56	நித்தியாது	120	82	மாங்குயில்	67
57	நின்னையே	135	83	மாத்தளிர்	112
58	நீக்குறும் மயலும்	106	84	மின்வனம்	137
59	நீங்கும் துயர்	10	85	மின்னவிர் சடிலக்	62
60	நீங்கிய தேய	131	86	முகவீளக்கு எள்ள	77
61	நீரினால் அழலால்	76	87	முழங்கு வண்டினங்கள்	30
62	நீரினில் எழும்	25	88	முடிஅக இருளொடு	91
63	நீலியோடு உளை	79	89	மெய்த்தவர்	43
64	நேர்த்திடும்	53	90	யாவுமாம் உமை	47
65	பவம் இலேம்	107	91	வந்துமா மறவி	34
66	பாயும் வெண்திரை	45	92	வாத்தியம்	87
67	பாசெலாம்	28	93	வாம்பரி	73
68	பிரம்புஒரு	116	94	விருப்பொடு	49
69	புரத்து உறும்	17	95	வினைவிடை	56
70	புலம்புரி துயர்	24	96	விழைவொடும்	86
71	பூமழை அமர்	35	97	வினையரும் புகலீக்கு	40
72	பூவுறு தடமும்	144	98	வினைவழி	65
73	பென்னாருங்கலமே	41	99	வென்றிருநீறு	32
74	பைமறிப்படுப்பின்	97	100	வேணவா	134
75	பொங்குறு கவினும்	50	101	வேலை அமுதுகில்	22
76	பொறியென	128			